

Ching Hai Legfelsőbb Mester

**Az azonnali
megvilágosodás kulcsa 1**

Az azonnali megvilágosodás kulcsa

1. kötet

The Supreme Master Ching Hai International
Association Publishing Co., Ltd.

Tartalomjegyzék

Járd a szeretet útját	5
1. Isten felismerése felé.....	10
2. Mi okozza a háborút?.....	29
3. Egy nagy szent tökéletes példája.....	53
4. A belső hang határtalan szeretetet teremt.....	65
5. Egy megvilágosodott Mester megtalálásának fontossága	75
6. Életről életre jelen van a Megváltó.....	90
7. Istent szeretni annyi, mint az Ő parancsolatait megtartani	98
8. Aki felismeri Istent és Isten Messiását	119
9. a Jézus, volt a megváltók egyike	133
9. b Bensőnkben nem vagyunk sem nők, sem férfiak.	140
10. Most készüljünk fel utunk végére	145
11. A belső erő feltárása.....	167
12. Hogyan teremtsünk békét a Földön?	183
13. A megvilágosodást bárhol elnyerheti az ember	197
14. Új korba vezetni a világot	225
Beavatás: A Quan Yin Módszer	246
Kiadványok	252
Kapcsolatfelvétel.....	261

Egy rövid üzenet

Ching Hai Legfelsőbb Mester művészi tervek alkotójaként és spirituális Mesterként is szereti a belső szépség mindenféle kifejeződését. Ez okból említi Vietnámot úgy, mint "Au Lac", Tajvant pedig úgy, mint "Formosa". Au Lac Vietnám ősi neve, és azt jelenti, "boldogság". A Formosa név pedig, amelynek jelentése "gyönyörű", jobban kifejezi a szigetnek és lakóinak a szépségét. A Mester úgy érzi, hogy ezeknek a neveknek a használata spirituális felemelkedést és szerencsét hoz a földre és lakóira.

„Nem tartozom sem a buddhizmushoz, sem a katolicizmushoz. Az Igazsághoz tartozom és az Igazságot hirdetem, nevezhetitek azt buddhizmusnak, katolicizmusnak, taoizmusnak, vagy aminek akarjátok. Én mindegyiket elfogadom!”

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

„Elérvén a belső békét, minden mást is elérünk. Az elégedettség, a világi és mennyei vágyak beteljesülése Isten Országából fakad, ami örök harmóniánknak, örök bölcsességünknek és a Mindenható Erőnknek belső felismerését jelenti. Ha ezeket nem érzük el, sosem találunk beteljesülésre, lehet akármilyen sok pénzünk, bármilyen magas posztot tölthetünk be, bírhatunk bármekkora hatalommal.”

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

„Tanításunk arról szól, hogy bármit kelljen tenned ezen a világon, azt tegyed teljes szíveddel, felelősségteljesen, és meditálj is minden nap. Ily módon egyre több tudásra teszel szert, mind nagyobb bölcsességre, békére azért, hogy szolgálj magadat, és szolgálj a világot. Ne feledd, hogy a jószág benned lakozik. Ne feledd, hogy bensődben Isten rejtezik. Ne feledd, hogy szívedben Buddha él.

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

Járd a szeretet útját

Egy élő, megvilágosodott Mester léptei

Mindenütt kutatni fogunk
Egy kis szeretetért,
Egy kis szeretetért,
Hogy a világ minden sarkában,
Minden lénnel megosszuk azt.

Ching Hai Legfelsőbb Mester élete a szeretet útját járó üzenet. Szeretettel eltelve ekképp ismerték meg őt azok, akiknek abban az örömben lehetett részük, hogy találkoztak vagy dolgoztak vele.

Híres emberbarát, művész és spirituális látnok, akinek szeretete és segítsége világszerte emberek millióra terjed ki, minden kulturális és faji határon túl, beleértve a nélkülözőket és hajléktalanokat, az AIDS és rák ellenszerét kutató orvosi intézményeket, az Amerikai Egyesült Államok háborús veteránjait, a hátrányos helyzetű időseket, a testileg és szellemileg fogyatékosokat, a menekülteket és a természeti katasztrófák, köztük földrengések, árvizek és tűzvészek áldozatait. Nemcsak emberi lények élvezik kedvességének és végtelen jóakarátának áldott hasznát, hanem különböző fajokhoz tartozó állatok is.

E tetteken keresztül az együttérzés számtalan emlékeztetőjének vagyunk tanúi, amelyek ugyanúgy ismertetőjelei e gondoskodó hölgynek, mint az ő szerető

példájából kifejlődött nemzetközi szervezetnek. „Ha bármit megoszthatunk másokkal, akkor elkezdjük megosztani. Ekkor egy finom változást fogunk érezni magunkban, több szeretet fog a tudatunkba áradni, és rá fogunk ébredni valamire. Ez a kezdet. Azért vagyunk itt, hogy tanuljunk, hogy megtanuljunk fejlődni, hogy megtanuljuk használni az erőnket, a szeretetünk és alkotóképességünk korlátlan erejét, hogy jobbá tegyük a világot, bárhol is vagyunk éppen.”

A Mester fiatalkora

Ching Hai Legfelsőbb Mester Közép-Au Lacban (Vietnamban) született. Fiatalkorában gyakran lehetett látni, amint kórházi betegeknek, rászorulóknak és sérült állatoknak nyújt segítséget, amilyen módon csak tud. Fiatalon Európába költözött, hogy tanuljon, és tevékenységét a Vörös kereszt fordítójaként ott is folytatta. Hamarosan rájött, hogy a fájdalom és a szenvedés minden kultúrában és a földgolyó minden sarkában létezik. Egyre inkább az erre szolgáló gyógyír keresése vált életének mindenek felett álló céljává. Ez idő tájt boldog házasságban élt egy német orvossal, és bár ez mindkettőjüknek rendkívül nehéz döntés volt, a férje beleegyezett a különválásba. Ekkor a spirituális megértést kutatva egy kétéves utazásba kezdett.

Zarándokút a Himalájában

Végül Indiában, a Himalája legelérhetetlenebb részén talált egy megvilágosodott Mestert, aki átadta neki a Quan Yin Módszert. Ez a belső fényen és belső hangon való elmélkedés meditációs technikája. Egy ideig tartó gyakorlás után teljesen megvilágosodott.

Ching Hai Mester a Himalájából visszatérve, a körülötte lévők őszinte kérésére hamarosan elkezdte velük megosztani a Quan Yin Módszert. Arra tanította őket, hogy befelé nézzenek, hogy megtalálják saját nagyságukat. Az élet minden területéről származó emberek azt találták, hogy a Quan Yin meditációs módszer által a mindennapi életükben nagyobb beteljesülést, boldogságot és békét értek el. Hamarosan meghívások érkeztek az Egyesült Államokból, Európából, Ázsiából, Dél-Amerikából, valamint az ENSZ-ből, nyilvános előadások tartására kérve Ching Hai Mestert.

Szépítsük a világot, amelyben élünk

Amellett, hogy Ő az emberbaráti támogatás egy nemes példája, Ching Hai Mester arra is bátorít minket, hogy szépítsük a világot, amelyben élünk. A Quan Yin meditációs módszeren keresztül Ching Hai Mester sok szunnyadó tehetségére ébredt rá, melyeket művészi festményeken és alkotásokon, zenén, költészetben, esztétikus ékszereken és ruhaterveken keresztül fejez ki. Ezek ama kultúráknak és embereknek a belső és külső szépségét írják le, amelyekkel találkozott. Ruhakompozícióit 1995-ben közkívánatra a nemzetközi divatvilág köreiben, Londonban, Párizsban, Milánóban és New Yorkban is kiállította. Művészi törekvéseinek bevétele lehetőséget adott Ching Hai Legfelsőbb Mesternek arra, hogy emberbaráti tevékenységeihez egy független anyagi forrást hozzon létre, így támogatva nemes küldetését, Isten gyermekeinek megsegítését, amikor arra rászorulnak.

Elismerés és a Mester álma

Bár semmiféle elismerést nem keres, önzetlen segítségével elismeréseképpen Ching Hai Legfelsőbb Mester szerte a világon számos kitüntetést vett át állami hivatalnokoktól és magánszervezetektől. Ilyen a Világbéke Díj, A Világ Spirituális Vezetője Díj, A Díj az Emberi Jogok Elősegítéséért, A Világ Polgárainak Emberbaráti Díja és az Emberiségért Kifejtett Kiemelkedő Közszolgálat Díja, a 2006-os Gusi Béke Díj, a Los Angeles Music Week Ajánlási Bizonyítványa, és Első Helyezett Ezüst a 2006-os, 27. évenkénti Telly Díjon. Továbbá október 25-t és február 22-t Ching Hai Legfelsőbb Mester Napnak nyilvánították az USA-ban. Frank Fasi, Honolulu korábbi polgármesterének szavaival: „Ő egy tündöklő, nagyszerű ember, mindannyiunk számára a köszönetesség anyala.”

Ching Hai Legfelsőbb Mester korunk egyik valóban elhivatott egyénisége, aki segít nekünk egy csodálatos jövőkép felfedezésében és megalkotásában. A történelem sok nagyszerű alakjának voltak álmai. Így van ez Ching Hai Legfelsőbb Mester esetében is. A saját szavaival élve:

„Azt álmodom, hogy az egész világ békés lesz.

Azt álmodom, hogy minden gyilkolás véget ér.

Azt álmodom, hogy minden gyermek békében és harmóniában él.

Azt álmodom, hogy minden nemzet kezét fog egymással, védelmezik és segítik egymást.

Azt álmodom, hogy gyönyörű bolygónk nem fog elpusztulni. Évmilliárdok kellettek e bolygó létrehozásához, és ez olyan gyönyörű, olyan csodálatos.

Azt álmodom, hogy ez megmarad, de békében, szépségben és szeretetben.”

Isten felismerése felé

*Boulder, USA
1991. március 9.
(eredetileg angolul)*

Nos, örülök, hogy ma ilyen szép amerikaiakkal találkozom. Igen Ugyanakkor csodálkozom is. Odakinn azt mondták, hogy - oh! - a terem zsúfolásig megtelt, és hogy az itt lévők szépek, és azt hiszem, igaza volt annak, aki mondta. Sokat hallottam már Coloradóról, Boulderről; azt mondták róla, nagyon emelkedett lelkületű hely, s igen jó energiát sugároz. Sok évvel ezelőtt olvastam ezt valamelyik boulderi szellemi folyóiratban; később aztán meghívást is kaptam - ma már két éve annak - Coloradóból; először Denverbe, majd Boulderbe. Igen? Boulder annak a városnak a neve, igaz? És sokszor elhalasztottam az utazást, most azonban, mivel átutazom az Egyesült Államokon arra gondoltam, miért ne állhatnék meg üdvözölni Önöket. Hogy érzik magukat? [Nagyszerűen.] Remek. Igen. Örülök, hogy nem sajnálták az időt, és eljöttek, és alkalmunk adódik látni egymást talán egyszer az évszázadok során [a Mester nevet] vagy a sok életciklus közben. Nem tudjuk, mikor lesz erre újra

lehetőségünk. Lehet, hogy más fizikai alakot öltünk. Talán nem lesz olyan szép, mint mostani testünk. [A Mester nevet.] Ezért méltányolják itt a szépségüket.

Tudom, hogy sokan járják a lelki útjukat, talán különböző ösvényeken, vagy különböző megközelítésben igyekeznek az Isteni tudatossághoz, Buddha természetéhez, a Zenhez vagy a Taohoz.

A mikrofon. Ez az én hangom. Az én hangom. Most oké? Mindenki oké? Igen! Köszönöm. A hangom igen halk, kivéve, amikor ... amikor kiabálok [A Mester nevet.], mint minden nő. [A Mester és a hallgatóság is nevet.] Nos, néha női alakban kell teljesítenem feladatomat. Igen! [A Mester nevet.] Nőiesnek kell lennem. [A Mester és a közönség is nevet.] Értik. Különbözik az emberek azt hiszik, csak a férfiak válhatnak Buddhává (tökéletesen megvilágosodott lényé). [A Mester és mindenki nevet, tapsol.] Nos, a jó hír, hogy a nők is lehetnek Buddhák. Nos, az én tanítványaim így gondolják. Én nem így gondolom, nem bizony! Nem hiszem, hogy az asszonyok válhatnak Buddhákká. Sajnálom, ugyanis sem férfiak, sem nők nem vagyunk. Mindenki Buddha, kialakulatlan Buddha. Ahogy minden ország, ország. Vannak fejletlen országok, vannak civilizált országok. Igen!

Így tehát mi is fejlettekké válhatunk, bizonyos technikák révén, ha bizonyos életmódot követünk, bizonyos módokon irányítjuk... igen, mindennapi életünket. Igen. Az emberek többségének életvezetése nem a leghelyesebb. Nem Önökre gondolok. Önök talán jól irányítják életüket. Hallgassák csak, kérem, az általános vezéreleveket. [A Mester nevet.] Tudják,

számos szint létezik, amelyen életünket élhetjük, s mindenki tudja, hogy a legmagasabb szint, Isteni tudatosságban élni az életünket, vagy amikor igazán érintkezésbe kerülünk Buddha természetünkkel, vagy tudatára ébredünk Buddha természetünknek (igaz valónknak). Igen. Ezt az isteni tudatosságot vagy Buddha természetet számos ember különböző elmélkedő technika révén próbálja elérni. Hm. A meditatív elmélkedés a legjobb módja annak, ahogy felismerhetjük saját igaz, nagyszerű természetünket. Ám még a meditációnak is sok technikája van. És még ha meg is találjuk a helyes, vagy leggyorsabb technikát, természetesen annak is számos szintje létezik. Nekünk most az a feladatunk, hogy a legmagasabb technikáról beszéljünk. Igen. Ha helyesen meditálunk, azonnal ..., vagy ha megtaláltuk a helyes utat belső természetünk megközelítéséhez, azonnal találni fogunk valamiféle megvilágító aspektust, valamilyen bizonyítékot saját igaz, nagyszerű valónkra, úgyszólván azonnal tudjuk, nem csupán fizikai test vagyunk, hanem valami más. Egyszerűen emelkedettnek érezzük magunkat, és hogy is mondjam... igazából nem izgatottnak, de a nyelv olyan korlátozott, nehéz kifejezni az isteni eksztázist, amit érezhetünk, amikor rátalálunk a helyes ösvényre vagy Isteni tudatosság helyes megközelítésére. Ezért nevezhetjük ezt azonnali megvilágosodásnak. Hm! És ha naponta követjük ezt az ösvényt, vagy Isten megközelítésének ezt a módját, akkor mindennap fejlődünk. És egyre biztosabbak és biztosabbak leszünk felszabadulásunkban, mind biztosabb és biztosabbak önmagunkban. Mígnem egy nap ezt mondhatjuk majd magunknak: Ó! Én és az én Atyám egyek vagyunk, vagy: én vagyok az, vagy: én vagyok a Buddha. Ám még

akkor sem lesz értelme ezzel büszkélkedni; ott nincs helye a büszkeségnek. Egyszerű tény csupán, hogy rátaláltunk a megvilágosodott létre; hogy tudjuk, amit nem tudtunk korábban: hogy kik vagyunk. Ennyi az egész. Nem büszkélkedhetünk azzal, hogy rátaláltunk valamire, ami saját magunk vagyunk. Egyszerűen örülünk annak, hogy rátaláltunk. [A Mester nevet.] Nagyon egyszerű. Igen. Olyan sok ember hiszi tévesen, hogy csak egyvalaki mondhatja magát Buddhának. Rendesen a Buddha-Én nem mondja magát Buddhának (tökéletesen megvilágosodott lénynek), csak abban a különleges esetben, amikor a tanítványok megerősítést kérnek, vagy megerősítésre van szükségük. Többnyire a követők nyilvánítanak valakit Krisztusnak, Buddhának vagy Mesternek. Sok ember félreértésből azt hiszi, hogy az úgynevezett Mester vagy Buddha nagyon büszke, vagy diadalt, tiszteletet vár el a maga számára. Ez azonban nem igaz. Éppen olyan ez, mint amikor az egyetem elvégzésével megszerzi valaki a doktorátust, és ezt mondja: „Orvos lettem, vagy átmentem a vizsgán ... és doktorátust szereztem.” Ennyi az egész. Nos, boldogok vagyunk, hogy elértük célunkat, amiért hosszú, hosszú éveig dolgoztunk.

Így hát, miután Buddhává (tökéletesen megvilágosodott lényé) váltunk, semmi olyat nem fogunk érezni, hogy milyen nagyszerű Buddhának lenni. Egyszerűen csak nagy, nagy boldogságot érzünk, nagy elégedettséget, s csupán azt, milyen természetes, nem is lehet másként. Igen. És aki Buddhává vált, nem érzi úgy, hogy azonnal ki kell állnia az emberek elé, hogy bejelentse a hírt. Nem azért, mert kiveszett belőle a részvét, vagy önző lett hanem mert attól fogva mindenkit Buddhának tekint, minden lényre

Buddhaként tekint. Ezért a Buddha talán nagyon meglepődik, hogy valaki nem tud erről. Fokozatosan azonban a Buddha visszanyeri valóságérzékét ... újra felismeri az evilági dolgokat, és biztosan tudja, hogy sokan vannak, aki nem ismerték még fel Buddha voltukat. És ez az igazság. Ezért, amikor ezek az emberek, úgynevezett megvilágosulatlan emberek, vagy saját nagyságukat fel nem ismerő emberek, felkeresik az úgynevezett Buddhát, és megkérlik, magyarázza el és mutassa meg nekik a Buddhává válás módját, a Buddha teljesíti kérésüket. Ám minden önteltség vagy felsőbb rendűség érzése nélkül. Talán némi meglepődéssel [a Mester nevet], de büszkeség nélkül. Talán ezt gondolja: „Hogyhogy nem tudja?” Értik. „Miért nem tudja, hogy ő a Buddha?” Hébe-hóba igehirdetés ideje alatt bármely Buddhát vagy Mestert mindig elfogja a csodálkozás.

Igen. Amikor Buddhát mondom, kérem, értsék meg, s azt hiszem, meg is értik, Krisztust is értem alatta, vagy bármely nagy Messiást vagy bármely valóban élő nagy Mestert. Korábban, és még ma is sokat foglalkozom buddhista tanításokkal. És számos más tant tanulmányoztam. Ám mert fiatal koromban a buddhista terminológiával voltam szoros kapcsolatban, néha ma is Buddhát vagy buddhista tanokat mondom. De kérem, ne higgyék azt, hogy én csupán a buddhizmus híve vagyok és nem tisztelem a kereszténységet vagy bármely más nagy filozófiát. Igen? Én valamennyit egyaránt nagynak tartom. Mindegyiket tiszteletben tartom, és tudom, hogy mindegyik ugyanarra az igazságra mutat; de ismernünk kell az Igazságot. Az a fontos. Nem csak tudni az utat, de ismerni kell az Igazságot. Ahogy egyszer Buddha mondta: ***Én vagyok az ujj, amely a Holdra mutat, de az ujj***

nem a Hold. Úgy értette ezt, hogy az Ő tanítása, az Ő filozófiája csupán azért van, hogy vágyakozást ébresszen bennünk a Hold, az igazság után. Nem szabad azonban egyedül ezen a filozófián csüngenünk, és megfélekednünk az igazság kereséséről. Tehát az igazság, azaz Isten-természet vagy Isten Ország, vagy Buddha-természet bennünk lakozik, mi már birtokoljuk. Fel kell fednünk, rá kell találnunk. Létezik egy technika, mely által azonnal feltárhatjuk; és ha e technikát minden nap alkalmazzuk, végül megnyíluk Isten egész Országá számunkra.

Az emberek többségének mai életmódja nem igazán hiánytalan és ideális ahhoz, hogy boldogságban és bölcsen élhessék életüket. Sok szinten élhetjük életünket. Az első a fizikai szint, ahol a legtöbb vagy rengeteg ember ... hogy is mondjam ... eltölti az életét. A fizikai szinten főleg az érzéki örömeknek hódolunk; szeretünk aludni, enni, jókat enni, testi örömhöz jutni, és hajlamosak vagyunk a lustaságra is. Csupán azért dolgozunk, mert megélhetésünkhöz szükséges. Az ideáljainkat, szívünket azonban kispóroljuk a munkából. Különböző szintekről beszélek. Igen. Kérem, ne sértődjenek meg. Igen. Ez tehát a fizikai szint. És a munkát nehéznek találjuk. Nem szeretünk dolgozni. Ha már amennyire nem saját jólétünket érinti a dolog, a kisujjunkt is nehezen mozdítjuk meg, hogy másokért munkálkodjunk, vagy tegyünk valamit az emberiség érdekében. Csak általános, elnagyolt képet festek, huzamosabb időt venne igénybe, ha belemennék a részletekbe.

Most pedig a második szint következik, amit mi érzelmi szintnek nevezünk. Véleményünk szerint az érzelmi szinten

igen erősek vagyunk. Mondhatnánk: zsarnokiak, hatalmaskodók. Amit mi gondolunk, az a helyes. Amit mi teszünk, az a jó. És elvárjuk, hogy mások is ugyanígy cselekedjenek. Ezen a szinten születik számos... hogy is nevezik Önök ... diktátor, és úgynevezett vezér, a szélsőséges mozgalmakban. Igen. Mivel túlzottan emocionálisak, az érzelmi szinten élik életüket. Hm. Ez jó, ha a helyes utat járják. De ha a rossz utat követik, még csak meg sem próbálnak letérni róla, és nem látják be tévedésüket, ez veszélyes, mert hiányzik belőlük a rugalmasság.

Életünk újabb szintje az intellektuális, tudatos szint, a fizikai tudat szintje. Nos, a tudat, sajnálom, de normálisan fizikai. Egyfajta számítógép, módfelett okos számítógép. Rögzít mindent, majd visszaadja valamennyi adatot - igen hűségesen, intelligencia, és mérlegelés nélkül. Ha nem tesszük hozzá a lélek intelligenciáját, a tudat egy önműködő gép. Erről az automatáról beszélek, a megvilágosodás nélküli tudatról. Így azok, akik a tudat automatikus szintjén élnek, még inkább elmerülnek önmagukban. Rendben? És nem sokat törődnek azzal, mi történik a világban. Még csak parancsolni sem akarnak másoknak. Sok ember éri el ezt a szintet, s talán elrejtőznek egy barlangban, vagy belefeledkeznek valamiféle eszménybe, ábrándba, s meg is ragadnak benne. Megrekednek. S nem törődnek azzal, mi történik a világgal. Még megváltoztatni sem akarják a világot, s maguk sem akarnak változni. Úgy gondolják, tökéletes úton haladnak. És sokan tévesen azt hiszik, hogy ez maga a legmagasabb megvilágosodás. Azt hiszik, semmi dolguk a világon. Ám a „cselekvés cselekvés nélkül” eljárása

egy más szinten létezik. Ez nem az a szint. Nem azt jelenti, hogy nem törődünk a világgal, és semmit nem teszünk érte. A nagy megvilágosodás nem ilyen. Ez csupán egyik szintje a megvilágosodáshoz, a nagy megvilágosodáshoz vezető útnak. Igen!

A megvilágosodáshoz bármiképpen eljuthatunk, mindennap más-más fokozatait érhetjük el. Miközben az Igazság felé törekszünk, minden nap különböző megvilágosodásokat tapasztalunk, gyarapíthatjuk bölcsességünket, mígnem egy nap elérjük a legmagasabb szintet. Szóval ez a szintek egyike. Ha egy kicsit magasabb szintre jutnak, ez az úgynevezett lélek szintje, az önmaga szintje, az ön-felismerés szintje. Akkor már tudjuk, hogy lélek vagyunk, hogy a lélek révén élünk, hogy a lélek fénye miatt vagyunk intelligensek, hogy azért van bennünk irgalom, azért szeretünk, azért érzünk, mert a lélek motivál bennünket. És ezen a szinten sok mindent tudunk, sok mindent megpróbálunk a világ javára tenni, segíteni a világon és magunkon, hogy üdvösségben, boldogságban éljünk. Igyekszünk mindent megtenni az emberiség üdvéért, nemes céljaiért. És megfeszített erővel próbálkozunk. Nem sajnáljuk a fáradságot, nem spórolunk az energiáinkkal, hogy ezt elérjük, és segítünk másoknak, hogy ők is elérjék. Ez a lélek szintje - az önmagát felismerő ember.

Mivel akkor azon a szinten azonosítjuk magunkat a lélekkel, akkor már tudjuk, hogy mi és a lélek, az inspiráció forrása egy és ugyanaz, nem a test vagyunk. Ám ez még mindig nem a legmagasabb szint, mert abban az időben még mindig rendelkezünk az énnel, amely megállapítja, amely tudja,

hogy ez nagyszerű, amely tudja, hogy én és Atyám egyek vagyunk. Kettő van, még túl zsúfolt, túl zsúfolt [A Mester és mindenki nevet]. Noha azt mondják, én és az Atyám egy, de még mindig létezem én, és létezik az Atyám, így hát még mindig nem egy. Igen, látják, ez a dolgok paradoxonja, ezért ne mondják, hogy kritizálom Jézust; ez nem igaz. Jézus csak azért mondta azt, hogy az emberek megértsék. Jézus azonban nem olyan volt, értik? Tudta, hogy Ő más. Ezért, más helyen ezt mondta: **Nem én, hanem az Atya teszi.** Értik, mire gondolok? Ő tudja. Ő jobban tudja, hogy én és az én Atyám egyek vagyunk, de mondania kell valamit. Máskülönben az emberek nem értik meg, mit akar mondani. Igen. Amikor egy mester a földre jön, lejjebb kell szállítania a szintjét az emberek szintjére, majd lassan felemelni azt. Igen?! Máskülönben mi mást tehetnénk. Pontosan úgy, ahogy a gyerekeket tanítják. Igen. Meg kell tanítani nekik leírni az ABC-t, és segítségképpen fogni a kezüket írás közben. Sok mondatot kell megtanítani nekik, amit Önöknek már nem kell tanulniuk, a gyerekek érdekében mégis meg kell tenniük.

Az ön-felismerés szintje után Isten szintje a következő, Isteni tudatosság vagy Isten felismerése. Isten nem más, mint mi magunk. Am még ekkor sem, az ön-felismerés szintjén sem tudjuk ezt. Azt hisszük, Isten rajtunk kívül van. Nos, ez nevetségesen hangzik, nem? Furcsán hangzik. Ateistán? Remélem, nem. Nehéz megmagyarázni. Rendben. Próbálják megérteni. [A Mester nevet.] Nem arról van szó, hogy Önök nem értik. Inkább nekem nehéz megmagyaráznom.

Tehát az isteni felismerés szintje az, amelyben mi vagyunk. Tesszük, amit tennünk kell - s még csak el sem

gondolkodunk, nem tudjuk, s még csak nem is érezzük, hogy csináljuk. Csak vagyunk. Csak cselekedjük. Csak a szerzői vagyunk minden dolognak, az eredete mindennek, cselekvéseinknek, a következményeknek, anélkül azonban, hogy birtokolnánk a hozzá kapcsolódó karmát. Remélem, elég érthető voltam, de érzem, hogy mégsem. Ám akkor sem tudok mást mondani. Talán később majd kérdéseket tesznek fel, s akkor tudni fogom, hogyan értették meg. És talán nagyobb megvilágosodást nyerek az Önök megvilágosodása által, s akkor tovább magyarázhatunk.

Most tehát az emberek többsége a fizikai vagy érzelmi szinten él, vagy az automatikus intellektuális szinten, vagy a legmagasabb szinten, az ön-felismerés szintjén. Sokunk nem tapasztalja meg az isteni felismerés szintjét. Ám valamennyien képesek lennénk rá, mivel Isten bennünk lakozik. A Bibliában ez áll: ***Mi vagyunk Isten temploma, és a szent szellem lakozik bennünk.*** Nem így van? Igen, Isten Országá is bennünk lakozik. Isten Országát nem megfigyelés, érvelés, intellektualizálás, beszélgetés, tankönyvek és szentírások tanulmányozása révén érhetjük el, Isten Országá bennünk van. Ezért a közvetlen mód az, hogy felismerjük, megtapasztaljuk, egyértelműen, hogy az Isten Országát szerezzük vissza. Ezért mondja számos Zen mester, hogy nincs szükség a szent iratokra. Ez nagyon ateistán hangzik. Buddha is néha - talán nagyon kimerült pillanataiban - azt mondta: ***Nincs olyan, hogy Isten.*** Igen. ***Nincs Isten.*** Nem úgy értette, hogy Isten nem létezik. Csak olyan Isten nincs, amelyet mi várunk. Azt mondta tehát: nem az, nem ez, nem más, nem olyan Isten. Értik? Az emberek pedig belekapaszkodnak abba a mondatba, és azt mondják,

Buddha nem hisz Istenben. [A Mester nevet.] Ez azonban nem igaz. Nem igaz, mert másutt ezt mondja: ***Nem mondom, hogy nincs Isten, vagy van Isten, hanem azt mondom, létezik egy dolog, amiből minden ered, és amibe minden visszatér.*** Ez tehát mit jelent ismét? Önök tudják. Igaz? Rendben. Hajlamosak vagyunk arra, hogy bármikor megvizsgáljuk a próféták egyik vagy másik mondatát, aztán kategorizáljuk Őt. Hogy Ő ilyen vagy olyan, vagy más, és olyan sok izmust gyártunk mindebből, sőt néha ököltre is megyünk az izmusok miatt. De még egy izmuson belül is lehetnek véleménykülönbségek, amit aztán néha követ a verekedés, néha még vérontás is. Ezt pedig nagyon szomorú látni.

A régi mesterek vagy próféták sosem akarták létrehozni ezt a megosztottságot. Miután felismertük Istent, talán sokkal többet megértünk, mint amit szavakkal el lehet mondani. De akkor is ott van az értelem, hogy noha nem mondjuk ki, mégis mindenki megérti. Például, ha egy mesternek sok-sok tanítványa van, lehetetlen, hogy a mester minden egyes tanítványával személyesen foglalkozzék. Sem fizikailag, sem szóban. Mégis valamennyi tanítványa elnyeri a megvilágosodást. Minden egyes tanítvány megérti magától, és lassan eléri a mester szintjét. Miért? Mert mi vagyunk a mester. Van belső mesterünk. Mi vagyunk az. Mi vagyunk az Isten. Buddha vagyunk. Buddha természet rejtőzik bennünk. És a mester egyszer segített nekünk ráébredni, hogy Buddha bennünk van, vagy a mester bennünk van, ő maga a belső mesterünk fogja gondját viselni minden dolognak. Felkeljen, hogy dolgozzon, sok életről alvás, semmittevés után. Mint amikor a fizikai szinten, élünk, ahol

csak a test dolgozik, a test vágyakozik és cselekszik. A test élvezi az érzéki örömeket, de a mesternek semmi köze ehhez. Vagy mint az érzelmi szinten, ahol a mester szintén nem parancsol. A tudat szokásformája az, ami diktál. A mindenki fölérülés vágya az, ami parancsol. És szintén az intellektuális szinten az elme, az intellektus az, ami különválasztja a dolgokat, ami megmondja a testnek, mit tegyen; hogy visszavonuljon a barlangba, medítálgon, tegye ezt, cselekedje azt vagy mást - de nem a lélek, nem Isten, nem a mester.

Am csak igazi mesterrel való találkozás után ismeri ezt fel, az igazi mestert. Igen. Hiszen az Elnök általában az Elnökkel tárgyal. A Király csak Királlyal egyezkedik. A Király nem keríti elő valamelyik miniszterét, hogy államügyeket vitasson meg vele. A Király nem a rendőrhöz megy, hogy megállapodjon két nemzet fontos ügyében. Értik? Amíg a rendőrség vagy bármelyik miniszteri hivatal foglalkozik a dologgal, az Elnök nem vesz részt benne, nincs jelen. Értik? vagy a Király is távol marad. De amikor a Király látogat el egy országba, a Király fogadja és tárgyal, állapodik meg vele, vagy terveket szőnek a nemzetekért vagy a világért. Erről van szó. Ezért fontos, hogy találkozzunk az igazi mesterrel, hogy felébredjünk magunkban igazi énünket. A Király csak a Királlyal fog beszélni. Így tehát sok ösvényt követhetünk. Azt tehetjük, amit akarunk. Száz évig ücsöröghetünk a barlangban. Mégsem fogjuk megtalálni a mestert. Ez nem a mester ügye, így hát elő sem jön. A megfelelő pillanatra vár, hogy a királlyal találkozhasson, hiszen ő a Király. Így hát medítálhatunk, követhetünk különböző úgynevezett mestereket, megtartóztathatjuk

magunkat, még vegánná is lehetünk. Mindez nem vezet el minket a Buddha-léthez (Isten felismeréséhez), Isten trónusához, csak akkor, ha felébresztettük a Buddhát magunkban; csak miután találkoztunk egy másik Buddhával, vagy egy másik Buddha segítségével által megismerjük önmagunkat. Értik a különbséget vagy nem? Igen?

Sok úton járunk, különbözők az érdekeink. Minden ösvényhez ajánlkozik valamilyen érdek. Mindig kell, hogy legyen valamilyen érdek. Különbözik hogyan követhetnek az emberek? Még az útmutatás nélkül imádkozók is érdekből fohászkodnak. Még a templomba járásnak, imádkozásnak, zarándoklatnak is megvan a maga érzelmes felemelő hatása, s egyfajta boldogsághoz jutunk általuk. Időnként, sőt igen gyakran büszkeséget érzünk, hogy jámbor cselekedeteket hajtunk végre, hogy vegánok vagyunk, hogy mindennap járunk templomba, hogy elzarándokolunk Mekkába stb. [A Mester nevet.] Ez pedig csak az énünket és a büszkeségünket erősíti. Szomorú dolog ez.

Szerencsére azonban a lélek mindig ott van, és a lélek tudja, hogy ez rendjén való. Hagyjuk játszani a gyerekeket, míg el nem fáradnak, utána úgyis odamennek az édesanyjukhoz. Értik? Ez az oka annak, hogy az igazi mesterek sosem sietnek, vagy sosem próbálnak tanítványokat toborozni. Csupán végtelenül természetesek, a maguk módján igen önként valók, és bárkit szívesen fogadnak. Hm! Nem aggódalmaskodnak amiatt, hogy nem követi felhívásukat az egész világ, hogy sokan támadják őket, hogy az emberek nem úgy élnek, ahogy élniük kellene! Mert a gyerekek gyerekesen élnek. De ez rendjén való. [A Mester nevet.]

Csak egy napon felnőnek, és amikor felnőttek, felnőtt módon kell viselkedniük.

Tehát réges régi idők óta jönnek úgynevezett mesterek vagy Buddhák, és az élet különböző szintjeit vagy megvilágosodott eszméket ismertetnek meg az emberekkel. És akkor az emberek választhatnak. Azok, akik készen állnak rá, választanak. De a mester nem siet, nem nyugtalanodik vagy aggodalmaskodik a világ miatt. De ez sem azt jelenti, hogy nem tesz semmit. Tesz, de cselekvés nélkül. Ahogy Lao Tzu mondta: ***Cselekedj cselekvés nélkül.*** Ez a szint pedig egészen más, mint az intellektuális szint, mert az azon a szinten élők megragadnak a dzsungelben, és nem törődnek semmivel. A mester azért van a világon, hogy segítsen azoknak, akiknek szüksége van a segítségére, de nincs a világon, a világ nem vonzza, és nem is kötődik hozzá, és nem kötődik sem a világ kudarcaihoz sem a világ sikereihez. Tudják, mit tett Jézus. Dicsősége csúcán kész volt meghalni, ha így kellett történnie. Értik. És halálával számos embert megtanított a megadás módjára. Azzal, hogy lemondott a dicsőségről és az életről, Isten akaratát tanította, hogy mindig követnünk kell Isten akaratát. De ahhoz, hogy kövessük Isten akaratát, tudnunk kell, hol van Isten, és mit akar.

De hogy ezt tudhassuk, el kell érnünk Isten megismerését, ahogy Jézus, vagy Buddha tette. Akkor megadhatjuk magunkat - másként viszont nem. Előtte folyamatosan meg kell küzdenünk saját magunkkal, saját úgynevezett intelligenciánkkal, annak érdekében, hogy megváltoztassuk a világot, jobb lakóhellyé tegyük stb. Ezt bizonyos én-tudattal

tesszük ekkor. A nagy megvilágosodás után tesszük, de nem cselekvéssel. És ezeregy, billió, trillió dolgot teszünk anélkül, hogy egy ujjat is megmozdítanánk. El tudják ezt képzelni? Hm? Ezer billió dolgot tenni egyetlen mozdulat nélkül! Hm. Megtörténik. Nem tréfa. Meglehet, tréfásan adom elő, de nem tréfa. Ez a valóságos létezés igazi állapota, és mindannyian rendelkezünk ezzel a képességgel, és a joggal, hogy gyakoroljuk ezt az erőt. Csak nem tudunk róla. Ennyi az egész. Túlzottan elfoglal bennünket az, hogy a tudományokban képezzük magunkat, az irodalom terén, a gépies, hogy mondják, sikerekért, és nem próbáljuk kifejleszteni az egész, teljes erőt. Ezért nem tudjuk gyakorolni. Ez az egyetlen oka. És most sok ember azt mondaná nekem: „De mi csináljuk, csináljuk, csináljuk, keményen próbáljuk kifejleszteni ezt a mindent felölelő erőt.” Igazam van? Igen. Az emberek ezt mondanák: „Igen, mi azt tesszük. Igen, járunk templomba, járunk pagodába mindennap száz meg egy imát elmondunk. Igen! Vegánok vagyunk. Ezeregyszer elmondjuk a mantrát. Száz meg száz mantrát megismételünk sok éve. Meg is számoljuk. Könyvet vezetünk róla. [Nevetés.] Igen. Igen. Igen. És milyen sokszor imádkozunk ehhez meg ahhoz az istenséghez, és hány százszor borultunk a földre nap mint nap! És ide is, oda is elzarándokoltunk és szertartásokon, szent ünnepeken vettünk részt, még meditáltunk is. Igazán erényesnek érzem magam.” Igen.

Én is így éreztem [A Mester nevet.] De egy idő után elfáradtam. Úgy gondoltam, ez nem elég mély ahhoz, hogy kielégítse belső vágyakozásomat. És miután megtanultam ezt az úgynevezett Quan Yin Módszert, amely a módszer,

módszer nélkül, egyenesen saját természetemre mutat rá, attól fogva minden megszűnt, ami nyugtalanított [A Mester nevet.]. Minden más széthullott. Igen, és az igazi énem tárult fel. Erre pedig mindenki képes. Igen. Egyesek, akik más utakat követnek, azt mondanák nekem: „Igen, tudjuk, az elmére való közvetlenül rámutatás, tudva hogy te vagy Buddha. Ez az, és megvilágosodsz”. Ez azonban csak beszéd, annak ismételtetése, amit az atyák száz vagy ezer évvel ezelőtt mondtak. Nem tudjuk, mit jelent az, egyenesen rámutatni a Buddha természetre (igazi természetünkre). Még azt sem tudjuk, mi az.

Azt hisszük, hogy a Buddha természet valami olyasmi, amit értelmünkkel felfoghatunk, vagy megtapinthatunk a kezekkel, vagy kikövetkeztethetünk, amit elképzelhetünk. Ez nem így van. Ez nem olyasvalami, amit elképzelhetünk, megérinthetünk, érezhetünk vagy értelmezhetünk. Csak tapasztalat által ismerhetjük meg. A Buddha természet tündöklő valami, aminek fényében mindent tudunk. Mint ahogy mi a beszéd által tanítjuk az emberi lényeket, az állatok az állatok nyelvén érintkeznek egymással. Buddha fénnel és különböző hanghullámokkal tanította a bennünk lakozó Buddhát. Értik? A bennünk levő Buddha nem ért, nem akar érteni, nincs szüksége a mi fizikai nyelvünkre. Ez nem neki való. Ahogy az állatok sem taníthatják az embert a saját vakkantásukkal, vagy bármilyen gyönyörű énekükkel. Értik? Nincs rá szükségünk. Nekünk megvan a saját nyelvünk. Tesszük a mi dolgunkat. Még ha szeretjük is az állatokat, szívesen hallgatjuk éneküket, hangjukat, minket üdvözlő hangjukat. De nekik nincs szükségük arra, hogy beszédükkel tanítsanak bennünket. És már nekünk sincs

szükségünk arra, hogy megtanuljuk érteni az állatok nyelvét. Rendben?

Ugyanígy a bennünk lakozó Buddhának (Legfőbb Erőnek) Buddha direkt tanítására van szüksége, amely fényben és rezgésekben nyilvánul meg. Ezért a Quan Yin a módszer nélküli módszer. Azt jelenti: a rezgés észlelése. Értik? Nem a külső, hanem a belső rezgés. Nem az, amit hallhatunk a fülekkel, vagy amit láthatunk a szemekkel. Nem. Nem. Nem. Csak észreveszzük, és ha egyszer észreveszzük, tudjuk, hogy az a saját igazi természetünk, és minden más már jön magától. Ezért mondja a Biblia: ***Keressétek azért először az Isten Országát, és minden más dolog megadatik néktek.*** Isten Országá testesül meg a minden fényben, minden zenében, minden szép melódiában. Olyan messze van ez, amilyen messzire érünk önmagunkba azért, hogy megértsünk valamit, és lassan eljussunk a Teljességhez.

A fénynek, amely a legnagyobb magasságból nyilvánul meg különböző szintjei vannak. A célja az, hogy érintkezzen az elveszett lelkekkel ezen a világon vagy más világokon. Nem a fény változik, csak az egyes szintek felhője teszi más-más minőségűvé. Értik? Ahogy a nap fényét a különböző napszemüvegek eltérően szűrik meg, ezért másnak látszik, vagy ahogy különböző helyekre ereszkedik. Isten szépen csengő tanítására kell figyelniük, és akkor lassan követjük, és elérjük a csúcst. És amikor megismerjük a Buddha természetet, tudni fogjuk azt is, mi az Isten Országá. Máskülönben csak spekulálunk, és azt hisszük, hogy ismerjük.

Meg kell ismernünk. Meg kell ennünk a süteményt, mielőtt édesnek vagy savanyúnak mondanánk. És ezt a fajta tapasztalatot azonnal megszerezhetjük. Mert Isten Országá bennünk van. Noha bennünk van, nem tudunk róla. Hiszen a Király nem jön elő, ha nincs másik Király, aki üdvözölje, vagy aki fogadja. Értik? Így hát az úgynevezett mester az, aki elérte azt a szintet, és kommunikálni tud a legmagasabb szintünkkel. Legmagasabb énünk nem jön elő máskülönben. Tudja, hogy csak az idejét vesztegetné. [A Mester nevet.] Tehát sok utat járunk, és nem érzünk elégedettséget. Tudjuk, hogy hiányzik valami. Tudjuk, hogy igazi énünk emiatt nem tárult fel. [A Mester nevet.] Az egyenlő partner hiánya miatt. Igen? Így bármikor, ha látjuk, hogy az igazi énünk feltárulkozott, tudjuk, hogy egy másik igazi énnel találkoztunk. És ily módon lehet az igazi mestert megkülönböztetni a hamistól. Máskülönben nem tudhatjuk. Bárki megtaníthat bennünket ezeregy dologra, s szünet nélkül foglalatoskodhatunk, ez azonban pusztá időtöltés. Nem ez a módja annak, hogy elérjük az ön-megvilágosodást, hogy megismerjük életünk legmagasabb rendű formáját. Abban az esetben tehát, ha elhiszik, amit mondok [A Mester nevet.], megpróbálhatják, és abban az esetben, ha nem, járják az útjukat, s legyünk barátok [A Mester nevet.], míg újra nem találkozunk. Talán száz, talán ezer év múlva, mert még mindig szeretnek aludni. [A Mester nevet.]

Két útja van önmagunk megismerésének. Az első, ha most rögtön, azonnal tesszük, s véget vetünk a tanulásnak, véget vetünk a szenvedésnek, ha úgy gondoljuk, hogy a világ szenved, és túlságosan közömbös irántunk. Ha úgy gondoljuk, hogy életmódunk nem felel meg eszményeinknek,

akkor most, ebben az életben kell megtennünk. A második út, ha továbbra is a már megkezdett úton haladunk, és alszunk, úgy értem bensőnkben. A lélek alszik, és talán majd máskor felébredünk. Talán száz, talán ezer év múlva következik ez be, attól függően, milyen sokat szeretünk aludni. [A Mester nevet.] Rendben. Azt hiszem, hagyok Önöknek időt, hogy kérdezhessenek, és akkor tudni fogom, miről kérdeznek, és mennyire értettek meg. Nagyon köszönöm odaadó figyelmüket. Érzem segítő szándékú energiájukat. Nagyon köszönöm. [Taps.]

Mi okozza a háborút?

*Egyesült Nemzetek Szervezete, New York
1991. március 6.
(eredetileg angolul)*

Barátaim, szánjunk néhány percet arra, hogy imádkozzunk nemes munkájukért, hogy teljesítsék küldetésüket, és imádkozzunk a békéért, amiért mindannyian dolgozunk; és utána kezdhetjük. Kérem imádkozzon mindenki a maga módján, lehuny szemmel, teremtsen kapcsolatot belső Istenével.

Köszönöm. Nagy megtisztelés számomra, hogy itt lehetek, a világon a legjobb helyen, s hogy láthatom valamennyi nemzet legkiválóbb, és legintelligensebb embereit.

Üdvözlét az Egyesült Nemzetek Szövetségének. Azt mondtam itt az elnökünknek, hogy talán az ENSZ a legjobb dolog a „szelet kenyér” óta, és ő azt felelte, még sosem hallotta ezt a kifejezést senkitől. Azt mondtam neki, hogy én is csak a megfelelő helyeken használom, mert attól félek, az

emberek nem értik meg, s szintén mert kevés olyan dolog van, ami jobb a „szelet kenyérnél”. Az ENSZ azonban közénk tartozik. Olvastam néhány munkájukról, amit Önök tettek a világért, és imádkozom, hogy Isten jó egészséggel, erővel és intelligenciával áldja meg Önöket azért, hogy teljesíthessék feladatukat.

Nem úgy érzem, mintha először lennék itt, vagy először beszélnék Önökhöz. Melegséget és barátságot érzek, s kérem, érezzenek Önök is így, ha még nem így éreznének. Mielőtt ideértem, mialatt az autóban ültem, néhány percre becsuktam a szemem, s magam előtt láttam a bejáratot. Igen! Azért, mert megkérdeztem a hölgytől, aki vezetett: „Tudja, hol van a bejárat?” „Igen, hogyne - felelte - hamarosan odaérünk. Itt is van.” Arra gondoltam, először megy oda, s talán a rossz bejáratához hajt. Egy kis időre elaludtam, majd megláttam a LÁTOGATÓK feliratú bejáratot. Talán jártam már itt korábban, vagy más életünkben vettünk részt ENSZ-konferencián. Ki tudja? Az autóban ülve láttam a bejáratot, még mielőtt ideértem volna, ezért nem ez lehet az első alkalom, hogy együtt vagyunk.

Valaki az Egyesült Nemzetektől hívott meg ide a gyülekezetre, hogy beszéljek Önökhöz, és ez már, oh, régen történt. Már nyolc hónapja is lehet, s abban az időben egyáltalán nem gondoltam arra, hogy idelátogatok. Mikor megkérdeztek, azt válaszoltam „Nos lehet. Majd meglátjuk”. Mert akkor azt gondoltam, hogy az ENSZ-ben dolgozó embereknek más az érdeklődési köre, mint az enyém. Én csak egy lelki beállítottságú ember vagyok, ők pedig valószínűleg úgynevezett politikusok. Így gondoltam „nem-

megvilágosult” állapotomban, értik? Kérem, bocsássanak meg nekem. Majd arra gondoltam, azokat, akik politikával foglalkoznak, nem érdekli az én mondanivalóm. De aztán később rájöttem, nem szabad így gondolkodnom. Nem a politika az egyetlen dolog, amivel az ENSZ foglalkozik. Humanitárius programokon dolgoznak, a békéért és a világ számtalan gondjának-bajának enyhítéséért. Később hallottam, hogy ők is gyakorolják a meditálást. Aztán jött a közép-keleti háború, sok terv a vietnami menekültek és a vietnami politika ügyében. Néhány vietnami menekült, aki nem akart hazatérni, öngyilkosságot követett el és hasonló dolgok. Ezért arra gondoltam, megérett az idő, hogy ellátogassak ide, hogy jobban megértsem munkájukat, és legyen egy kellemes, együtt beszélgetés is.

Nem rakhatunk minden terhet és felelősséget az ENSZ vállára, és nem hibáztathatjuk mindenért az ENSZ-t. Mindenkinek együtt kellene dolgoznia az ENSZ-szel, mivel mi is a világ polgárai vagyunk. Senki nem állhat félre, figyelve az ENSZ munkáját, és ne vádolja vagy kritizálja. Nekünk ide kellene jönnünk és együtt kellene dolgoznunk. Így gondolom én, és ezért ma jöttem ide. Hogy tudok-e segíteni vagy sem, az már más kérdés; az Isten akaratán múlik, de én jóakarattal vagyok Önök iránt.

Tanulmányoztam a könyveiket, röpirataikat, s mindent, amihez hozzáfértem, így hát itt lehetek az ENSZ-ben, a tagjai egyike lehetek, egy láthatatlan, egy önkéntes. Nem rúghatnak ki, mert önkéntes vagyok. [A Mester nevet.] Örökké itt leszek. Én vagyok az örökös tag. Nem tehetnek az utcára egy önkéntest, értik? Nem rúghatnak ki egy olyan

tagot, aki önkéntesen dolgozik örökké. Így hát itt vagyok, van egy új tagjuk akár hogyan is. Örömmel fogadnak vagy nem? [A Mester nevet, valaki a hallgatóság soraiból igennel válaszolt.] Köszönöm.

Azt tanácsolták, hogy beszéljünk a háborúról és békéről, mivel ma ez a világ legáltalánosabb témája. Szeretnék röviden beszélni a háborúról és hosszan a békéről. Mindannyian hallottunk már háborúról, mégsem tudjuk igazán, mi az oka, s hogyan tudnánk megszüntetni. Úgy hangzik ez, mint egy regény, egy tündérmese, mégis meg tudjuk csinálni. Meg tudjuk szüntetni, mert egy idő után az emberek belefáradnak a háborúba, akár győztesek voltak, akár vesztesek. Még azok a történelmi harcok, mint Nagy Sándor, Napóleon, az indiai Arjuna, végül ők is belefáradtak. Hát miért ne lenne nekünk, modern harcosoknak, elégünk a háborúból, és akarnánk megtanulni, hogyan kerülhetnénk el ezeket a dolgokat? De hogy a háborút el akarják kerülni, nemcsak a mi akaratunkon múlik, hanem Isten akaratán. Nekünk Isten akaratának megfelelően kell cselekednünk, és annak érdekében, hogy tudjuk, mi Isten akarata, fel kell készülnünk. Fel kell készülnünk beszédünkkel, fel kell készülnünk testünkkel, gondolatunkkal, hogy arra hallgassunk, amit Isten mond, és nem arra amit mi. A Békéért mindig imádkozunk, és nem tudjuk, mit próbál Isten mondani nekünk arról, hogyan érjük el a békességet. Ennek következtében nem tudjuk hogyan fogjunk hozzá, noha belül mindenki tudja, mindenki szeretne véget vetni a háborúknak, s megőrizni a békét a világon.

Az ENSZ az első ügynökség, amely sokat aggódik a háború miatt, és erőfeszítéseinek jelentős részét a béke fenntartására fordítja. Ezzel foglalkozik alapításának napja óta. Kétlem, hogy az ENSZ nélkül a világ olyan lenne, mint amilyen most. Ma is van háború, éhínség vagy túszipróbléma, de az ENSZ nélkül, azt hiszem, rosszabb lenne a helyzet. Értik, mire gondolok? Önök nem végezhetik tökéletesen a munkájukat a nemzetek együttműködése nélkül. Tehát nem teljesen az ENSZ hibája, hogy még mindig vannak háborúk, egyéb politikai problémák, megoldatlan nehézségek, mert a világ néhány tagja megtagadja az együttműködést. Tudom, hogy nagyon nehéz egy szervezetnek, mint amilyen az ENSZ is mozgatnia a világot akkor, amikor néhány tagja, mint a gyerekek, topozékolnak és nem hallgatják meg, csak mennek a saját fejük után. Emiatt nagyon szomorú vagyok. Az Egyesült Nemzetek Szervezetének munkája igen, igen nehéz, kemény és kényes, sok-sok türelmet, tapintatot és erőt igényel. Isten adja meg Önöknek ezeket az erényeket mindig, amikor szükségük van rájuk.

Nagy Sándor a halála előtt azt az utasítást adta alattvalóinak, hogy kinyújtott, üres kézzel fektessék a koporsóba, arra tanítva az utókat, hogy ne menjen háborúba, ne gyűjtsön javakat, mert a halálba nem vihetünk magunkkal semmit. Sajnos azonban világunk néhány tagja, néhány polgára vagy néhány nemzete nem egészen értette meg ezt a leckét. Reméljük, hogy a jövőben majd megértik.

Többségében olyan emberek robbantják ki a háborúkat, akik túlzott védelemben élnek, akik a saját szobájukból beszélnek, saját karosszékükben ülnek, akik nem mennek ki a

csataterekre, hogy szembeszálljanak a veszéllyel. Ezért ezt a katasztrófát más emberek fejére zúdítják, saját polgártársaikra is akár, hiszen valójában nem is érzik, mi a veszély a csatában, milyen szenvedéssel jár a sebesülés vagy a háborús gyötrelmek.

Amikor Napóleon a Franciaország és Ausztria közötti csatamezőn állt, szinte megbénította a háború vesztesége. Közel 15.000 katona halt meg ebben az ütközetben. Kétségbeesett levelet írt Ausztria királyának: **„Könyörgöm, kössünk békét. Vessünk véget a háborúnak.”** Azt írta a királynak: **„Ön nem volt jelen az ütközetnél, mint én, ezért nem tudja, mi az, itt állni, tizenötezer holttesttel maga körül, s nap mint nap látni a katonák szenvedéseit. És ez nem minden. Mi lesz a túlélőkkel?”** Igen, azt hiszem, többségük látták a „Július 4-én született” című filmet, és tudják, mit éreznek azok, akik megmaradnak. Utóhatások is vannak, nem csupán közvetlen hatások.

Nem tudom, melyik rádió készített velem interjút néhány nappal ezelőtt Texasban. Megkérdezték tőlem: „A háború jó vagy rossz? Tudnánk-e mi, lelki emberek háborúhoz folyamodni, ahogy a Közel-Keleten teszik?” Azt válaszoltam, az okot kellene megszüntetnünk, nem a következményeket; túl késő. Ha nem akarunk narancsot, sose ültessünk narancsmagot, vagy legalább ne öntözzük; húzzuk ki a földből, vagy vágjuk meg, amikor még kicsi. Néhány ember azonban, számunkra ismeretlen okból szeret háborút szítani. Önök ezt biztosan jobban tudják, mint én. Néhány ismerősöm egyszer azt mondta nekem: „Ezen ország népének nekünk kell gondját viselnünk, így háborúznunk kell

annak érdekében, hogy a háború hasznát az ország javára fordítsuk.” Az ő szempontjából ez nagyon jó, nagyon hazafias, de hosszútávon és lelki kiindulópontból, veszteség, mert később jön a karma. A karma a következménye annak, amit vetettünk. Ahogy a Biblia mondja: **„Amilyen a vetésed, olyan léсэн aratásod.”** Amikor az ok nem jó, a következmény sem lehet jó. Ha a háború hasznából próbálunk pénzt keresni, hírnevet szerezni, vagy egy embercsoportot, egy népet gazdagítani, akkor később ez az ok visszaszáll ránk, és mi leszünk az áldozatok. Ha almát akarunk enni, nem ültethetünk narancsfát; ez fizikai törvénye ennek a világnak. Amíg a fizikai világban élünk, engedelmeskednünk kell a fizikai törvényeknek. Senki sem kerülheti meg őket, lett légyen Buddha vagy Jézus Krisztus az illető, nem beszélve rólunk, közönséges emberekről!

Tehát azok, akik háborút készítenek, nem tanulmányozták a Bhagavad Gitát - a karma törvényeinek buddhista tanítását. És talán bele sem pillantottak a Bibliába, amely megmondja: ***Amilyen a vetésed, olyan léсэн aratásod.***

Réges-régen, amikor Buddha még élt, nagyon érdekes történetet mesélt el a háborúk keletkezéséről. A háború okát, a háború magját már az ősi időkben - amikor az ember megjelent ezen a földön - elvetették. Így hát aminek ma mindennap részesei vagyunk, csak a következménye annak, egy folyamatos következmény vagy elkerülhetetlen láncreakció.

A történet így hangzik. Az idők kezdetén, miután ez a világunk elpusztult, semmi nem volt itt. Mindenki különböző

világokba ment, még e világon való vágyai és hajlamai szerint. Néhányukat talán még nyomorúságosabb körülmények közé küldték, néhányan hosszú ideig aludtak, és néhányan az úgynevezett mennybe mentek. Legtöbb ember, akik erényesek voltak, a Quang Yinnek nevezett bolygóra költözött. A „Quang Yin”-nek semmi köze a mi módszerünkhöz, rendben? Csak egy hely, amit Quang Yinnek neveztek. Az emberek hosszú, hosszú elképzelhetetlenül hosszú időt töltöttek ott dicsőségben. Ezt követően megszületett ez a bolygó. Eleinte lakatlan volt, s csak ködből állt. Hosszú, hosszú idő telt el - elképzelhetik, billió és billió évszázad kellett hozzá -, amikor ez a világ létrejött.

Lassan az első embercsoport -, azok, akik az úgynevezett Quang Yin bolygón éltek - megjelent ezen a világon. Abban az időben ennek a világnak nem volt vezére, még nem voltak lényei, nem volt rajta semmi. Az egyik lény arról a magasabb planétáról, meglátta, hogy ez a világ üres, a trón készen áll, így hát lejött ide. Ő volt az első lény a földön, akit mi Brahmának hívunk. A történet szerint. Ne mondják, hogy én találtam ki; Buddha mesélte. Rendben?

Egyszer csak Brahma észrevette, hogy egyedül van; nem jó lesz ez így, gondolta, és azt mondta: „Azt kívánom, jöjjenek ide mások is.” És jöttek, minden gyönyörű ember a Quang Yin bolygóról. Quang (fény) Yin (hang) néven nevezték, mert azon a planétán az emberek csak fénnel és hanggal táplálkoztak. Nem volt szükségük szilárd ételre, ahogy nekünk.

Így lassan sokuk idejöttek és áttelepült erre a világra, de amikor idejöttek, fényben és dicsőségben éltek. Tudtak repülni, s egy pillanat alatt ott teremtek, ahol csak akartak. Nem volt szükség járművekre vagy bármilyen fizikai szállító eszközre, nem volt szükség semmilyen nyelvre. Mégis tökéletesen megértették egymást. Szabadok voltak, a saját életüket élték dicsőségben, s dicsőségben éltek hosszú, hosszú korokon át, évbilióig. Aztán lassan ez a világ mind jobban megszilárdult, egyre szebb, láthatóbb és egyre dicsőbb lett. Néhány lény körülsétálta a tengert, vagy körberepülte a partot, és megpillantott a vízben valamiféle habot. Ez a hab olyan szép volt, olyan fényes és olyan jó illatú. Nagyon különös illatok eredtek e tengeren lebegő habból. Néhányuk kíváncsi volt, ezért leszállt és megkóstolta a habot.

Először csak nézték. Olyan szép volt, és olyan ellenállhatatlan illatú, hogy megkóstolták. Nagyon ízlett nekik. Még soha nem vettek ételt a szájukba; s nem is érezték szükségét. Sosem gondolták, hogy létezik ilyen dolog, ilyen finom, ilyen ízletes, ezért még többet és többet ettek belőle. Végül mindenki tudomást szerzett a gyönyörű tengeri habról, amely jó ízű volt, így valamennyien odamentek és ettek belőle. Minél többet ettek, annál nehezebbek lettek. Külsejük megváltozott. Erejük átalakult, és lassan már nem tudtak repülni hosszabb távolságra. Lassacskán a fényük, aurájuk megfogyatkozott, színe megfakult. Ők azonban ezt nemigen vették észre. Különben is, túl késő volt már a változtatáshoz. A hab túlságosan finom volt. Minél többet ettek belőle, annál jobban kívánták, így hát

nem tudták abbahagyni az evést. Miután mindenki evett belőle a hab elfogyott, mivel túl sokan voltak rá.

Ezt követően valami más jelent meg a földön; egyfajta növény, amely mindenütt termett. Bárki hozzáférhetett és ehetett belőle. Egy fajta kúszónövény volt. Az embereknek ez is ízlett. Mivel a hab elfogyott, az emberek megkóstolták a növényt, és az is ízlett nekik, finomnak, kellemesnek és illatosnak találták. Így mindenki evett belőle. Minél többet ettek, testük és lelkük mind durvább lett. Már csak nagy küszködéssel tudtak repülni. Fizikai testük a rossz irányba, s nem a jóra változott. Korábban szépek és dicsőségesek voltak. Most durvának látszottak, s hangok kezdték elhagyni szájukat. Korábban nem volt szükségük beszédre, de most hangokat kellett produkálniuk, hogy a szomszédjaik megértsék őket. Inkább csak holmi makogás volt, de hang. Ekkor már nem tudták abbahagyni az evést. Szenvedély rabjai lettek. Ó! Olyan jó volt, olyan finom, így hát nem tudtak már lemondani róla.

Ezután valami más jött. A szép növény eltűnt, ők pedig kutatni kezdtek valami más ehető után. A föld valamit, mint rizst, búzát kínált. A föld kínálni kezdte ezeket az élelmeket, és az emberek megették. Ezek az ehető dolgok azonban kinn a mezőn termettek. El kellett távolodniuk a lakhelyüktől, hogy megkereshessék, majd hazavigyék. Ezek a növények már nem teremtek meg mindenütt, mint a korábbiak. Így hát hazavitték őket, és megették, és mindenkinek mindennap jutott elég. Lassan azonban az emberek ellustultak, s azt mondták: „Miért menjek ki mindennap a mezőre? Hozhatok egyszerűen két-három napra elegendőt is, így nem kell

mindennap kimennem érte.” Így hát három napra elegendő ennivalót vittek haza. Szomszédjaik meglátták ezt, s ugyanúgy cselekedtek. Néhányuk, a kapzsibbak, tíz napra valót vittek haza, mások húsz napra előre beszerezték az élelmet.

Lassacskán a gabona eltűnt, elfogyott, mert mindenki többet vitt haza, mint amennyire szüksége volt. Egy idő után elkezdődtek a bajok, mert azok, akiknek sok volt, félni kezdtek attól, hogy a nincstelenek ellopják tőlük, és ehhez hasonlók. Ekkor az emberek összeültek, hogy megvitassák ezeket a dolgokat, és törvényt alkossanak. Ezért alakult meg az első kormány a világban - semmi nemes cél, pusztán az evés miatt. Ezután darabokra osztották a földet; ez a része ezzé és ezzé, az a része a másiké, és senki sem sérthette meg ezt a felosztást.

Minél többet ettek, annál durvábbak lettek, s testük változásnak indult. Voltak, akik női alakot vettek fel, mások férfi alakját öltötték magukra - amit ma nőnek és férfinak nevezünk. Korábban nem voltak semmilyen nemek; mindenki pontosan egyforma volt, s dicsőségben, szeretetben éltek együtt. Nem létezett fizikai vonzalom közöttük. Ám miután túl sokat ettek ezekből a dolgokból, megjelent a harc, a lopás és a veszekedés, és a dolgok tragikusra fordultak. Az emberek csodálkozással néztek egymásra, s vonzalmat éreztek egymás iránt.

Akik kevesebbet ettek, szebbek maradtak, akik sokat, megcsúnyultak. A csúf üldözni kezdte a szépet. A szép lett az asszony. Igen, valószínűleg azért, mert kevesebbet ettünk.

[A Mester nevet.] Ez az oka annak, hogy a nőket mindmáig a szebbik nemnek nevezik. Ezért akkor az úgynevezett férfi hajszozni kezdte az asszonyt, mert ők szebbek voltak. Ezért van az, hogy mindenki szereti a szépet - mert szépnek születtünk, a szépből eredtünk. Ez az oka annak, hogy mind a mai napig mindenki szereti a szépet, és a nők azért festik, szépítik magukat, mert emlékeztük mélyén tudják, hogy szépek voltak, illetve igaz énjük szép. Ezért bármilyen is a megjelenésük a földön, soha nem elégedettek. A férfiak sem. Nem számít, milyen szép a feleségük, szívesen néz rá egy másik szépségre, mert emlékszik arra, hogy valamikor régen mindenki szép volt, még a feleségénél is szebb. Ezért nem elégíti ki csupán egyetlen szépség látványa. Ez az oka a hűtlenségnek. Ösztönös természetünk az oka ennek, s nem az, hogy rossz ember valaki.

Kapzsiság, a pénz, az anyagi javak gyűjtése, akárcsak a szépség szeretete abból a nemes eredetből gyökerezik, mert egy dicsőségesebb világban voltunk, ahol mindenből bőségesen volt. Mindenük megvolt, ami szükséges volt, s még csak kérniük sem kellett, és valamennyien szépek és dicsők voltunk. Ez az oka annak, hogy ma is szeretjük a csillogó ékszereket, kozmetikumokat, a szép férfiakat és szép nőket, és szeretünk fényűző életet élni. Mert korábban úgy éltünk, és most mindezt hiányoljuk. Ezért megpróbálunk visszaszerezni, amennyit csak tudunk, amennyit csak evilági képességeink lehetővé tesznek. Így hát mindaz az úgynevezett rossz szokás és ösztön a férfiakban, nagyon nemes eredetből fakad. Ha ezt tudjuk, inkább sajnálatot fogunk érezni, mint magunkat hibáztatjuk vagy másokat vádolunk azért, mert a szépet vagy a pénzt hajszolja valaki.

Ha egyszer lelkigyakorlat révén megértettük ezt, magunk mögött fogjuk hagyni mind ezeket a dolgokat. Tudatában leszünk, anélkül, hogy vágyódnánk utánuk. Bármivel rendelkezünk, elégedettek leszünk, és használni tudjuk őket. Nem leszünk a javák rabszolgái, s nem fogunk rájuk áhítozni, vagy próbáljuk minden eszközzel megszerezni őket, akár háborút indítani miattuk.

Nos, ezek után az események után az emberek üzni kezdték egymást, s fizikai vonzalmat kezdtek érezni egymás iránt. Lassan párok alakultak ki. Mások, akik figyelték a történéseket, eltűnődtek azon, miért nem történt ez meg korábban. Eltűnődtek azon, miért művelt ilyen dolgot egyik lény a másikkal. Azok, akik fizikailag vonzódtak egymáshoz, szégyellni kezdték magukat a fizikai tettükért. Szégyellték magukat, s el kellett hagyniuk a lakott várost, s fel kellett építeniük saját kunyhóikat, vagy barlangokat. Ennek következményeként házak és különálló lakóhelyek jelentek meg.

Buddha szerint így történt, s így kezdtük történetünket. Rendben? Ha hibáztatni akarnak valakit, hát hibáztassák Buddhát, ne engem. Én nem tudom, hogy ez a történet igaz-e, vagy sem. Nem voltam ott. [A Mester nevet.] Nem tudom, hogy ott voltam-e vagy sem. Régen történt ez, s mára elfelejtettem. Lehet, hogy ott voltam, de túlságosan régen volt, billió és ezer billió évvel ezelőtt. Ki emlékezhet mindenre? Ki akar emlékezni? Van most is elég dolgunk, a közel-keleti háborúval, a vietnami menekültekkel és ki tudja még mivel.

Azután, hogy az emberek házakat kezdtek építeni, javákat felhalmozni saját maguknak, és felosztották a földet, minden kezdett rosszra fordulni. A szorgalmasak sokat ültettek, és jó lett a termésük, a lusták pedig ellopták tőlük a terményt. Így kezdődtek a háborúk, és mindmáig nem szüntek meg, mert vannak olyanok, akiknek sok van, és vannak olyanok, akiknek túl kevés. Azok, akiknek sok van, nem akarják megosztani azokkal, akiknek túl kevés. Azok, akiknek sok van, szorgalmasan dolgoznak, és lenézik azokat, akiknek lustaságuk, vagy talán balszerencséjük miatt kevés van.

Ezért Buddha arra a következtetésre jutott, hogy a háború oka az a javák megosztásának hiánya; ez a kapzsiság, ami bennünk van. Azok, akik sokat elvesznek, keveset hagynak a többieknek. A mai modern időkben a tudósok sok kutatást végeztek, s úgy gondolják, a háború oka talán az éhínség. Sok ország éhezik, sok országnak túl sok van és hasonlók. Valójában azonban nincs túl sok. Csak helytelenül használjuk és elpazaroljuk.

Más kutatásokat is végeztek. Például egy torontói ember, aki egy vegetáriánus étterem és egy vegetáriánus folyóirat tulajdonosa, azt mondta nekem, hogy a kutatások szerint ha Észak-Amerikában minden egyes ember hetente egyszer a vegetáriánus étrend szerint étkezne, akkor annyi enivaló maradna, amennyiből 16 millió ember egy esztendeig jól lakhatna. „Hogy lehetséges ez?” - kérdeztem meglepetten. Ez a dolog azonban úgy alakul ki, hogy nem az étel, hanem az étellel kapcsolatos dolgok miatt. Azért, hogy előállítsuk ezt az ételt, a földet meg kell művelni, most azonban a

tehenek táplálására pazaroljuk el. Mind a víz, a gyógyszer, a szállítás és minden egyéb, felhasználásával rengeteg emberi energiaforrást pazarol el a sertés, a marha és más állatok, minden, ami a hús alapú étrendhez kapcsolatos dolog, és számos országban ez az oka az éhínségnek. Egy tehenet etetése rengeteg élelmiszerbe, fehérjébe, vízbe kerül, plusz a szállítási költségek, s ez így van a fejletlen országokban is. Ezért, hogy az egész világot táplálni tudjuk ezt a fehérjét és élelmiszert, más módon kellene szétosztani, ahelyett, hogy egy tehenet etetnénk, utána megennénk a tehenet, ami akárhogy is nézzük másodrendű táplálék már.

Ezért ma sok ember elhiszi, hogy a vegetáriánus/vegán étrend megmentheti a világot, lecsökkenti a háborúk számát, s azt hiszem, én nem ellenzem ezt a gondolatot. Talán a nagyon közeli jövőben ki kellene próbálnunk, legalább azért, hogy megnézzük, hogyan válik be, s majd utána kommentálhatjuk. De azt hiszem, beválik, feltéve, hogy valamennyien támogatjuk az elgondolást, és megpróbálunk együttműködni. Érthetően, hogy nem mindenki fog együttműködni. Az idők kezdete óta így van ez, mert mindannyian a főnök szerepére törekszünk. Valahogy, a saját magunk módján, a saját környezetünkben mindig szeretünk a főnök lenni. Miért van ez így? Ez szintén nem rossz. Szintén abból a nemes eredetből gyökerezik, hogy hatalmon voltunk, angyalok, szentek voltunk. A mennyben voltunk, ahol minden a parancsunk alá tartozott. De mára letértünk az útról, lejöttünk erre a fizikai világra, erőnk nagy részét elveszítettük, ezért áhítozunk a hatalomra. De az a helyzet, hogy rossz helyen vágunk és találjuk meg az erőt, a

hatalmat. Ennek következtében többet árt nekünk, semhogy bármekkora erőt merítenénk belőle. Ennyi az egész.

Egy módja van annak, hogy visszanyerhessük erőnket: ha megtisztítjuk magunkat, ha érintkezésbe kerülünk Istennel. Magam is megtettem ezt, és elmondhatom, hogy bizonyos mértékig sikerült. Nem üres fecsegés, amit hallanak tőlem, szavaimat a tapasztalat mondatja velem. Ezt a kedvező javaslatot próbálhatnák meg Önök is. Megkísérelhetnek megtalálni a saját útjukat, elvégezzék önmaguk, vagy kereshetnek valakit, akit elég intelligensnek és tapasztaltnak tartanak ahhoz, hogy vezessék Önöket, hogy kerülhetnek kapcsolatban saját valóságos erejükkel. Valamikor rendelkezünk ezzel az erővel és minden mással. Még ha nincs is meg minden más, elégedettek vagyunk ezzel. Ilyen ez. Nem arról van szó, hogy az egész világ a mi kezünkben van, de elégedettek vagyunk mindazzal, amink van, s nem fogunk a szomszéd javaira áhítozni. Nem fogunk túlságosan kötődni az evilági dolgokhoz, mégis sok mindennel rendelkezünk majd. Igazából így van ez.

Azt mondja a Biblia: ***Keressétek azért először az Isten Országát és minden megadatik néktek.*** Úgy gondolom, ez az igazság. Ez a teljes igazság. És a buddhista sutrákban, például a Surangama sutrában szintén ez áll: ***Ha egyszer kapcsolatba kerülsz ezzel a belső Buddha természettel a Quan Yin Módszer gyakorlatának révén, a világi dolgok is simán folytatódnak. Nekünk is lehetnek más dolgaink.*** Én ezt is igaznak találtam. Így hát minden biblia hasonló dolgokat tartalmaz. Számos hasonló példát lehet olvasni az indiai, a zsidó vagy más népek szentírásaiban. Ezért szokták

mondani, hogy a gazdagokon Isten áldása van. Ez bizonyos értelemben igaz lehet, de az evilági gazdagság nem mindig Isten áldásának a szimbóluma. Ez csupán azt mutatja, hogy erényesen éltünk létezésünk utolsó periódusában, mostani létünk előtt, s ennyi az egész. Isten áldását közvetlenül kapjuk, még erényekre sincs hozzá szükség, akkor, ha kapcsolatba kerültünk ezzel az Isteni erővel.

Most pedig összefoglalásként el kell mondanom Önöknek, hogy mi az Isten. A keresztény Biblia szerint Isten az „Ige.” ***Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.*** Ezt nevezzük mi „Yin”nek, rezgésnek, Taonak, Buddha természetnek a buddhista terminológiában, vagy Hangfolyamnak a hindu terminológiában. Ha egyszer érintkezésbe kerülünk az úgynevezett Igével, kapcsolatba kerülünk Istennel, mert az Ige Isten. Isten nem egy emberi alak hosszú szakállal, vagy pálcával a kezében, aki ott áll, és megmondja, mit tegyünk. Az Isten erő, egy szerető áramlás, amelyet felhasználhatunk életünk alakításában, és dolgokat hozhatunk létre e teremtő anyag segítségével. Ezért azok, akik kapcsolatban állnak Istennel, bármit kívánnak, meg fog valósulni; és azok, akik nem érintkeznek Istennel, nem számít, mennyit imádkoznak, vágyaik mégsem teljesülnek, mert nem állnak kapcsolatban azzal, amihez beszélni akarnak. Ha beszélni akarunk a barátunkkal, és a telefonvonal megszakadt, vagy túl messze vagyunk a készüléktől, vagy nem vesszük fel, hogyan beszélhetnénk vele, a rendőrséggel, vagy bárki mással? Ezért először kapcsolatot kell teremtenünk, s majd utána kívánhatunk. Nos túlságosan légből kapottnak tűnik vagy sem?

Most körúton vagyok az Államokban, s mielőtt elindultam az ENSZ közgyűlésre, tanítványaim elmeséltek egy történetet arról, hogyan váltak valóra kívánságaik. Egyikük például elmondta, hogy noha a repülőgép már kigurult a kifutópályára, s ő lemaradt róla, a tanítványom imádkozott, a gép pedig visszament érte. Igen! Azt mondtam, nem hiszem el a történetet, de azt mondták: „Igen, igen, igaz! Hiszen itt vagyunk!” Sokszor tréfálkozunk így. Azt mondom nekik, nem hiszem el, de tudom, hogy igazat mondanak. Ezek után ezt mondtam nekik: „Rendben. Mivel olyan eredményesen tudtok imádkozni, akkor imádkoznotok kell másokért. Nem szabad mindig csak önmagunkért imádkoznunk. Ez önzés.” „Kéért imádkozzunk?” - kérdezték tőlem. „Például a közeli békéért - feleltem nekik - vagy a vietnami menekültekért, akik más országok polgárai szeretnének lenni.” „Szívesen imádkozunk - mondták erre -, de túlságosan messze vannak, a karmájuk túl nehéz. Nem vagyunk benne biztosak, hogy tudunk-e imádkozni értük vagy sem.”

Ezt mondták a tanítványaim, s rádöbentem, milyen igazuk van. A vietnami menekültek ugyanis nincsenek még kapcsolatban Istennel. Úgynevezett tanítványaim - én a barátaimnak szoktam nevezni őket, de a barát szót rendszerint félreértik, ezért használom a tanítvány kifejezést - érintkeznek Istennel, ezért bármit kívánnak, megvalósul. Ezért nem arról van szó, hogy nem akarunk imádkozni magunkért vagy más emberekért, de tudnunk kell, hol és kihez beszéljünk, és honnan szerezzük azt az erőt, amellyel imáink valósággá válnak. Mert minden erő bennünk van, minden dolog bennünk van már, csak tudnunk kell, hol

érhetjük el, tudnunk kell felhasználni, többségünk azonban nem tudja. Megbizonyosodtam arról, hogy ez valóban így van: ***Keressétek azért először Isten Országát és minden más dolog megadatik néktek.*** Isten Országát nem találjuk meg megfigyeléssel. Isten Országáa kéznél van, bensőnkben rejtőzik. Meg van mondva a Bibliában.

Hogy lehet az, hogy bensőnkben van, s mégsem ismerjük? Mert nem tudjuk, hol van. Nem tudjuk, a „bensőnkben” hol. A szívben, az ereinkben, a májunkban? Nem tudjuk, hol található.

Így ha valaki tudja, megmutathatja nekünk. Engem megtanítottak arra, hogy hol van Isten Országáa, és mindennap hasznát veszem a saját és más emberek üdvére. Szünet nélkül azt mondom az embereknek, hogy olyan könnyű kapcsolatba kerülni a saját erőnkkel, hogy megvalósítsuk vágyainkat, hogy mennyben éljünk a földön, és feledjünk minden mást. A háború magától fog megszűnni. A csoportomban is így volt ez. A beavatás után senki sem érzi a harc szükségét, senki sem akar ostobaságokon vitázni, vagy többre vágyani, mint amire valóban szüksége van. Valóban bevált ezer és ezer embernél. Mindig működik, ezért tudom, hogy ez az igazság.

Ám az emberek többsége nincs felkészülve erre az üzenetre. Nem tudják elhinni, hogy rendelkeznek ezzel az ilyen fajta erővel. Mindig elcsodálkozom azon, hogy az emberek miért becsülik le annyire önmagukat. Nem vagyunk mindannyian Isten gyermekei, és nem az Ő képére teremtett bennünket? Nem rendelkezünk valamennyien Buddha természettel

bensőkben? Sőt, nem vagyunk-e valamennyien Allah gyermekei? És ha az Ő gyermekei vagyunk, ugyanazzal az erővel rendelkezünk, legalább is hasonlóval, többé-kevésbé ugyan az, hát miért becsüljük le önmagunkat? Isten hercegei és hercegnői vagyunk; jelent ez valamit, vagy nem? Üres fecsegésnek tűnhet, amit mondok, pedig igaz. Pontosan ilyen ez.

Ha egy király lányai vagy fiai Önök, ismerniük kell hatalmukat; ismerniük kell pozíciójukat, de az emberek többsége nem ismeri. Mindenki csak annyit tud: „Ah! Isten gyermekei vagyunk. A saját képére teremtett bennünket. Mi vagyunk az Ő képmásai.” Igen, de csak eddig jutunk el. Aztán átlépünk a dolgon, és minden fillérért harcolunk, imádkozunk mindenért, és sosem teljesedik be, mert soha nem a helyes forráshoz könyörgünk. Nem oda megyünk, ahol jókívánságaink teljesülhetnek. Olyan könnyű ez, könnyebb mint megenni a kenyeret. Mivel olyannyira könnyű, az emberek hajlamosak átnézni, elsiklani felette. Nagyon szomorú, de én türelmes leszek. Türelmes.

Tehát valójában a háborúról beszéltünk, és a békénél kötöttünk ki. Ha valamennyien békére törekszünk önmagunkban, gyakorolnunk kell Isten Országát. Kapcsolatba kell kerülnünk ezzel az isteni erővel, amit nagyon könnyű megtenni. Azonnal megtehetjük, mert Isten bennünk lakozik. Nincs olyan távol. Isten Országába bennünk van. Miért kellene egy távoli templomba vagy pagodába mennünk érte? S miért kellene sokáig várnunk, hogy a miénk legyen?

Ezért hívjuk módszerünket instant vagy azonnali megvilágosodásnak. Tanítványaim instantnak nevezik, de én nem szeretem ezt a jelzőt. Eredetileg így neveztem: „Azonnali megvilágosodás és örök megszabadulás.” Ha egyszer megvilágosodtunk, örökké megvilágosodottak és szabadok leszünk. Mitől szabadulunk meg? A születés és halál körforgásától, az örökös újjászületéstől, az örökös szenvedéstől. Például az Önök munkája az ENSZ-ben a legjobb, a legnemesebb munka, amit valaki csak találhat, mert Önök az egész világot szolgálhatják, nem csupán egy vagy két társaságot, egy vagy két családot, hanem az egész világot. Az Önök munkája a legjobb. Mindenkinek azt tanácsolom, maradjon itt, ne hagyja el az ENSZ-t, ameddig csak teheti. Mindennek ellenére szenvedésük, meghiúsulásuk, fejfájásaik is vannak. Értik? A dolgok nem olyan tökéletesek, amilyenek mi akarjuk.

Bensőnkben létezik egy jobb, tökéletesebb élet. Ha egyszer bensőnkben elértük a tökéletest, külső életünk is tökéletes lesz. Használni tudjuk belső bölcsességünket és erőnket, hogy munkánkat még eredményesebben, gyorsabban tegyük, a világ számára üdvösebbé. Így hát, ha akármilyen fontos pozícióba akarunk jutni, vagy bármilyen téren sikeresek szeretnénk lenni, a megfelelő erőt kell igénybe vennünk, nem a tudatunkat, elménket. Az erőnek két szintje van. Az első, alacsonyabb szint a tudat, az automatikus akció és reakció. Igen, ez a tudat. A másik, magasabb szintű erő a kecsesség, a szeretet és a csodák szintje. Csodán nem azt értem, hogy meg tudjuk változtatni az időjárást, vagy... bár erre is képesek vagyunk.

Például a tanítványom, aki csak imádkozott, és a repülő visszafordult érte, egyetlen egy hátrahagyott emberért. Formailag semmit sem akartak tenni a tanítványommal, mert azt mondták neki, hogy a jegyén nincs feltüntetve az ár, vagy valami hasonló. Valami nem volt rendben, de mi kifizettük a jegyet. Valami bürokratikus hiba történt, semmi egyéb. És a gépnek vissza kellett fordulnia. Ezt is nevezhetjük csodának. De nem szándékosan csináljuk. Csak imádkozunk, és aki kapcsolatban van Istennel, mindenért imádkozhat, feltéve hogy a saját erőnkkel imádkozunk. Értik? Ha valaki másért imádkozunk, és az a másik nincs ráhangolódva Istenre, akkor nehéz az imádkozónak meghallgatásra és válaszra találnia. Nem azért van, mert nem akarunk segíteni. Máskülönb Jézus legalább a zsidókért imádkozott volna, vagy Buddha legalább egész Indiáért. Értik, mire gondolok? Noha megvilágosodottak vagyunk, nem tudjuk megváltoztatni a világot. Csak érvelni tudunk, s önmaguk megváltoztatására bírni az embereket.

Ezért saját magunkkal kell kezdenünk. Nem ülhetünk a csodákra várva. Senki sem képes megváltoztatni a világot, még ezer Buddha, millió Jézus sem. Megtették volna, ha tudták volna. Ahol szerephez jut a karma, nem történnek csodák. Meg kell tisztítani magunkat. Meg kell fürödnünk. Ha meg akarunk gyógyulni, be kell vennünk az orvosságot. A legjobb orvos is csak felírni tudja a gyógyszert, bevenni nem tudja helyettünk. Ily módon nagyon szomorú és nehéz dolog imádkozni másokért, amikor azok nincsenek ráhangolódva az imádkozó beteljesítő forrására.

A legjobb út kapcsolatba kerülni Istennel, majd imádkozni. Még csak imádkoznunk sem kell, a dolgok megtörténnék. Ezt biztosan tudom. Tapasztaltam, ahogy sok-sok ezer tanítványom szintén tapasztalta. Mindannyian tudják, hogy igaz. Szeretném megmutatni Önöknek is ma, ha érdekli Önöket, és elhiszik, hogy van megoldás a háborúra. Önmagunk megváltoztatásával, azzal, hogy békét teremtünk önmagunkban, megvalósítjuk a békét a világban. Mindannyiunknak ezt kell tennie. Még ha nem tudjuk is befolyásolni az egész világot, gyűjthetünk néhány fáklyát, legalább csökken a háborúk száma, s több helyütt lesz béke. Önmagában ez nagy eredmény lesz.

Világunk ma jobb, mint a régi időkben volt, mert számos mester jött le a földre, s tanított meg bennünket a civilizáció nagy törvényeire. Fejlődtünk. Ezért világunk civilizáltabb, ragyogóbb, kényelmesebb lett összehasonlítva az sok ezer évvel ezelőttivel. Ezt sok-sok nagy, megvilágosodott mesternek köszönhetjük, akik felemelték tudásunkat. Noha csak emberek egy csoportját tanították, tanításuk fennmaradt, a rezgés és az elültetett magvak tovább szaporodtak, elősegítették az egész világot nagy arányokban, és az emberiség teljes tudatosságát egy magasabb szintre emelték. Ennek következtében világunk mindennap egyre jobb és jobb lett. Néhány nagy mesternek és tanítványaiknak köszönhetően világunk mind jobb és jobb lett.

Önök is csatlakozhatnak hozzájuk. Nem azt mondom, hogy velem kell jönniük és tanulniuk. Nem így van. Tanuljanak azzal, akivel szívesen tanulnak, akit a legmegvilágosodotabbnak érznek, aki a legtöbbet teheti

Önökért, és aki a legtisztábban mutatja az utat; csak csináljanak valamit. Kerüljenek kapcsolatba saját bölcsességükkel és erejükkel, és használják bölcsességüket, erejüket munkájukban. Eredményesebb mintha csak az agykomputert használnák, s azzal ügyetlenkednének mindennapos fejfájások, bukások és nehézségek mellett. Semmi sem olyan nehéz, ha munkánkhoz nagy bölcsességünket használjuk, és nem a megszokott komputer-agy kis intelligenciáját. Nagyon köszönöm.

Egy nagy szent tökéletes példája

*Costa Rica
1990. december 24.
(eredetileg angolul)*

Ez a történet kétezer éves, és a Bibliában található. Én csak egy részét olvastam.

Amikor Jézus megszületett, fénycsóva ragyogta be az eget, olyan fényes, hogy az embereknek el kellett takarniuk a szemüket, és a fényességből Isten hívívőjének, egy angyalnak a hangja szól: „Ne féljete! Jó hírt hoztam nektek és az egész világnak. A megváltó megérkezett! Isten megígért királya ma megszületett Betlehemben. Az újszülött a jászolban alszik. Ott megtaláljátok.”

Ezután a pásztorok angyalok sokaságát látták, amint Istenhez imádkoznak. „Dicsőség Istennek a Mennyben. És béke a földön azoknak, akik szeretik őt.”

Amikor az angyalok elmentek, az ég újra elsötétült. A pásztorok beszélgetni kezdtek. „El kell mennünk Betlehembe, hogy megnézzük, mi történt. A megváltó megszületett, hogy megmentse a világ népét. Dicsőség Istennek! Dicsőség Jézusnak! Dicsőség valamennyi gyermekének.” Amen.

Máig sem felejtettük el, hogy kétezer évvel ezelőtt egy nagyság született közöttünk. Olyan nagy Ő, hogy nincsenek szavaink a magasztalására. Csak Isten ismeri a nagyságát. Mi halandók nem tudjuk megérteni. Csak akkor érthetjük meg, amikor mi is akkorák leszünk, mint Ő.

Gyakran megkérdezzük magunktól: „Miért kellett Jézusnak olyan gyorsan meghalnia, hiszen éppen csak elérte dicsőségének csúcsát küldetése közben, azaz hogy terjessze Isten üzenetét?” Ha nem hagyta volna el a földet ilyen rövid idő alatt, s ilyen tragikusan, talán mára már elfelejtettük volna a nevét. Isten feláldozta Őt ezen a módon azért, hogy az egész világ emlékezzék rá, hogy becsüljük meg Isten hírnökét, akármilyen névvel érkezik is.

Világunk ősidők óta mindig bajban van. Az emberek mindig vétkeznek és elfelejtik Istent. Ezért újra meg újra hírnököket kell küldenie közénk, hogy emlékeztessen bennünket. Jézus azonban egyike volt azoknak, akikre a legjobban emlékezünk - nagysága miatt, s azért is, mert olyan rövid ideig volt velünk, és amiatt, ahogy elhagyott bennünket, és feltámadt. Ma azt mondjuk: „Isten nagy Fia, olyan hatalmas erővel rendelkezett, és oly sok csodát vitt végbe. Miért nem változtatott a saját sorsán? Miért kellett meghalnia olyan

tragikus módon?” Meg kellett azonban tennie, különben nem tudott volna felrázni bennünket álmunkból. Azt hinnénk a világ örök, vagy a mester is örök.

Jézus előtt is éltek mesterek, de ma már nem emlékezünk rájuk annyira, ahogy Jézusra emlékezünk. Amikor Jézusra emlékezünk, Istenre emlékezünk, és valamennyi áldásban lesz részünk, mert Jézus Isten Fia volt. Más szavakkal: Jézus Isten megtestesülése volt a földön. Nagyon korán el kellett hagynia bennünket. Megvolt a célja. Fel akart rázni bennünket a szunnyadozásunkból.

Sok ezer évvel később, ma is megráz bennünket története, mégpedig földi létezésünk halandó természete miatt. Még Isten Fiának is meg kellett halnia! Végül mindenkinek el kell mennie. Még ha egy olyan nagy ember, mint Jézus, sem tudta megőrizni ezt a halandó testet, és nem tudta megóvni az evilági emberek kegyetlenségétől, tudatlanságától, mi hogyan érezhetnénk biztonságban magunkat? Ezért vetette alá magát Jézus a büntetésnek, amit nem érdemelt meg. Ő szenvedett mindannyiunk helyett!

Nem túlzás, ha azt mondjuk: Jézus a vérével mosta le a mi bűneinket. Ez az igazság. Mert minden alkalommal, amikor Jézusra gondolunk, tanulunk valamit. Ha mást nem, eszünkbe jut ennek a világnak és önmagunknak halandó természete; ha mást nem, alázatot tanulunk abból, hogy egy ilyen óriásnak ily módon kellett szenvednie. Ő olyan alázatos volt, hogy alávetette magát Istennek, és azt mondta: **„Történjék minden Isten akarata szerint.”** Hiszen megmenekülhetett volna. Tudjuk, nagy varázserővel

rendelkezett, beleértve a láthatatlanná válás képessége. Ő azonban úgy döntött, hogy engedelmeskedik Isten elrendelésének. Így amikor Jézusra gondolunk, megkérdezhetnénk magunktól: „Kik vagyunk mi, hogy ilyen büszkék vagyunk, hogy feledjük Isten akaratát, és nem hajolunk meg előtte?” Ezek azonban nehéz leckék, nem könnyű megtanulni őket. Ha valamennyi ember megtanulná ezeket a leckéket, akkor Jézus önfeláldozása nem volt hiábavaló, és mi méltóképpen lehetnénk a követői és imádói.

Isten elrendelése szerint való minden, s megvan a maga oka. Azért kell erőfeszítést tennünk, hogy megtanuljunk: nincs szükségünk semmilyen erőfeszítésre. Szükséges mindazok a szabályok és meditációs idők, amelyeket előírtam nektek, és szükséges mindaz az erőfeszítés, amit belefektettek, azért, hogy végül megtanuljátok mindezt erőfeszítés nélkül tenni - emberi erőfeszítés nélkül -, ahogy Jézus tette. Csak azért halt meg a kereszten, hogy tökéletes példát mutasson nekünk a megadásra. Ha ezt megtanuljuk, és jól tanuljuk meg, jó keresztények leszünk. Mert nagyszerű, de rövid küldetése alatt Jézus mindig ezt a leckét tanította nekünk. A Biblia is mindig hangsúlyozza ezt: ***Keressétek azért először az Isten Országát és minden más dolog megadatik néktek. Ne aggódjatok a holnapért; Csak a mával törődjete. Ne aggódj amiatt, mit fogsz enni, vagy milyen ruha fedi majd tested.*** Figyeld meg, a völgyek liliumát. Ha az Atya törődik a liliumával, miért ne törődne velünk? Nem vagyunk mi jobbak a virágnál?

Ám Jézus számos kortársa nem törődött az Ő üzenetével. Számos ember még ma sem hallja meg az Ő üzenetét, még

ha kereszténynek nevezi is magát. Ezért mi minden évben megünnepeljük Jézus születésnapját, s mindent megteszünk, hogy emlékezzünk, és másokat is emlékeztessünk arra, hogyan adjuk át magunkat Istennek, s magunk is megpróbáljuk alávetni magunkat Istennek, vagy legalább emlékezni az Istenre.

Isten bennünk lakozik, de ha minket túlságosan elfoglal az, hogy más dolgokra gondoljunk, vagy mást akarjunk, s ekkor Istennek nincs lehetősége kapcsolatba kerülni velünk, akár a szívünkben lévő csend révén, vagy akár egy élő hírvívő útján átadni nekünk üzenetét. Azt hiszem, Jézus azért áldozta fel magát, hogy megtanítsa nekünk ezt a leckét. ***Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol rozsda és moly megemészti... gyűjtsetek magatoknak kincseket az égben, hol sem rozsda, sem moly meg nem emészti, mert az örök.***

Hogyan tudnánk kincseket őrizni a Mennyben? Építsünk egy széfet, és tegyük abba a pénzünket? Nem. A mennyországban nincs szükség pénzre. Minden bőségesen áll rendelkezésünkre, még mielőtt kérnünk kellene. Miért mondta hát Jézus, hogy kincseinket az égben gyűjtsük? Úgy értette, hogy érdemeinket kell felépítenünk, és szeretnünk Istent.

Hogyan szeressük Istent? Tartsuk be parancsolatait, mindössze tíz van. Mindössze néhány van, s könnyű megtartani őket, különösen a világ számtalan kísértéséhez és nehézségéhez hasonlítva. Vagy ha azzal az összes kitartással vetjük őket össze, amely egy házasság megőrzéséhez vagy egy állás megtartásához vagy a tanuláshoz szükséges.

Mindent elfogadunk ezen a világon, de milyen célból? Mindannyian körülbelül háromszor étkezünk mindennap, s csupán néhány ruhát hordunk, mégis olyan sokat dolgozunk, hogy mindezt megtartsuk. A gyár minden előírását, ha meg akarjuk tartani állásunkat, vagy el akarjuk nyerni a főnök tetszését. De mit ad nekünk a főnök? Nem sokat. Istentől mindent megkapunk, ha betartjuk parancsait, de mi elhanyagoljuk őket, csupán azért, mert Isten láthatatlan a számunkra.

Isten nagyon liberális. Nem jön oda hozzánk mindennap, és nem mondja: „Hé, nem a parancsolatok szerint éltél, te...” Ezért nem félünk tőle, ahogy félünk a főnöküinktől, a rokonainktól, a barátainktól, a feleségüinktől, férjüinktől stb. Némelykor a házasemberek vagyunk, akiknek nehéz természetű férjünk vagy feleségünk van, és sok gondot okoz nekünk, mégis elviseljük, mert szeretjük házastársunkat, vagy félünk tőle. Az Istentől azonban nem félünk, és nem tartjuk be az Ő parancsolatait.

Sokan kérdezik tőlem, miért vagyunk vegánok. Mert az első parancsolat így szól: ***Ne ölj!*** Minden Isten teremtménye. Nincs jogunk elpusztítani, hacsak Isten nem ad rá engedélyt, amit Isten sosem ad meg. Ha emlékszünk az Ótestamentumra, tudjuk, hogy Isten nem adott nekünk engedélyt arra, hogy megöljük az állatokat. Ezt mondta: ***Uralkodj felettük. Társaid lesznek ők.*** És azt mondta, mindenféle étkeket teremtett minden állatnak. Ezt is mondta: ***Én teremtettem a mező füveit és a fák gyümölcsét, amelyek kellemesek a szemnek, és ízletesek. Ezek a te eledeleid.*** Sehol a Bibliában nem találtam egyetlen mondatot

sem, amely azt mondaná, **az állatok a mi eledeleink**, sem az Ó-, sem az Újtestamentum nem mond ilyet. Isten soha nem mond ilyet. Mózes talán megengedte valakinek, hogy állatot öljön, mert abban az időben ők pusztították egymást. Ezért végül ezt mondta: **Elég! Elég! Inkább az állatokat öljétek!** Talán így történt. Nem mondhatta azt, hogy semmit ne öljetek, ezért minimálisra csökkentette a gyilkolást. Mindez azonban nem Isten akarata, hanem az embereké. Ezért Isten elpusztította a földet, legalábbis néhány részét, ismételten többször. Ha átgondoljuk az emberiség történelmét, amikor Isten elpusztította a föld egy részét, vagy az egész földet, láthatjuk, hogy a világnak azon a részén minden ember elpusztult. Pedig nem mindenki volt gyilkos. Néhányuk még csak gyerek volt. Néhányuk beteg volt, vagy magatehetetlen. Mit követtek el, hogy magukra vonták Isten haragját? Ők senkit sem öltek meg. Ha feltételezzük, hogy a **Ne ölj**, csak arra vonatkozik, hogy embert ne ölj, akkor hogyan ölhettek volna meg bárkit is azok az öreg, beteg, magatehetetlen emberek vagy gyerekek? Tehát mi lehet az oka? Csakis az állatok elpusztítása, azért, mert húst ettek!

Emlékszem, a Bibliában Isten ezt mondja: **Ne öld meg a nőstény kecskét és a bikát, hogy áldozatot mutass be nekem, mert kezedre ártatlan vér tapad. Hagyd ezt abba, és bánd meg bűneidet, különben nem bocsátok meg neked. Nem hallgatom meg imáidat.** Meglehet, nem ismerjük tökéletesen Isten parancsolatait. Isten azért folyamodott ezekhez a katasztrófákhoz, hogy emlékeztessen, s megpróbáljon felrázni bennünket tudatlanságunkból. Ha szeretjük ezeket az ízeket, az újabb vágyakhoz vezet, még

több botlást követünk el, s még jobban tapadunk ehhez a világhoz. Ezért az első parancsolat a ***Ne ölj!***

Jézus nagyon fiatalon hagyta el a mi világunkat, mert jó példát akart mutatni, figyelmeztetni akart bennünket arra, hogy ne csüngjünk ezen a világon, mert Isten Országában állandóbb világok vannak. Jézus nem utasította vissza a halált. Nem ellenkezett és nem tiltakozott, mert biztos volt a Mennyországban. Mindig azt mondta: ***Az én királyságom a Mennyben van.*** Ily módon tökéletes példát mutatott nekünk, hogy nem kell félnünk a haláltól, ha hiszünk Istenben. Ezt mondta: ***Atyám házában sok lakóhely vagyon.*** Miért ragaszkodjunk ehhez a világhoz, amely tele van nyomorúsággal, és múlandó, amikor Atyánknál a Mennyben olyan sok lakóhely van; s mi vele élhetünk az örökkévalóságban? Jézus kereszthalála oly sok szép jelentést és tanítást hordoz a számunkra. Ha elgondolkozunk rajta, talán még több következtetésre és gondolatra jutunk.

Jézus fiatal volt, nagyon fiatal. Lehetett volna egy gyönyörű szerelmese. Élvezhette volna az életet, legalább azután, hogy híres lett. Olyan sokan szerették. Mégis amikor mennie kellett, ment. Nem ragaszkodott sem az evilági hírnévhez, sem az emberek szeretetéhez. Akkor mi miért ragaszkodunk ehhez a világhoz, amikor nekünk nem adatott meg mindez; amikor idősebbek vagyunk nála, nem vagyunk olyan szépek, mint Ő, sem olyan bölcsek, nem szeret, tisztel, keres bennünket annyi ember, mint Őt!

Több mint tíz esztendeig járta a világot. Sok mindent megtanult. Olyan nagy varázserővel rendelkezett, hogy elért

mindent, amit akart, még a vizet is borrá tudta változtatni. Hát akkor miért kínlódunk egész nap egy kis gyümölcslevesért, és ragaszkodunk annyira ehhez a világhoz?

Jézus tehát példát mutatott nekünk csendes önfeláldozásával. Ezért emlékezünk rá. Ezért van az, hogy az emberek, köztük én is, még ma is könnyeket ontanak érte. Ezért fáj ma is, és szenvedek tőle, amikor olvasom, hogyan bántak vele. Egyszer egyedül voltam a szobámban, és hangosan sírtam érte. Egyre az Ő nevét kiáltottam, és nagyon hangosan sírtam. Természetesen megértem, hogy mindez Isten akarata. Megértem szándékát. De mert emberi testtel és szívvel rendelkezünk, néha nem tudunk ellenállni ezeknek az emberi érzelmeknek.

Így a legjobban akkor tudjuk kifejezni hálánkat Jézusnak, ha megpróbálunk a tanításai szerint élni, s ha megpróbáljuk betartani Isten parancsolatait, hiszen ezt mondta: ***Ha engem szerettek, parancsaimat tartsátok meg.*** - ez minden, amit elvár tőlünk. Ha betartjuk parancsolatait, az nem Istennek vagy Jézusnak jó, csupán saját magunknak. Istennek semmire nincs szüksége tőlünk, ahogy Jézusnak sincs. De Isten és Jézus tudja, hogyha betartjuk a parancsolatait, világunk jobb lesz, nagyobb haszonra, békére és boldogságra tehetünk szert. Isten azt akarja, hogy még rövid földi létünk során is élvezzük az üdvösséget és kényelmet, hogy dicsőségben éljünk a szenvedés helyett, és ne nyomorogjunk életünk jelentős részében.

Néha mégsem tartjuk be a parancsolatait, mert úgy érezzük, hogy Isten messze van. Semmibe vesszük a parancsolatokat, ezért katasztrófákkal ütközünk össze, szenvedünk és sírunk, majd Istenhez imádkozunk. Ezért most Istennek újra hívívőt kell küldenie hozzánk, talán más néven, hogy emlékeztessen és megtanítsa bennünket az örök boldogsághoz vezető útra. Jézus ezt is mondta: ***Az Isten vigasztalót fog küldeni nekünk.*** Azt jelenti ez, hogy ugyanaz a lélek más-más testben ereszkedik le közénk mindig, amikor az emberiségnek vigaszra és útmutatásra van szüksége.

Ha rátalálunk valakire, aki ugyanazokat az eszméket tanítja, vagy ugyanolyan vigaszt nyújt nekünk, mint Jézus - ahogy a Bibliában áll - tudni fogjuk, hogy Ő az a vigasztaló, akit Isten küldött hozzánk. Kereshetjük vagy kiválaszthatjuk bármelyiküket. Nem kell, hogy sok legyen. Egy is elegendő. Ha nem hiszik el, hogy létezik ilyen hívívő vagy vigasztaló, akkor legalább tartsuk be Isten parancsolatait, gondoljunk Istenre, és imádkozzunk Hozzá mindig. Máskülönben Jézus kegyelme nem száll le ránk, önfeláldozása hiábavaló volt, és mi hálátlanok vagyunk Hozzá.

Most azt mondhatnánk: „Jézus eljött hozzánk, és lemosta bűneinket, akkor miért van szükség még arra, hogy megbánjuk bűneinket, hogy Istenre gondoljunk vagy imádkozzunk?” Igenis szükség mindig van rá. ***Kopogtassatok és megnyitvatik néktek. Kérjétek, és adatik.*** Kopognunk kell. Kérnünk kell. Egyébként Isten úgyis ezt mondaná: „Ne fáraszd magad a kopogtatással. Ne fáraszd magad a kéréssel. Mindenképpen megadom neked.”

Ám Ő mindent ingyen ad nekünk. Így tett az Édenkertben. De mi emberek nem becsültük meg, amit kaptunk Tőle. Ezért leküldött bennünket ide, hogy nehézségek árán tanuljunk. Most gyorsan kell tanulnunk, hogy visszakerüljünk az Édenkertbe. Most kérnünk kell. Kopogtatnunk kell. Már nem kapjuk meg ingyen.

Ha azt hisszük, hogy Jézus vére lemosta mindenki bűnét, akkor miért szenved ma is olyan sok keresztény? Valami biztosan hiányzik. Talán nem vagyunk eléggé igazak, talán nem értjük pontosan, vagy nincs meg a belső kapcsolat, mert bensőnkben nem találtuk meg Isten Országát.

Jézus mondta: ***Isten Országá ti bennetek van.*** Ha nem találjuk meg a módját, hogy felfedezzük, hol van, nem részesülhetünk Isten kegyelmében. Pontosán olyan ez, mintha apánk egy nagy kincset hagyott volna ránk, de nem tudnánk hol van a rejtékhely kulcsa. Akkor mindegy lenne, hányszor ismételnénk: „Enyém a kincs, enyém a kincs, enyém a kincs” - semmi hasznát nem vennénk.

Ezért, ha magunktól megtaláljuk, az jó. De ha nem, kérnünk kell. Bárkit megkérdezhetünk, aki tudja. Kérdezzünk mindaddig, amíg rá nem találunk arra, aki tudja. Minden ajtón kopogtatnunk kell. Kopogni, míg meg nem találjuk a helyes ajtót, az ajtót, mely a Mennyországba vezető útra nyílik. Máskülönben életünk olyan rövid, olyan múlandó, és mindig veszélyben van. Nincs semmink, amire támaszkodhatunk.

Rendben. Már nem beszélek túl sokat. Hagyom Önöket pihenni, menjenek haza, vagy szórakozzanak tovább. Boldog karácsonyt!

A belső hang határtalan szeretetet teremt

*Brazília
1989. június 15.
(eredetileg angolul)*

Nagy örömmel látom, hogy olyan sok országból - legalább négyből vagy ötből - gyűltek össze. Nagyon ritka nemzetközi gyülekezet.

Üdvözlöm ezt a mai nemzetközi gyülekezetet. Remélem, nagyon jól fogjuk érezni magunkat, s ez megőrzi a boldogságot jó néhány nappal azt követően is, hogy hazatértek. Igen, ez biztos. Azáltal, hogy igazság hirdetését hallgatjuk, nagy áldásban lesz részünk, mert Isten áldása eltölti az összegyűlteket.

Talán azt kérdezik, miért vagyok itt. Először is, hogy a tanítványaimat meglátogassam. Néhányuk nagyon odaadó, és vágyik arra, hogy lássák az ő Shi Fu-jukat, azaz mesterüket.

kínaiul a Shi Fu semmi különlegeset nem jelent, csupán annyit: szerzetestanító. Így hát nem arról van szó, hogy nagy mesternek tartom magam. Másodszor, azért jöttem ide, hogy megosszak Önökkel egy módszert, ami képessé teszi Önöket arra, hogy kapcsolatba kerüljenek saját belső legnagyobb, legmagasabb és örökké tartó erejükkel.

Miért kellene kapcsolatba kerülnünk ezzel a legnagyobb erővel? Nos, valamennyiünkben, a bensőnkben megvan ez az úgynevezett Mennysország. A kínaiak Buddha természetnek, Taónak, vagy a Teremtő Erőnek nevezik a Mennysországot; a katolikusok vagy a nyugati országok lakói Isten Országát vagy Istent értik a Mennysország szó alatt.

Mindannyiunkban megvan ez a Mennysország vagy belső erő. Ha rátalálunk és használjuk, mindent meg tudunk csinálni. Nem szenvedünk majd olyan sokat mindennap, és nem fogjuk érezni, hogy erőnk túl kevés, a munkánk túl sok, és túl nagy nyomás nehezedik ránk. Fel akarom ajánlani Önöknek ezt a módszert, hogy hasznukra váljon önmaguknak. Mert ezt az erőt az úgynevezett Isten adományozta nekünk, ingyen megszerezhetjük és használhatjuk. Nem kell megváltoztatnunk társasági életünket, munkánkat vagy családi kapcsolatainkat.

Gyakran halljuk, hogy ha valaki meditációval akarja megtalálni Istent, azaz Buddhává akar válni, akkor meg kell tagadnia a világot, szerzetesnek kell mennie - leborotváztatnia

a haját - és elrejtőznie a hegyek között. Nem így van? Arról is hallottunk hogy sok jógi elhagyatott helyekre bujdosik lelki gyakorlatokra, például a Himalájába, ahol aligha zavarja bárki is.

Többségünket azonban üzleti és családi felelősség köt, így hát hogyan mehetnénk el a Himalájába? Hogyan vonulhatnánk el a hegyek közé? Akkor ezek szerint mi nem válhatunk Buddhává, Jézussá vagy guruvá? Azt jelenti ez, hogy nem érintkezhetünk Istennel, a Mennyyel? Nincs más módszer, melynek révén kapcsolatba kerülhetünk igaz természetünkkel?

A katolikus vallás azt mondja: **Isten Országá benned van.** A buddhizmus azt tanítja: **Buddha a szívedben él.** Miért kellene hát a hegyek közé mennünk, hogy megkeressük? Igen, megtalálhatjuk otthon; ez a leggazdaságosabb, legalkalmasabb és legegyszerűbb mód. Miközben változatlanul a vállunkon kell hordanunk társadalmi terheinket, mert ha mindenki leborotválja a fejét, szerzetes csuhát ölt, és a Himalájába megy, senki sem maradna, s nem születne több gyermek. Ez illogikus volna, s elfogadhatatlan az örökösödés kínai hagyománya szerint is, de nem engedélyezné az Önök brazil kormánya sem, mert Brazíliának sok a földje, ám kevés a lakossága, ezért sokkal több gyerekre van szüksége.

Az én módszerem beleillik az Önök nemzeti programjába, az örökösödés kínai hagyományába, hasznára válna az Önök munkájának, valamint társadalmi helyzetének. A módszer neve kínaiul: Quan Yin, amely azt jelenti: hallgatunk belső Természetünkre. Hogyan halljuk meg ezt a belső Természetet? Ez egyfajta rezgés, ami a buddhizmusban Buddha természete, a katolikus Bibliában pedig az Ige. A Bibliában Igeként vagy Hangként utalnak rá. Amikor a belső rezgést vagy Isten hangját halljuk, ez azt jelenti, hogy Istennel, Krisztussal vagy Buddhával érintkezünk, és azt jelenti, megtaláltuk saját Buddha természetünket vagy önmagunkban Isten Országát. Ezután egyre bölcsőbbek leszünk, és mind kevesebbet szenvedünk, mivel belső Istenünk vagy belső Mesterünk gondját viseli életünknek, s kezébe veszi gondjainkat.

Többségünk nem tudja könnyen megoldani problémáit, mert mi csak korlátozott elménket használjuk, megfedkezünk végtelen belső erőnkőről. Ha egyszer rátalálunk, azt sosem fogjuk tudni kimeríteni. Shakyamuni Buddha, ahogy Jézus is, megtalálta önön határtalan belső erejét, ezért lettek olyan óriások, olyan bölcsék, hogy még évezredek múlva is imádja őket az egész világ. Imádhathatjuk Jézust és Shakyamuni Buddhát, de nem szabad elfelejtenünk, hogy mi magunk is válhatunk olyan naggyá, mint ők voltak. Shakyamuni Buddha mondta: ***Én Buddha lettem, és te is Buddhává lehetsz*** Jézus Krisztus is hasonlóan mondott: ***Bármilyen nagy dolgot***

véghez tudok vinni, és te ugyancsak véghez viheted. Azt jelenti ez, hogy egyenlőkké válhatunk velük.

Ha velük egyenlővé akarunk válni, meg kell tanulnunk ugyanazt a módszert, amit ők is gyakoroltak. A módszer a Quan Yin Módszer- hallgatni saját igazi belső Természetünkre, amely Isten Országá, Isten ereje vagy Buddha természete. Minél többször érintkezünk ezzel a belső erővel, annál nagyobbak leszünk. Igen, akárcsak az iskolában, ahol minél többet tanulunk, annál több tudást szerzünk. Belsőleg is tanulhatunk, és minél többet tanulunk, annál nagyobb bölcsességre teszünk szert. A kínai mondás, szüntelen tanulás Buddhával, azt jelenti: belső tanulás.

Azt mondtam kínai hallgatóimnak, ha nem értenek sem portugálul, sem angolul, csak nézzenek a szemembe. Nincs szükség tolmácsolásra, a szem majd megérti. A tolmácsolás csak az elmének szól. A szem közvetlenül a lélekhez viszi az üzenetet. Ha nem beszélnek is az én nyelvemet, ha a szemembe néznek, érezni fognak valamit. Megvilágosodást fognak kapni, békét, boldogságot, és szeretetet. Ez a világegyetemnek egyetlen nyelve: szeretet és boldogság.

Igen, nincs szükség a kínaira, nincs szükség a portugálra, nincs szükség a spanyolra, angolra és a többire; nincs szükség ilyen bonyolult jelrendszerekre. Amikor a csecsemő megszületik, az anya csak a karjába veszi, s mindketten tökéletesen értik egymást. Kutyájuk megérti Önöket, a

macskájuk is, és egyiküknek sincs szüksége beszédre, nem igaz? Ez a legjobb nyelv.

Tehát azért is jöttem ebbe az országba, hogy emlékeztessenem Önöket a szeretet nyelvére, a szív nyelvére. Ezen a nyelven minden néppel szót tudunk váltani. Igen. Mi már ezt tesszük, de tovább kell fejlesztenünk; az anya gyermeke iránti szeretetéről, a férj és feleség közötti szeretetről, és a barátok szeretetéről, a nemzet, az emberiség, majd a világegyetem minden lényének szeretetéig, beleértve az állatokat, növényeket, rovarokat és valamennyi láthatatlan szellemet, melyektől úgy félünk. Nem kell félünk a szellemektől, mert ha megvan a szeretet bennünk, a szellemek szintén szeretnek majd bennünket. A belső szeretet hatalmas erejével eloszlatjuk a sötétséget, egyesítjük az embereket és valamennyi élőlényt.

Valamennyiünkben megvan a szeretet ereje. Ez a bennünk lakozó Isten, amit a keletiek bennünk lakozó Buddhának neveznek. Valójában Buddha és Isten ugyanaz. Keleten Buddha szeretetet, könyörületet jelent, és a nyugati Isten szeretetet jelent. A kettő ugyanaz. Igen, ha Buddha és Isten egyaránt szeretetet jelent, akkor a kettő egy és ugyanaz.

Most a probléma számunkra az, hogyan találjuk meg bensőnkben ezt a szeretetet. Mindannyian azt hisszük, tudjuk, mi a szeretet. Igen, tudjuk, de csak egy kis részét ismerjük. Ezért jött el közénk Jézus, és tanította meg nekünk,

hogy szeretnünk kell szomszédunkat, sőt mi több, szeretni ellenségeinket. Buddha, Mohamed, Szókratész, Lao Tzu, és Chuang Tzu mindannyian ugyanarra tanítottak bennünket. Én szintén azért jöttem ebbe az országba, hogy ugyanerre az ősi üzenetre emlékeztessem Önöket: Hogyan fejlesszük ezt a nagy, belső szeretetet úgy, hogy szeretni tudjuk szomszédainkat is?

Ez a szeretet láthatatlan, de olyan nagyszerű, hogy akarunk szerint érezhetjük és használhatjuk. Miért nevezzük ezt a bennünk lévő hatalmas erőt szeretetnek? Mert megbocsátja összes bűneinket és teljesen megtisztít a bűntől. Függetlenül attól, hogy miféle rossz dolgot követtünk el korábban. Ha kapcsolatban vagyunk ezzel az erővel és ismerjük ezt az erőt, akkor olyan tiszták vagyunk mint az újszülött. Azért nevezik szeretetnek, mert a szeretet nem ismeri a bűnt, a határt, a múltat, csak a jelent ismeri. Jézus arra használta ezt a szeretetet, hogy tanítványait megtisztítsa bűneiktől, Buddha azért hogy az embereket Buddha országába vezesse vissza, és mivel ezzel a szeretettel rendelkezett, az indiai Krisnát mostanáig mégis szeretik és magasztalják az indiaiak.

Ők a múlt időknek nagy mesterei és még többen is voltak. Ha listát akarnánk készíteni a régi mesterekről, akkor ahhoz még három nap sem lenne elegendő. Jó dolog, hogy ismerjük és imádjuk őket. Ők azok, akik emlékeztetnek bennünket arra, hogy mi magunk váljunk mesterekké. Igen, én is azért jöttem ide, hogy emlékeztessem Önöket, arra, hogy olyan

nagyokká válhatnak mint Jézus, Krisna, Buddha, Mohamed, Lao Tzu, Chuang Tzu stb.

A naggyá válás módja igen egyszerű, csupán saját bölcsességünket kell megtalálni, amely már meg van bennünk, és semmi sincs, amit Én, Jézus, vagy Buddha fog adni Önöknek. Senki más sem adhatja meg nekünk a bölcsességünket csak mi magunknak. De Ők figyelmeztethetnek bennünket és megtudhatják mutatni az utat, hogy hogyan találjuk meg bölcsességünket. Ők foghatják a kezünket, megbízható támaszként állnak, bátorítanak, hogy induljunk az útra és találjuk meg azt. De tudnunk kell azt, hogy találjuk meg, és azt is, hogy hogyan kell megtalálnunk, és aztán, ha megtaláltuk a bölcsességet, igyekeznünk kell megőrizni.

Szóval Isten Országába visszajutni saját bölcsességünk megtalálását jelenti. Ez a valódi jelentése az Isten Országának, ami az áldottság, boldogság és szentség állapota. Tehát, ha szentté válunk akkor mi jámborok, boldogok, áldottak vagyunk, és ez azt jelenti megtaláltuk Isten Országát. De ugyanabban a pillanatban amikor mi áldottak és boldogok vagyunk, az valójában Isten Orzága is a megértési szintünknek megfelelően. Ezért halljuk gyakran azt, hogy van egy csodálatos Buddha földje, végtelenül derűs ország, Isten Orzága vagy Mennyország, stb. Azok valóban léteznek és a mi akaratunk szerint utazhatunk oda. Valahányszor, ha ott vagyunk, nagyon boldogok és áldottak

vagyunk, és ha többet megyünk oda egyre bölcsőbbé és boldogabbá válunk.

Ezért mondjuk azt, hogy meg kell találnunk Isten Országát vagy Buddha földjét. Azután, hogy sokszor láttuk Buddha földjét olyan bölcsé fogunk válni, mint Buddha, és akkor Buddhává is fogunk válni. Hasonlóan a nyugati gondolkodáshoz: „Miután sokszor jártunk Isten Országában, egyek leszünk Istennel.” Így, miután Jézus Krisztus sokszor járt Isten Országában, kijelentette: **Én és az Atya egyek vagyunk**. De az Ő korában azonban nem mindenki hitte el, amit Jézus mondott, mert ők maguk nem érték el az Ő szintjét, ezért nem is érthették meg Őt; így hát nem hihettek Neki.

Ugyanígy vagyunk ezzel mi is. Ha valaki azt mondja: „Egyé váltam Istennel. Én és az Atya egyek vagyunk”, vagy „Buddha lettem,” mi is nehezen értjük meg, és nehezen hiszünk neki, de nincs is szükség arra, hogy higgyünk neki; megtapasztalhatjuk magunk is. És akkor még mindig marad időnk arra, hogy higgyünk. Az én célom az, hogy felajánljam Önöknek a lehetőséget, hogy a tapasztalatot éljék át, és utána majd képesek lesznek hinni. Létezik Buddha földje? Létezik egyáltalán Isten Országa? Létezik egyáltalán Mennország? A beavatás idején megtapasztalhatjuk magunk is.

Például láthatjuk, hogy a szentek fejét a múltban dicsfény övezte. Ennek az az oka, hogy ők már kifejlesztették

magukban a belső fényt, mert Isten áramával vannak feltöltve. Ha feltöltve vagyunk mi is ezzel az árammal, mi is fénné válunk. Olvastuk, hogy amikor Jézus megkeresztelkedett vízzel, fehér fényt látott leereszkedni a Mennyből. Így hát, ha a keresztelőkör mi is látjuk a fényt vagy legalább valami hasonlót, akkor tudni fogjuk, hogy valóban felvettük a keresztséget, máskülönben üres szertartás csupán, s szót sem érdemes vesztegetni rá. A beavatási szertartáson hasonló élményhez juthatnak, mint Jézus.

A Bibliában áll az is, hogy amikor valaki meglátta Istent, ***Isten olyan volt, mint egy nagy lángnyelv, mint a menny dörgés hangja vagy a vízesés hangja.*** A beavatáson ugyanezeket az élményeket éljük át, vagy még magasabbrendűeket.

Akkor tudjuk és elhíhattuk, hogy olyan megvilágosodottak vagyunk, mint a múltbeli szentek, és tudjuk, hogy Isten jelenlétében vagyunk. A buddhista kéziratokban említik, hogy a Bodhisattva különböző hangokat hallott, és fényt látott. A beavatáson Önök is láthatják ezt a fényt, és hallhatják ezeket a hangokat. Akkor tudják, hogy a helyes úton járnak, valóban megvilágosodnak, s Bodhisattvákká lettek, akárcsak Buddha tanítványai, Buddha életében.

Egy megvilágosodott Mester megtalálásának fontossága

*Brazília
1989. június 16.
(eredetileg angolul)*

Köszönöm áldásukat. Barátaim, boldog vagyok, hogy újra itt lehetek. Sokat és keményen dolgoztak napközben, este azonban mégis idesiettek. Igazán nagyra becsülöm odaadásukat. Ma szeretnék megosztani Önökkel egy szép történetet arról, milyen nehéz átadnunk magunkat a gurunknak, a mesternek. Nehéz mesternek lenni, még nehezebb mestert találni, s még ennél is nehezebb hinni, bízni és átadni magunkat annak a mesternek.

A történet így szól. Volt egyszer egy mester, aki nagy volt és tökéletes, de nem olyan, mint amilyennek az elképzelésünk szerint egy mesternek lennie kell. Ezerszer is megszidta tanítványait [Nevetés.]. Igen. Talán meg is ütötte egyiket másikat. Akárcsak Milarepa, a nagy, tibeti jógi és mestere.

Talán nem ismerik Miralepa történetét. Később majd elmesélem.

Ez a mester mindenféle dolgot művelt, olyan dolgokat, amiket a képzelésünk szerint egy mester sosem tesz meg. Például amikor az emberek elmentek hozzá, és ezt mondták neki: „A Mester sosem lenne mérges”, akkor ő méregbe gurult, csak hogy mutassa az ellenkezőjét. Talán örültek neveznének. Valóban örültek kell lennünk, hogy mesterek legyünk [Nevetés]. Ha normálisak vagyunk, nem lehetünk mesterek, mert ezen a földön minden ellenkezőleg működik, minden a feje tetején áll. A jót rossznak tartjuk, a rosszat dicsérik, és jónak gondoljuk. Csak amikor tökéletesen megvilágosodnak, láthatják meg a összes dolgok komikus oldalát ezen a világon, és akkor örültek lehetnek, nagyon boldogan örültek - igen kiegyensúlyozott örültség ez.

Tehát egy nap ez az „örült” mester azt mondta egyik tanítványának, hogy vegyen két krumplit, és menjen, egye meg. Újra meg újra hangsúlyozta, hogy a tanítványnak két krumplit kell megennie - mindkettőt egyszerre. Majd újra szólította, és megint elmondta: „Két krumplit kell megenned!” Így hát a tanítvány kivett két krumplit a mester kezéből, kiment a patakhoz, leült és enni kezdett.

Nos nagyon könnyű két krumplit megennie, nem igaz? Azt hinnék, ez nem nehéz feladat, nem? Bárki meg tud enni két krumplit.

A tanítvány eszegetett, s közben azon tűnődött: „Mi a mester szándéka?” Ám mivel hosszú idő óta követte már mesterét,

tudta, hogy bármit mondott is, nem ok nélkül mondta, és neki engedelmeskednie kell. Így hát csak ült és evett. Miután megette az elsőt, hámozni kezdte a másodikat. Ekkor egy nagyon éhes, az éhhalál szélén álló koldus ment oda hozzá. „Kérlek, add nekem azt a krumplit, te már megettél egyet, én pedig napok óta éhezem. Meghalok, ha nem adod nekem!”

Ebben a helyzetben Önök mit tennének? A mesterüknek engedelmeskednének vagy az irgalomnak tennének eleget? Mert a mester többször elmondta, hogy mindkét krumplit meg kell ennie, és a szabály így szól: „Mindig mindenben engedelmeskedj a Mesterednek.” Ilyen helyzetben azonban könyörületesnek kell lennünk. Mindenki tudja, hogy segítenünk kell a szegényeken és az éhezőkön. Nagy kegyetlenség megtagadni az ételt az éhes embertől.

A tanítvány csak ült ott, elméjében a mester szava és a koldus szenvedése között ingadozva; ekkor azonban a koldus sírva fakadt, és a földre rogyott és haldoklott. Így a tanítvány azonnal odaadta neki a megmaradt krumplit.

Ezután hazament, a koldus pedig eltűnt. Hazaérve a tanítvány elmesélte mesterének a történeteket. A mester hangosan kiabálva jól összeszidta tanítványát; sajnálatból ordította, mert sajnálta tanítványát, s nem azért mert az nem engedelmeskedett neki. A második krumpli meg volt áldva: a legmagasabb spirituális megvilágosodás - a tökéletes megvilágosodás - volt elrejtve benne, míg az elsőt a mester a világi gazdagsággal, sikerrel és hírnévvel áldotta meg. „Milyen ostoba vagy! - mondta tanítványának, majd nagyot

sóhajtott: - Talán ez a te sorsod. Ó, te szegény, nem lett a tied!”

Később a tanítvány sikeres lett a világban, sok pénzt keresett, hírneves lett, de nem lett mester - sosem érte el a végső célt, a legmagasabb pozíciót a világegyetemben.

Legtöbbünkkel ez a baj. Azt hisszük, mindennel tudunk bánni, s tudunk mindent, azt hisszük, nincs énünk, s nagyon könnyű követni a mestert, s átadni magunkat neki. Nem, nem, nem, egyáltalán nem könnyű. Még két krumpli elfogyasztása is problémát okoz. [Nevetés] Előfeltevéseink, előítéleteink, társadalmi szokásaink, neveltetésünk sok ezer éve megcsontosodtak ezért nehéz arról álmodni, hogy bármilyen más nehéz feladatot meg tudunk oldani. Az évezredek alapos agymosást végeztek rajtunk, s nehéz kitörölni őket rövid idő alatt. Mindig azt hisszük, tudjuk, mi helyes, és mi helytelen.

Mi köze ennek a tragédiának a mi megvilágosodásunkhoz? Megmutatja, hogy az illúzió miként torlaszolja el utunkat. Bármikor, ha a mester megmondja, mit tegyünk, mi másként cselekszünk, mert ezt gondoljuk: „Nem, nem, én tudom. Az édesanyám így mondta, az iskolában úgy mondta a tanárom, és a templomban a pap amúgy.” Így pontosan az ellenkezőjét tesszük annak, amit a mester kért tőlünk, és a mesternek mindig meg kell küzdenie előítéleteinkkel.

Többségünk vak, süket és néma. Csak a mester lát tisztán; a többiek ködösen vagy félig-meddig, vagy egyáltalán nem látnak. Azt hisszük, látunk, pedig nem; azt hisszük, értünk,

pedig semmit sem értünk. Ez valóban óriási, a világ illúziója; valóban meglepő, a Maya, az illúzió nagyszerű világa. Maya elhítet velünk mindent, amit nem szabadna hinnünk, és követjük nagyon hűségesen, szívesen és engedelmesen, míg el nem érkezik valaki, aki felébredt, megvilágosodott, hogy felrázzon bennünket az illúzióból. Ám még akkor sem ébredünk, elég gyorsan. Akárcsak reggel az ébresztőóra csörgésére, amikor azt mondjuk: Ah... Ó..., és az óra csak csörög, mi pedig lenyomjuk és tovább alszunk.

Ezért van olyan sok vallásunk, és ezért vezet olyan sok úgynevezett út a felszabaduláshoz, de ez nem válik javunkra. Világunk minden egyes nappal népesebb. Ez azt jelenti, hogy világunkból senki sem szabadul ki - vagy nagyon kevesen; máskülönben miért nem csökken a lakosság száma? Ha sokan szabaddá válnának, hazamennének, angyalokká válnának, Isten segítői, fiai és lányai lennének, és élnének a paradicsomban vagy bárhol, a világ kevésbé lenne zsúfolt.

Tehát, nehéz a szabadságot elnyerni, hacsak nem találunk egy tökéletes, megvilágosodott mestert, aki ismeri az utat vissza, Isten Országába; valakit aki olyan óriás, mint Jézus volt vagy Buddha, vagy más, hasonlóan nagy múltbéli mestert, mint Lao Tzu, Chuang Tzu, Krisna, Szókratész stb. Egyébként, mi is teszünk valamit, de nem fogunk odajutni, csak különböző utakon járunk körbe. Megyünk rendesen, csak nem a helyes úton. Néha azt hisszük, előrejutunk, de aztán rádöbbenünk, hogy visszafelé haladunk, amerről indultunk. Így hát nehéz egyedül, magunktól megismerni az utat, hacsak Isten kegyelméből nem találunk egy tökéletesen megvilágosodott mestert.

Amikor Jézus élt, azt mondta: **Én vagyok az Út. Én vagyok a világ Világossága**, de hozzátette: **amíg a világon vagyok**. Buddha azt mondta: **Ha nem hiszel Buddhában, „echantika” vagy**. Azaz kockázatos állapotban vagy, és nem érheted el a szabadságot. Ám mindketten akkor mondták ezt, amikor még éltek. Amit mondtak, igaz volt, és igaz ma is minden igazi mesterre, aki még a földön jár.

Most elmondom Önöknek, hogyan válhatnak mesterré. Mivel olyan nehéz mestert találni, lehetünk önmagunk mesterei; így biztonságosabb. Ezért bármikor, ha mesterrel találkozunk, a mesterré válást kérjük tőle, és ne egyéb dolgokat. Amikor Buddha erre a világra jött, azt mondta, azért jött, hogy megértesse mindenkivel **a mester útját**, azaz a mesterré válás módját. Jézus is azt mondta: **Aki engem követ, nem jár sötétben**; majd ezt: **Bármilyen csodát teszek ma, te is megteheted**. Buddha szavai így szólnak: **Buddha vagyok, és te Buddha leszel**. A buddha azt jelenti: megvilágosodott mester. A szó a szanszkrit bodhi-szóból ered, amely bölcsességet jelent. Akiben van bodhi, az buddha, azaz olyan valaki, aki megvilágosodott, tehát megvilágosodott mester.

Miért nevezzük megvilágosodottnak? Mert amikor megvilágosodnak, fényük lesz; fény világít a belsőjükben, fény veszi körül Önöket, és az egész világegyetemben minden az Önök fénye. Fényük olyan erős, hogy kifelé is sugárzik, hogy még néhány ember is meglátja Önök közül. Jézust, Buddhát és a nagy szenteket ezért veszi körül fény, a glória. Így lett a „megvilágosodás” kifejezése.

Ezért ha Önök mesterré akarnak lenni, fényük kell, hogy legyen, meg kell világosodniuk - ez az első feltétel. Ezt követően két fajta „samadhi”-t kell tudniuk - azaz mélyen gyökerező elragadtatást Önökben. Amikor az igazi samadhiban vannak, ez bölcsességet és boldogságot kínál Önöknek, és amikor kilépnek a samadhiból, ezt a boldogságot és bölcsességet átadják a világnak, bárkinek, akinek szüksége van Önökre, vagy közel kerül Önökhöz. Néhány mester mélyre jut a samadhiba, és nem jön vissza belőle, hogy tanítsa világot; és a jó mesterek néhány jó tanítványa szintén samadhiban lehet, amikor a mester közelében vannak, vagy meditálnak.

Amikor ebben a nagyon mély és beható samadhiban vagyunk, még a testünket sem érezzük, s azt sem tudjuk, mit ténykedik ezen a világon. Például a főzés kellős közepén samadhiba zuhanunk, égni hagyjuk a serpenyőt, és mit sem tudunk az egészről. [Nevetés] Vagy valaki megüt bennünket, de nem érzünk semmilyen fájdalmat; vagy megszidnak, de mi átöleljük és megcsókoljuk az illetőt. [Nevetés] Igen, mert mi megfeledekezünk e világ különbségtételeiről; rossz vagy jó, csúnya vagy szép - nem teszünk különbséget köztük. Nem érezzük az étel hiányát - napokig, hónapokig, akár évekig; nem érzünk vágyat, sem szükségét, még azt sem, hogy segítenünk kellene valakinek. Úgy érezzük, mindenki boldog és elégedett, mert mi magunk boldogok és elégedettek vagyunk, s hogy az egész világ boldog révületben van.

Néhány tanítványom sokszor megtapasztalta ezt a fajta samadhit, és ez megnehezíti az én dolgomat, mert nehéz

velük dolgozni, amikor ilyenek. [A Mester demonstrálja.] Amikor szólok nekik, felelnek: „Igen, Mester”, amikor megkérem őket valamire, szintén igennel felelnek, de csak ülnek ott továbbra is, egyetlen mozdulat nélkül. Mit tennének ilyenkor Önök? Addig szidjam őket, míg fel nem ébrednek a samadhiból, vagy kipofozzam őket belőle [A Mester nevet.]; különben beleragadnak, megfeledkeznek éhes családjukról, és elfelejtene minden szenvedőt, akinek segítségükre lenne szüksége. Mert bizony még ha mi üdvözült állapotban vagyunk is, sokan vannak, akik szenvednek.

Tehát ez a fajta samadhi jónak tűnik, mégsem olyan jó, mint a másik. Mert van egy másik. Valójában sokféle van, de én csak azt a két tipikus fajtáját említem, amit Önök is megismerhetnek, amikor mesterré válnak, vagy a mesteri rang közelébe kerülnek. Már mint igazi mesterré, aki hatalmas, aki eggyé vált Istennel, és nem „úgynevezett” mester, akiből olyan sok van ma. Az igazi mesterek olyanok, mint Jézus és Buddha.

Buddha akkor tapasztalta meg az első samadhit, amikor a fa alatt ült, mielőtt elindult volna a világot tanítani. Mozdulatlanul ült 49 napon keresztül. Mielőtt Jézus elindult az igazságot hirdetni, ő is átélte ezt a samadhit. Étlenszomjan, mozdulatlanul töltött negyven napot a sivatagban. Mielőtt Mohamed elindult segíteni a közönségnek, a barlangban ült, s szintén átélte ezt a samadhit. Utána azonban lemondtak róla, mert amikor élvezni kezdték, s majdnem beleragadtak, Isten leküldött valakit ezzel az üzenettel: ***Nem, nem, nem. Ébredj, menj, és mentsd meg a világot!***

Azt követően is meditálniuk kellett mindennap, de egy más fajta samadhiban, a samadhi normál állapotában: samadhiban vagyunk huszonnégy órán keresztül, de nem vagyunk samadhiban 24 órán keresztül, révületben vagyunk, s ugyanakkor a világon járunk. Különben nem tudjuk segíteni a világot. Ez a legmagasabb samadhi, és nehéz elérni. Már az elsőt sem könnyű, de sokkal nehezebb eljutni a másodikba!

Az első samadhival révületbe kerülünk, de működésképtelenné válunk, és nem tudjuk tanítani az embereket, mert nem törődünk a tanítással. Csak jól érezzük magunkat. Még ha akarunk is, egyszerűen úgy érezzük, használhatatlanok vagyunk, nem tudunk megbirkózni a munkavégzés és gondolkodás világi módjaival. De hogy mesterek legyünk, és megmentünk más lényeket, hogy hozzásegítsük őket, hogy megszabadítsák magukat, szükségünk van mind a samadhira, mind az elme működésére. A samadhi belső erőt ad, s ezáltal odaadományozhatod az áldást bárkinek, akinek kívánjuk, vagy akinek szüksége van ránk. Samadhi nélkül senkit nem áldhatunk meg, nem segíthetünk vagy támogathatunk, nem lehetünk egy időben mindenütt jelen. Az elme normális működése nélkül azonban nem érthetjük meg őket, nem érintkezhetünk a normális, szenvedő, érző lényekkel.

Ezért mindkettőre egyszerre van szükség. Ez a legnehezebb. E nehézség miatt nincs sok mester a világon - a világon lenni, ugyanakkor nem lenni, samadhiban lenni, és nem lenni samadhiban. Ugyancsak ez nehezíti meg számunkra azt,

hogy igazi mesterre találjunk, ők ugyanis nem azok, akik az első típusú samadhiban vannak, nem azok, akikről ránézésre megállapíthatjuk, hogy samadhiban vannak. Az igazi mester még csak nem is látszhat szentnek. Talán nincs is körülvéve emberekkel, akik virágot hajigálnak rá, s körülrajongják, hogy aztán a mester kinyissa a szemét, s ezt mondja: „Légy áldott!”

Az első típusú samadhira a szentek képesek, akik szintén megérdemlik, hogy imádják őket. Nagyon nehéz ilyen szentté válni, mert amikor mi, közönséges emberek meditálunk, még nem tudunk jutni samadhiba, nem tudunk megfélekedezni a világról; még ha elbujdokolunk a dzsungelben, elménk akkor is mindenféle gondolatokon bukdácsol, mindenféle harcokon és nehézségeken. Ezért amikor meglátunk valakit, aki mindig mély samadhiban van, olyan aranyos, mindig mosolyog, és áldását adja ránk, azt gondoljuk: milyen fantasztikus! Nehéz átélni ilyen mély samadhit, még akár egy-öt percig is. Ezért azok, akik elérték ezt a fajta samadhit, ezt a nyugalmi állapotot, nagy szentek, akik hatalmas erővel rendelkeznek, s ellenőrzés alatt tudják tartani elméjüket.

Ám még ennél is nehezebb samadhiban lenni, ugyanakkor a világon is, rendelkezni ezzel a belső csendességgel, és a külső cselekvőképességgel, hogy törődni tudjunk mindenféle emberrel azért, hogy felébresszük őket illúziójukból. Ez a tökéletesen megvilágosodott mestereknek az állapota, mint Jézusé vagy Buddháé, stb.

Ezért nehéz mesterré válni, de nem könnyű az sem, hogy egy mestert megítéljünk. Mert ha a mester ezen a világon létezik,

foglalkoznia kell mindenféle emberrel, mindenféle vérmérséklettel, mindenféle lelki gátlással, s annak megfelelően különféle orvosságot ad. Ekkor a mester külsőre olyan, mint a közönséges ember. Ha az egyik tanítványt meg kell szidni, a mester megszidja, ha a másik szeretetre szomjazik, a mester szeretetet ad. Mindkettőjük részesül szeretetben, de más-más csomagolásban. Az ölelés egy fajta csomagolópapírba burkolt szeretet, a szidalom is szeretet, csak más a csomagolása. És mivel mi nem vagyunk olyan megvilágosodottak, nem látunk semmi különöset az ilyen típusú mesterben. Nem látjuk, hogy a mester órákig ülve mély samadhiban, nem olyannak látjuk, amilyennek elképzeljük, mindig kedvesnek és mosolygósnak, nyugtató szavakat mondóknak. Azt látjuk, hogy éppúgy cselekszik, mint egy közönséges ember, s aztán a közönséges reakciók után arra következtetünk, hogy maga a mester is egy hétköznapi ember.

De egy igazi mester cselekedetei soha, soha nem közönségesek. Emlékeznek a két krumpli történetére? Ha nem vagyunk megvilágosodottak, s első alkalommal találkozunk a mesterrel, vagy csak rövid ideje vagyunk a tanítványai, és a mester ad nekünk két krumplit azzal az utasítással, hogy együk meg mind a kettőt, s még háromszor-négyszer el is ismétli a parancsot, mire gondolunk? Furcsállni fogjuk a dolgot, mondván: „Otthon olyan sok a krumpli! Áldásért és lelki gazdagodásért jöttem a Mesterhez, ő meg két krumplit ad nekem!”

Majd talán a háta mögött ezt is mondjuk: „Krumplik! Még csak nem is szeretem. Hogyan lehet ő megvilágosodott

mester, amikor nem tudja, hogy nem szeretem a krumplit? Még olvasni sem tud a gondolataimban, és mi ez a fontoskodás ezekkel a krumplikkal? Miért mondja el annyiszor, hogy mind a kettőt egyem meg? Tudom, hogyan kell krumplit enni.” Igen, vitatkozni fogunk össze vissza. Mégsem ismerjük a két krumpli jelentését.

Amikor a mester szeretettel és áldással ad nekünk valamit, mindent megkapunk azzal az ajándékkal. Az akkor már nem krumpli többé, az teljes világa a gazdagságnak és a spirituális erőnek. Formosában és más helyeken a tanítványaim, akik ismerik ezt, mindig kapva kapnak mindenben, amit adok nekik; mindent nagy boldoggal fogadnak tőlem. Ezért ha kimegyünk, várják, hogy adjak nekik valamit, esetleg egy mogyorót, talán egy szem cukorkát. Bármilyen legyen is az, megosztozunk rajta, s ez mindig nagy boldogságot szerez nekik.

Néha azonban, amikor kimegyünk, mások is körénk gyűlnek, mert látják a gyülekezetet, látják, hogy az emberek kapnak valamit, ezért ők is odajönnek, és kérnek, bármilyen legyen is az. Noha ők nem beavatottak, amikor kérnek, nekik is adok. Előttem nincs különbség beavatottak és nem-beavatottak között; valamennyien Istenek. De érdekes figyelni viselkedésüket, amely mindig egyforma. Elfogadják tőlem a cukorkát vagy mogyorót, majd meglepetten néznek, s talán ezt gondolják: „Hogyhogy? Egy mogyoró? Rengeteg van otthon!”, vagy valami hasonlót. Talán vissza is dobják. [Nevetés.]

Ezért néha nem szívesen adakozom nyilvánosan, vagy néha, amikor a tanítványok nyilvános helyen kérnek áldást, megtagadom, elkerülve azt a szituációt, hogy az embereknek kellemetlen vagy kritikus gondolat jusson az eszükbe, ami nem jó nekik. Ez nekem nem árthat, de az ő jövőjüket esetleg akadályozza, amit mi, kínaiak „Yei Tsang”-nak vagy szanszkritül karmikus gátnak nevezünk, s azt jelenti, hogy bármilyen rossz vagy jó cselekedet akadályozni fog bennünket, amit elkövetünk.

Mivel olyan nehéz mesterré válni, mit tegyünk? Poszttereimen és kiadványaimban mindig azt mondjuk: „Azonnali megvilágosodás” és „nyerd el az örök szabadságot ebben az életben.” Nem azt hirdetjük: „Válj mesterré egy életen belül.” Mi is mesterek lehetünk, ez kétségtelen, de ez sokkal nehezebb. De, legalább felszabadulhatunk és megvilágosodhatunk; a mesteri rang, a mester állapot, a szentség, Bodhiszattva-állapot közelébe juthatunk, és az nem kevés. Nem igaz? Különben elveszítjük a reményt.

Indiában az emberek gyakran azt mondják, hogy ha egy mester utódra talál életében, akkor már nagyon, nagyon szerencsés. Volt Amerikában egy indiai származású mester, Yogananda, aki nagyon híres volt életében, s híres ma is, de nincs utódja. Értik ezt? Azt jelenti, hogy egyetlen tanítványa és követője sem érte el az ő szintjét. Senki nem felelt meg az ő megvilágosodott állapotának. Igen.

Tehát nem nehéz szabadnak lenni, de nehéz elérni a tökéletes megvilágosodást. Nehéz Buddhává, Mesterré, Krisztussá

válni. De reménykedünk. Igen. Én csak annyit mondok: nehéz, s nem azt: lehetetlen. Akár nehéz, akár nem, rajtunk áll. Hacsak tudunk hinni abban a mesterben, tudjuk követni, és tökéletesen átadni magunkat annak a tökéletes mesternek, azzá a mesterré válhatunk. A legnehezebb része a dolognak önmagunk átadása a valamennyiünkben meglévő én miatt. „Meg tudom én ezt csinálni, értem én.” Ez az én a legrosszabb ellensége bölcsességünknek, mesteri rangunknak. Ezt az ént nehéz elpusztítani. Nagyon könnyű másokat ellenőrizni, de nem könnyű önmagunkat. Ezért tartja a mondás: „A legnagyobb győzelmet az aratja, aki le tudja győzni saját elméjét.”

Mi azonban el tudjuk érni ezt meditáció által, a Quan Yin Módszerrel, amelyet meg fogok tanítani Önöknek. Aztán a megszabadítás Quan Yin Módszere, Isten belső energiája lassan megtisztítja akadályainkat, előítéleteinket, és szabaddá tesz bennünket. „Senki”-vé fogunk válni; Nem fogunk vágyani a hírnév, a gazdagság és a hatalom után; a világ fájdalma, bánata, öröme változatlanul meg fog maradni, de nem fog befolyásolni bennünket. Mindenünk meglesz, s mégsem lesz semmink sem; semmihez nem kötődünk. Olyanok leszünk, mint az üres edény, csak isten bölcsességével, isten szeretetével lesz tele. Csak miután kiürültünk, lesz képes Isten megtölteni bennünket bölcsességgel és szeretettel. Ha még mindig vagyunk valakik, ha még mindig van valamink, nem lehetünk teljesen üresek, és nem lehet teljesen miénk Isten ereje, amivel el akar tölteni bennünket. Értik?

Tehát ily módon válhatunk mesterré: először senkivé kell válnunk; senkivé és semmivé, ahogy Jézus mondta: ***Ha nem leszel gyermekké, nem léphetsz be Isten Országába.*** És ahogy Lao Tzu mondta: ***Újra gyermekké kell válnunk.*** Ugyanazt mondták mind a ketten.

Életről életre jelen van a Megváltó

*Brazília
1989. június 17.
(eredetileg angolul)*

Isten nevében üdvözöljük Önöket ezen a nemzetközi találkozón. Elmesélek néhány történetet, hogy eszükbe jutassam Istent, s megtudják, mi Ő.

Isten senki; Isten semmi. De ha lenni akar valaki, azzá lehet; amikor valami akar lenni, hogy tudassa velünk létezését, azzá lehet. Ezért néha ember képébe öltözik, hogy segítsen nekünk felfedezni az élet misztériumait annak érdekében, hogy megszabadítson bennünket magunk alkotta kötelékünkötől és szenvedésünkötől.

Kétezer évvel ezelőtt egy férfi testében jelent meg a világon, akinek neve Názáreti Jézus volt. Kétezer-öttszáz évvel ezelőtt egy indiai férfi alakját öltötte magára, akit Gautama Buddhának neveztek. Gautama volt a neve, a Buddha a címe; ahogy Jézusnak ez a volt a neve, Krisztus pedig a

címe. Ugyanúgy, ahogy Pálnak Pál volt a neve, és a szent, San vagy Sao volt a címe. Van Sao Paulo, Sao Jose. A Sao olyan ember rangja, aki már elérte a szentség állapotát. hasonlóan úgy, mint amikor ledoktorálnak, szólítják ilyen doktornak és olyan doktornak.

Tehát évszázadokkal, évezredekkel ezelőtt Isten számos más férfi és nő megtestesüléseként jelent meg a világon. Kínában Lao Tzu-ként, Görögországban mint Szókratész, Platón, stb. Indiában Krisnaként és más országokban. Mivel Isten ezekben a férfiakban, ezekben a lényekben öltött testet, ezek az emberek kiemelkedőek voltak, és nem átlagos, hétköznapi halandók. Szuperemberek voltak, és mert tudjuk, hogy óriások voltak, évszázadok, évezredek elteltével is imádjuk őket.

Isten azóta is, újra meg újra emberi testet ölt, különböző személyekként, hogy tanítsa, irányítsa és felszabadítsa az emberiséget, az Ő gyermekeit. Sok kéziratban olvashatunk ennek és ennek a személynek a második eljövételéről; Krisztus második eljövételéről, vagy Maitreya néven - Buddha második eljövételéről. Mivel azt hisszük, még nem jöttek el, szenvedünk, és azt gondoljuk, senki sem törődik velünk. Ez tévedés. Isten mindig törődik velünk, mindig küld valakit, hogy vigasztaljon, tanítson és megszabadítson bennünket. Ez az óriás csak akkor fog megjelenni, ha őszinték vagyunk, és áhítózunk Isten Országára.

Ezért mondják Indiában vagy más helyeken: „Amikor a tanítvány készen áll, a mester megjelenik.” Én megtaláltam

az enyémet. Nem tudom, vajon Önök rátaláltak-e az Önökére. Igen? Rátaláltak második Krisztusokra, Maitreya Buddhájukra vagy Jehovájukra? Nem? Még mindig várnak?

A zsidók azt hiszik, hogy a Messiás még nem érkezett el, és változatlanul várnak rá. A keresztények azt hiszik, hogy Krisztus második eljövetele még nem történt meg, így ők is várnak. A buddhisták azt hiszik, hogy Maitreya Buddha még nem jött el, tehát ők is várnak. A szikhek azt hiszik, hogy Guru Nanak és kilenc utódja óta nincs senki, ezért Guru Nanak hátrahagyott könyvéhez imádkoznak, és egy kevés pénzt tesznek rá. Ez minden, amiben hisznek. De miért?

Én tudom, és tudja sok ember, hogy a dolgok nem ilyen kilátástalanok. Isten nem olyan könyörtelen, nem olyan fősvény, hogy ötezer évenként csak egy valakit küldjön, vagy millió évek alatt kettőt.

És a legrosszabb, hogy elhitették velünk, Jézus Krisztus volt az egyetlen - nem volt senki előtte, és utána sem lehet senki. De mi van azokkal az emberekkel, akik Jézus és Buddha ideje előtt éltek? Mindannyian pokolra jutottak, mert Isten nem adta meg nekik azt a lehetőséget, hogy láthassák Krisztust vagy Buddhát? És nekünk, az úgynevezett „köztes” lényeknek úgyszintén nincs lehetőségünk meglátni Maitreya Buddhát vagy Krisztus második eljövetelét?

Ez túlságosan elszomorító. Ha egy kicsit is intelligensek vagyunk, s kicsit is logikusan gondolkodunk, nem fogadhatjuk ezt el. Nos, én legalábbis nem tudom elfogadni. Én szörnyen logikus ember vagyok. Én hiszek Isten

könyörületességében, amely végtelen, határtalan és korlátlan. Én hiszek abban, hogy bármennyire bűnösök vagyunk is, Ő szeret bennünket, és mindig meghallja sírásunkat.

Hiszem, hogy Isten mindig küld a földre valakit, hogy segítsen rajtunk. Igen. Pusztán logikus, hogy Isten olyan könyörületes. Abban is hiszek, hogy a buddhák eljönnek, amikor szükségünk van rájuk. Nos, amikor találkozunk ezekkel a szentekkel, mint Buddhával vagy Krisztussal, mit kell tennünk annak érdekében, hogy ez a találkozás a hasznunkra váljék? Sok lehetőségünk van. Ha hiszünk az olyan lényben, mint az élő Isten, igen sok előnyt fogunk nyerni attól a hatalmas lénytől.

Jézus sok embert beavatott (vagy megkeresztelt) életében. Lemosta bűneiket, átvállalta bűneinek terhét, annak érdekében, hogy szabadok lehessenek. Közeli tanítványait, mint Pétert, Simont stb., azt a tizenkettőt, aki mindenhova követte őt, megtanította a mesterré válás útjára. Ezek a tanítványok képesek voltak az erényes életre, és be tudták tartani azokat a szigorú előírásokat, amelyek a mesterré válás, mesteri rang követelményei voltak. Nem mindenki tudott megfelelni azonban ezeknek a követelményeknek. Jézus mégis megszabadította őket; még egy kéjnt is elfogadott követőjének. Követő és tanítvány - ez két különböző dolog. A tanítványok közelebb álltak hozzá, ők alaposabb oktatásban részesültek, és ők lettek a kiválasztottak, hogy terjesszék az igazságot, ahogy Jézus tette; a hívek vagy követők hittek Jézusban, bíztak könyörületességében, azért, hogy szabadságot nyerjenek, miután elhagyják ezt a világot.

Láthatjuk tehát, hogy Jézus még a kereszten is meg tudott menteni egy embert, az utolsó közelállót, aki egy másik kereszten volt megfeszítve. Jézus nem keresztelte meg, ceremónia, érintés nélkül egyszerűen ezt mondta: „Rendben, meg foglak áldani, meg foglak menteni,” mert az az ember kérte Őt, hitt Benne.

Tehát egy nagy mester kétféleképpen is előnyünkre válhat: közeli tanítványai lehetünk, és megtanulhatjuk tőle a mesterré válás gyakorlatát, vagy a követői lehetünk, és kegyelme révén szabadságot nyerhetünk. Az egyik út tehát az önfegyelem, önuralom és a másik az odaadás.

Indiában több az odaadó követő, mint az önfegyellemmel rendelkező, önmagát fejleszteni gyakorló tanítvány. Indiában sok ilyen odaadó hívőt láthatunk. Amikor hírért veszik egy nagy mesternek, máris odarohannak, és virágokat, gyümölcsöt, masszázst ajánlanak fel, és áldásért esedeznek. Ők nagyon okosak; tudják, hogy nehéz mesterré válni, ezért inkább a mester erejére bízzák magukat, hogy szabadságot és áldást nyerjenek. Ha a szentek elfogadják ezeket a felajánlott gyümölcsöket virágokat és masszázst, akkor ők meg vannak mentve. Noha nem túlzottan fegyelmezettek, a szent a saját erejével, irgalmával megmenti őket. Akárcsak Jézus, amikor egyik útján egyszer megszemjázott, s vizet kért egy asszonytól, majd később ezt mondta neki: ***Neked adom az élet vizét, hogy többé soha ne szomjazz.***

Valójában három útja van a szabaddá válásnak, és eddig az odaadás újáról beszéltem, amely a legkönnyebb: csak hinni

kell egy szentben, áldásért és megszabadulásért könyörögni hozzá, és amikor elhagyjuk ezt a világot, szabadok vagyunk. A második út, ha egy mester beavat bennünket, és magunk is mesterré válunk. Ez természetesen sokkal ideálisabb, mert utána mi is megmenthetjük a családunkat vagy másokat; nem csupán önmagunkat. Ez az út sokkal nemesebb, és olyan, amelyet Isten vagy a mester vár el tőlünk. Amikor valaki mester lesz, számtalan lényt megmenthet a Mennyszágtól a pokolig, bármilyen lényt megmenthet, bármelyik bolygón sétálhat. Ennél fogva ez sokkal eredményesebb vállalkozás, nem igaz?

A megmenekülés harmadik útja, ha a rokonai vagy barátai vagyunk egy beavatottnak, akár haló porunkban is. Ha már meghaltunk, már a pokolban vagyunk, és tegyük fel, hogy az ükunokánk beavatást nyert egy nagy mestertől. Ekkor azonnal szabaddá válunk, és a mennybe megyünk. Ha a barátai vagyunk egy beavatottnak, akkor is segítséget kapunk a mestertől.

Ez a megszabadulás három útja. Én, természetesen, az önfegyelem útját hangsúlyozom. Mert ha egyszer beavatottak lettünk, s elindultunk az önfegyelmezés útján az önfelismerés felé, akkor sok-sok nemzedékünk (a múltban, jelenben és jövőben) szintén elnyeri a szabadságot. Azért van ez, mert ezek a generációk és rokonok hozzánk kötődnek „a karma törvénye” révén, ami annyit tesz, mint „adni és kapni”, „ok és okozat”, amit sok-sok életen és nemzedéken át hordozunk magunkkal.

Tegyük fel például, hogy egy csomó pénzzel tartozunk valakinek, s nem tudtuk visszafizetni életünkben. Ekkor vissza kell jönnünk egy vagy két életre, hogy a felesége, fia vagy lánya legyünk annak az illetőnek, és keményen kell dolgoznunk, hogy leszolgáljuk adósságunkat. De ha az illető szabad, nem kell fizetnünk neki, és elmehetünk.

Másik példa: tegyük fel hogy bűntársaival együtt egy gengszter kirabolt egy bankot. Ezért, amikor a rendőrség elfogja, az egész bandát letartóztatja és börtönbe zárja, mert együtt követték el a rablást. De tételezzük fel, hogy egy nap az elnök vagy a király amnesztiában részesíti és szabadlábra engedi a főnököt. Ekkor a banda többi tagja is szabadon elhagyhatja a börtönt. Így van ez akkor is, amikor mi szabadok vagyunk, akkor minden rokonunk, és a hozzánk tartozó generációk szintén szabadok lesznek. Még jelenlegi barátaink, a férjünk vagy feleségünk is hasznát veszi.

Most hát, amikor Önök elé tártam önmaguk és mások szabaddá tételének három lehetőségét, azt is tudtukra akarom adni, hogy én segíthetek teljesíteni ezt a három módot, azaz garantálni azoknak Isten Országát ebben az életben és az után. Isten abban a kiváltságban részesített, hogy ilyen módon szolgáljam az Ő gyermekeit. Ez az oka, amiért egyik tanítványom meghívott Brazíliába. Mivel neki magának már előnyére vált, tudja hogy másoknak szintén hasznára válna, ha lenne rá lehetőségük. Nos, a lehetőség most Önök előtt áll, ha elfogadják!

Előadásom véget ért, várom kérdéseiket. Ma megválaszoltam a tegnapról maradt kérdéseiket, de amikor

elmentünk, hogy másolatokat készítsünk, a másolóüzem bezárt. Tehát nem rajtam múlt, keményen dolgoztam az Önök érdekében, de az üzem nem törődött Önökkel. Zárva volt. Én magam akár egész éjjel dolgozhatom, szemhunyasnyi alvás nélkül, ha szükséges, de néha más eszközre is szükségem van, és az nem kapható. Útközben nem áll mindig minden a rendelkezésünkre, amire szükségünk van. Néha a tanítványoknak minden eszköz a rendelkezésükre áll, de néha nem mindenki jut hozzá. Sajnálom, ma is tehetnek fel kérdéseket, ha szükségesnek gondolják. Azért azt hiszem, kérdéseik többségét megválaszoltam már - belülről. Nem így igaz?

Istent szeretni annyi, mint az Ő parancsolatait megtartani

*Panama
1989. november 29.
(eredetileg angolul)*

Jó estét, fivéreim és nővéreim! Buenos noches! Köszönet illeti Istent azért a megtiszteltetésért, hogy ma este találkozhatom fivéreimmal és nővéreimmal, és köszönöm mindannyiuknak, hogy rám szánják drága idejüket és szerető figyelmüket.

Mielőtt e szent gyülekezetbe indultam, a Názáreti Jézus igaz életéről szóló könyvet olvastam. Noha nem fejeztem be a könyvet, Jézus élete, bölcsessége és kereszttáldozata a legnemesebb érzésekkel töltötte el a szívemet. Miközben e nemes gyülekezetbe jöttem, szememet könnyek homályosították el, s könnyeimet a Názáreti Jézus iránt érzett nagy szeretet és tisztelet fakasztotta.

Az emberiség történetében ritkán történik meg, hogy olyan nemes és becses lényel találkozhatunk, mint Jézus volt. Nem az általa véghez vitt csodák tették halhatatlanná Jézust az emberek millióinak szívében, generációról generációra, hanem bölcsessége, a szeretetről, jótekonyságról és igazságról szóló tanítása. Véghez vitt csodái, noha nagyszerűek, rövid életűek voltak, nem tudták jelentősen befolyásolni intelligenciánkat. Logikája, bölcsessége és irgalma volt az, ami kiváltotta az emberek szeretetét és tiszteletét.

Sokan tudják gyógyítani a betegségeket. Néhány ember gyógyító erővel van megáldva, ahogy mások zenei, festői vagy írói tehetséggel. Az átlagos orvosok között is vannak kiemelkedők. Amikor Jézus gyógyította a beteget, vagy visszaadta látásukat, az emberek nagyon meglepődtek. De ha mindent végiggondolunk, rájövünk, hogy az nem lehetetlen. Maga Jézus is kijelentette, hogy bármilyen csodat tett is, azt előtte mások már megcsinálták, és a jövőben, Ő utána is megcsinálhatják.

Most vizsgáljuk meg Jézus tanítását, s törekedjünk arra, hogy kövessük az Ő alapelvét, annak érdekében, hogy megszabadítsuk magunkat mindenféle szenvedéstől és félreértéstől, s közelebb kerüljünk Istenhez.

Jézus azt mondta nekünk, hogy egy Nagy Isten létezik, az Isten mindig könyörületes, mindig bölcs, mindig szeret bennünket. Ezt az Istent Jézus „Atyámnak” vagy „Atyánknak” nevezte. Nos, ez az Isten az én Atyám és az Önöké is. Ezen az alapon tehát, hogy ugyanaz az apánk,

testvérei vagyunk egymásnak a hitunktól, a vallásunktól, felfogásunktól és szociális helyzetunktől függetlenül. Az embereknek vagy korlátozott a bölcsessége, vagy a körülményeik befolyása miatt más-más a vallásuk és eltérőek a nézeteik. Bölcsességünk és megértésünk felemelésével tehát szabadok lehetünk, megszabadulhatunk előítélteinktől, saját előfeltételezéseinktől és tudatlanságunktól. Nem a csodák tesznek szabaddá bennünket, az alapelv az, amit meg kell értenünk, és követnünk kell.

Idézzük emlékezetünkbe a szamaritáriánus asszony történetét, hogy ezen a példán megvizsgálhassuk Jézus tanítását. Amikor Jézus vizet kért ettől az asszonytól, az ezt mondta neki: „De te zsidó vagy. Nem szabad vizet adnom neked, vagy beszédbe elegyednem veled.” Jézus elmagyarázta neki, hogy noha megjelenésük különböző, mindketten ugyanannak az Atyának, Istennek a gyermekei, és a testvérek kötelessége az, hogy segítsék egymást, álljanak a másik mellé a szükségben, s hogy Istennek nagyon nem tetszene, ha látná, hogy egyik lánya megtagadja a vizet szomszéd fivéréétől.

Nos, Jézus filozófiája nagyon egyszerűnek tűnik, mégis nagyon mély tanítás. Azért mert megszüntet minden különbséget a fajok, a kasztok, a különböző népek és vallások között. Ha mindig e szerint az alapelv szerint cselekszünk, akkor soha nem fogunk menni helytelen útra életünkben, Mit ajánl ez az alapelv? Az emberiség testvériségének elvét. Ha mindenkivel testvérként bánunk, akkor hamarosan megszűnik minden megkülönböztetés, minden gyűlölet, minden félreértés. Ha cselekszünk, mindig

fontoljuk meg, mit gondol majd Isten a cselekedetünkről. Ha amit cselekszünk, Istennek tetsző, akkor az helyes.

Milyen cselekedetek tetszenek Istennek? Bármilyen, ami enyhíti fivéreink és nővéreink szenvedését, megvilágítja fizikai szervezetüket, beszédüket és elméjüket; minden cselekedet, ami nincs fivéreink és nővéreink ártalmára, tetszeni fog Istennek. Nos, valamennyien tudjuk ezt, de néha az emberiség nagy részének nehéz a tudásukat gyakorlati cselekedetbe öntenie. Ezért vannak háborúk, ezért van gyűlölet, a sok vérontás és ellenségeskedés a világban.

Engem nagy lelkesedéssel töltött el Jézus életének története, fellelkesített látása az emberiség tisztaságáról. És, természetesen, nagyon elszomorított, hogy nemes gondolata nagyon hamar befejeződött. Ennek ellenére hagyott ránk néhány halhatatlan alapelvet, amelyet követhetünk. A legmagasabb és legelsőbb közülük a következő: ***Keressétek azért először Isten Országát és minden más megadatik nektek.***

Azt hiszem, ez a legjobb erkölcsstan és a legjobb alapelv. Buddha ugyanezt mondta: ***„Először érd el a megvilágosodást, légy Buddha, s utána szolgálhatsz másokat.”*** Konfuciusz, a kínai filozófus szintén hasonlóan mondott: ***„Először ismerjük meg, képezzük magunkat, akkor tudjuk irányítani háztartásunkat aztán képesek leszünk kormányozni a nemzetet és békességet tudunk teremteni a világon.”*** Hasonló gondolatok ezek, noha különböző országokban, különböző nyelveken fogalmazták meg őket. Láthatjuk tehát, hogy a vallások többségében a

legmagasabb alapelv: Először ismerjük meg önmagunkat, vagy önmagunkban Isten Országát.

A Bibliában az áll, hogy Isten Országáa bennünk van, hogy Isten temploma vagyunk, s hogy semmi más, csak „Isten” él bennünk. A buddhista tanítás ugyanezt mondja: **„Buddha a szívedben lakozik,”** ami azt jelenti: **bennünk.** Ha megfélelkezünk erről a bennünk lakozó Buddháról vagy Istenről, akkor természetesen sok nyomorúságban, bánatban lesz részünk a Természet Törvényének nem tudása miatt, és az a bölcsesség hiánya miatt, amit Isten adományozott nekünk.

A bennünk élő Isten miért engedné, hogy a tudatlanság hatalmasodjék el rajtunk? A bennünk élő Buddha miért alszik, és hagyja, hogy olyan sok úgynevezett bünt kövessünk el? Mert megfélelkezünk eredeti dicsőségünkről, és feledjük Istent. Túl erősen befolyásol bennünket minden világi helyzetünk, és belefélelkezünk ezekben a játszmákba. Ezért ha visszanyerjük bölcsességünket, ezt a dicsőséget, természetes énlünket, újra képesek leszünk irányítani életünket. Amit a bölcsességgel nyerünk, örökre befolyásol bennünket, mert saját igazi Énlünk, saját Természetünkből, saját megértésünkből fakad.

Isten Országáa ezt a bölcsességet jelenti, azt, hogy tudni fogunk mindent, tudunk irányítani mindent; a legnemesebb gondolatba és felfogásba tudjuk kifejezni, önmagát kifejezni. Amikor megismerjük Isten Országát, megismerjük a Törvényt is. A Törvény ismerete nélkül el fogunk követni néhány hibás cselekedetet, és bajba sodorjuk magunkat.

Ugyanúgy, mint ahogy ismernünk kell annak az országnak a törvényét, ahol élünk. Ha megszegjük a törvényt, bajban vagyunk. Életünk meg fog rekedni, zavarba fogunk sodródni.

Amikor Isten Törvényét tanulmányozzuk, például Mózes és Jézus törvényét a Bibliában, rájövünk, hogy megfelelnek elvárásainknak és megértésünknek. Ugyanez a helyzet a Buddhizmus Törvényével, vagy más nagy vallások törvényeivel. Minden törvény, igyekszik megvédeni, megvilágosítani az embereket, és megőrzi az emberiség tisztaságát, Isten Törvénye, és Isten Törvénye nem lehet az ember ellen való.

Amikor Isten teremtette a rendet az univerzumon belül, egy bizonyos szabályszerűséget meg kellett tartani. Ahogy a megfelelő közlekedést, szállítást lehetővé tevő felüljárók és utak építésénél figyelembe kell venni a közlekedési szabályokat az emberek védelme, a vezetők, a gyalogosok érdekében, s hogy szabályozzák a forgalmat. Ha betartjuk a szabályokat, nem okozunk balesetet; ha nem, máris ott a baj. Megsérülhetünk, akár életünket is veszíthetjük, szenvedést hozunk magunkra, a rokonainkra és a barátainkra.

Így tehát nem Isten okoz minden szenvedést ezen a világon. Isten nem vizsgálta bennünket. A nyomorúságot és szenvedést nem Isten küldi ránk, hogy próbára tegye hűségünket és odaadásunkat. Nem. Ez a saját „készítményünk”. Mondhatjuk tehát: Ki mint vet, úgy arat. Mindenütt azt hallani, hogy az emberek Istent hibáztatják mindenért, pedig ez éppen olyan, mintha a közlekedésszervezőket hibáztatnánk a balesetért, amit

részezen okoztunk, mert a forgalommal szemben hajtottunk. Ez nem a kormány hibája, hanem a sajátunké. A törvény azt mondja, ne vezessünk ittasan; és azt is, hogy az autót jobboldalán haladjunk.

Tehát ha nem Isten Törvénye szerint élünk, bajba jutunk. A Törvény azt mondja: *Ne ölj!* De nézzék, mit csináltak elődeink sok évszázadon át, s néhány fivérünk változatlanul teszi ma is még Isten nevében, még Jézus nevében. Háborút merészelnek indítani egymás ellen, ami rendkívül sajnálatos, mert ez nem Isten akarata, nem Jézus Krisztus szándéka. Az egyik megöli a másikat, a másik az egyiket, aztán a gyerekek ölnék más gyerekeket, majd ezért más gyerekek bosszút állnak, és így sosem tudjuk abbahagyni!

A háború sok katasztrófát, szenvedést hoz magával. Meggyöngíti a nemzet gazdaságát, az emberek erejét, erkölcsüket és hitüket; ezért sokan újra csak Istent hibáztatják. Azt mondják majd: „Ha van Isten, miért engedi, hogy a háború folytatódjék, miért hagyja, hogy az emberek elpusztítsák egymást és ezt és ezt?”

Ma is vannak olyan történések, mint például az időjárás szélsőségek, éhínség, és mindenféle betegségek, amelyek szenvedést okoznak világunkra. Így néhány kishitű ember újra Istent hibáztatja. Bármikor, ha előadást tartok, az emberek mindig megkérdézik: Ha van Isten, miért történik ilyen és ilyen katasztrófa? Ezeknek az embereknek azonban nem szabad elfelejteniük, hogy nem Isten csinálja ezeket a dolgokat; mi vagyunk azok, akik ezeket a bajokat okozzuk. Egyik-másik ország például rendszeresen hajt végre

kísérletképpen atom- és hidrogénbomba-robbantásokat. Ez megváltoztathatja az atmoszféra szerkezetét, majd felborítja a Föld stabilitását. Azt gondolják, hogy ezek a robbantások nem okoznak problémákat, miután a levegőben vagy az óceánban történnek. Pedig még mindig előidéznek problémákat, mert a világegyetem sokféle anyagból épül fel; vannak szilárd, s vannak láthatatlan alkotórészei. Ezért ha a láthatatlan anyagok károsulnak, azok ugyancsak károsítják az univerzum stabilitását, és beavatkoznak a természet szabályos ismétlődésébe.

Olyan ez, mint amikor házat építünk ablakokkal, ajtókkal s néhány üres szobával. Ha az egyik sarok megreped, a szoba hőmérséklete megváltozik. Még nyáron, nagyon hűvös éjszakákon is fázni fognak benne, ha a repedést nem javítják ki, mert néha hideg, szeles, esős éjszaka fog jönni.

Isten soha nem mondta nekünk, hogy gyártsunk atombombát. Semmilyen szent írásban nem találtam utalást arra, hogy Isten ilyesmit mondott volna az embereknek, vagy hogy készítsenek fegyvert egymás pusztítására. Azt felelhetnék erre, hogy a szentírások egyes lapjai háborúkról szólnak, melyeket az Úr gerjesztett azzal a szándékkal, hogy elpusztítsa az Ő gyermekei ellenségeit. Istennek azonban nem ilyen a természete, hiszen gyermekeinek ellenségei szintén az Ő gyermekei. Valamennyien Isten gyermekei vagyunk. Ha Isten féltékeny, haragos Istenként mutatkozott meg, akkor az nem az igazi Isten volt. Még a közönséges ember is könyörületesebb ennél az „Istennél”. Még az emberek között is van, aki sosem gurul méregbe, s nem ismeri a féltékenységet. Ezért ha valaki még az embernél is

rosszabbnak festi le Istent, hogyan imádkozhatnánk ezt az Istent? Még mi, közönséges halandók is tudjuk, hogy ez a harag és féltékenységek rossz, és amikor hibát követünk el, és dühösek vagy féltékenyek leszünk, szégyelljük magunkat, és bűnbánatot érzünk.

Így hát Istennek, az Atyának, a Legfőbb, a legkönyörületesebbnek, a legszeretőbbnek, a Mindenhatónak biztosan nincs olyan dacos természete, és sosem indítana háborút az Ő gyermekei ellen, vagy ölné meg ezerszámra gyermekeit néhány apró hiba miatt. Az nem lehet igaz Isten. Ezek csupán az ember elképzelései, vonásai. Vissza kell térnünk az igaz Istenhez. Az igaz Isten minden szerető, minden bölcs és minden megbocsátó. Ez az Isten, akit Jézus akart megmutatni népének, és akire én is emlékeztetni akarom Önöket. Az igaz Isten bennünk lakozik, s nincs más „Isten” rajta kívül.

Hogyan találjuk meg ezt az Istent? Ha visszatérünk az alapelvekhez - azaz a teljes szeretethez, a teljes megbocsátáshoz, teljes irgalomhoz és teljes bölcsességhez - ha megbánjuk tudatlanságunkból előzőleg elkövetett bűneinket, és ha eltökéljük, hogy újra nem követjük el őket. Az ilyen őszinte megbánással Isten fénye újra földereng, s minden korábbi bűnünk megbocsátást nyer. Ez az igazi kereszttelő; nem vízzel, hanem a Szentlélekkel, a bölcsesség és logika fényével. Ezért van az, hogy manapság, amikor vízzel kereszttelnek bennünket, nem látjuk az Istenből fakadó fényt, és nem érezzük, hogy megszabadultunk bűneinktől és a szenvedéstől. Mert ránk nem tesz rá az

alapelv, a bölcsesség nem tárul fel előttünk, és nem idéz elő a lelkünkben mély bűnbánat.

Az igazi megkereszteléskor, vagy ahogy mi nevezzük: beavatáskor, meg fogják látni Isten fényét, meg fogják hallani az Igét, amely Isten volt, amelyet a Bibliában meg van említve: ***Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Isten volt az Ige.*** Tehát az igazi keresztelés kapcsolatba hozhatna bennünket ezzel az Igével vagy Istennel. Ez a különbség az igaz keresztelkedés és a közönséges megkeresztelkedés között. Használhatunk vizet, vagy nem használunk; mindegy. A fontossága a benyomás, amit a keresztelkedés kelt bennünk.

Ezért Keresztelő Szent János kereszteléséből és Jézus tanításából az emberek több jótéteményt származtattak, mint amikor a papok tették ugyanazt. Az az oka ennek, hogy Szent János Isteni sugallatra, odaadásból és őszintén keresztelt. Jézus tanítását pedig az Ő saját mély meggyőződése, az Ő saját megvilágosodottsága és az Ő saját Isten iránt érzett szeretete inspirálta - tiszta szeretet és tiszta bölcsesség, amely más volt, mint korának papjaié.

Jézus szeretetét és bölcsességét nem fertőzte meg semmilyen világi vágy; nem szennyezte sem a hírnév, sem a hatalom vágya. Élete egyszerű volt és igaz; igaz minden egyes általa kimondott szóhoz. Nem azért tanított, mert híres akart lenni, vagy az emberek tiszteletére vágyott. Isten iránti szeretetből, az emberiség iránti igaz szeretetből, és abból az őszinte vágyból fakadóan tanított, hogy elhozza az igaz fényt az embereknek, hogy ezáltal enyhítse szenvedéseiket.

Ha egyszer megértjük, miért szenvedünk, változtatni tudunk rajta. Szervedésünk akkor nem ér véget, ha nem tudjuk, miért szenvedünk. Hasonlóan az orvos is csak akkor tudja gyógyítani a betegséget, ha megvizsgálja a beteget, s megállapítja, hol a baj; a legfontosabb azonban, hogy maga a beteg tudja, hogyan éljen, hogy hosszú ideig egészséges maradjon. Ahhoz, hogy a testünk egészséges maradjon, tudnunk kell néhány egészségügyi elvet, milyen ételeket ehetünk, s milyen testmozgást végezzünk, hogy megelőzhessük a legtöbb betegséget. Annak érdekében, hogy a lelkünk is egészséges maradjon, ismernünk kell, mi az Isten Törvénye, mi a Természet Törvénye. Így egészségesek maradunk bölcsességben, s Istenszerűvé válunk - hiszen Isten a az Ő saját képére teremtette az embert. A Biblia ezt mondja: ***Legyetek tehát tökéletesek, ahogy a ti mennyei Atyátok tökéletes.***

Ha az emberek többsége megfogadta volna a Bibliának ezt a tanácsát, a világ már régóta a Mennysországra lehetne. De a legtöbb ember nem fogadta meg, és nem tiszteli Isten Törvényét. Ezért vonunk magunkra oly sok szenvedést több országban. Isten legfontosabb és legelső törvénye a ***Ne ölj***, és mi még ezt is félreértjük. Még az első parancsolatot sem tudjuk betartani. Meg van írva a Bibliában, hogy hálaadás napján a papok számos bárányt, juhot, kecskét és kacsát leöltek, Istennek való áldozatként, s ráadásul a szent templom helyszínén! Mészárszéket csináltak ezáltal Isten házából! Így hát Isten tiltakozott. Ezt mondta: ***Ki mondta nektek, hogy leöljétek mind a juhokat és a kecskéket, hogy áldozatot mutassatok be nekem? Mossátok le magatokról***

ezt az ártatlan vért, s ne vétkezzetek többé! Bánjátok meg bűnötöket!

El tudnak képzelni egy gyönyörű templomot hatalmas, csodálatos oszlopokkal, csillogó tetővel, nagy termekkel, terekkel, tágas udvarokkal és ragyogó szerkezettel? Olyan hely lehet, ahová az emberek bölcsességért gyűlnek össze, és azért, hogy imádják a Mindenhatót. Abban az időben azonban a templom mézárszék lett, és minden pap vértől és az égett hús szagától büzlött. Nem hiszem, hogy intelligens emberek igen szentnek tartanak ezt. Mózes lefektette azt a törvényt, a ***Ne ölj!*** Istentől származik. De már akkor megszegték.

Így hát nem hibáztathatják Istent azért a sok nyomorúságért, amitől időről-időre szenved a világ. Ha a tiszteletünkre és a szeretetünkre méltó Isten élete a sült marhahúson, sült bárányon múlik, ha Istennek a mi izzadságos munkánkból és keresetünkből kell megélnie, és néhány emberből, akik ahhoz is túl szegények, hogy önmagukat eltartsák, akkor elképzelhetjük, milyen kegyelmet, milyen áldást adhat nekünk egy ilyen függőségben élő Isten. Még az átlagember sem lenne rá képes, hát akkor egy Isten hogyan lenne?

Sok jószívű ember segít másokon tiszta, feltétel nélküli szeretetből, és nem vár viszonzásként semmit. Hogyan képzelhetnénk el egy Istent, aki mindig aranyat, ezüstöt és sült húst követel, és még csak nem is ad semmit viszonzásul? Ha húst követelt mielőtt adta a szívességet, ez csakis a papság trükkje lehetett, nem Istené. Még ha Isten valóban így akarta is, miután odaadtunk neki minden marhát, csirkét vagy

bármit, viszonzhatta volna - de azóta sem tette meg - a szívességet. Mondhatta volna: „Oké, ez elég igazságos.” De nem mondta. Sőt egyáltalán nem is adott viszonzásul semmit. Ó, az az Isten! A bizonyíték, hogy semmit sem adott az, hogy azok az emberek, akik áldozatot mutattak be neki, azóta is betegségtől, nyomorúságtól, bánattól és bármilyen más dologtól szenvednek, mint akármelyik más halandó. Még a papok a templomban is ugyanúgy szenvednek, mint bárki más.

Ezért néhány ember bolondot csinált Istenből. Ez igazságtalan Vele szemben. A probléma a mi félreértésünkben gyökerezik, nem Istennek van könyörtelen és kapzsi természete. Isten lefektette a Törvényt, amelynek nekünk engedelmességnünk kell. Nem Isten, hanem a saját magunk érdekében. Angolul gyakran mondjuk: „Az Isten szerelmére ezt kell csinálnod, az Isten szerelmére azt kell csinálnod.” Én azonban most ezt mondom: „A mi kedvünkért azt kellene csinálnunk, a ti kedvetekért ezt kellene csinálnotok.” Ki kellene javítanunk a mondást. Nem tudom, az Önök országukban is mondják: az Isten szerelmére. Igen? Ó, sajnálom, de az igazat kell mondanom. Tőlünk Istennek nincs szüksége semmire. Mi vagyunk azok, akiknek szükségük van a túlélésre, nekünk van szükségünk egy rendezett társadalomra, annak érdekében, hogy békésen, boldogan érezzük magunkat. Így saját érdekünkben kell tisztelnünk a Törvényt, s megpróbálnunk megtanulni, mi a helyes, azért, hogy megvédjük életünket, és fejlesszük jólétünket mind fizikailag mind szellemileg.

Például, ahogy az orvos is teszi, ha betegségünkkel felkeressük. Felír valamilyen orvosságot, és ezt mondja: Kevesebbet dohányozzon, ne igyon túl sok kávé, aludjon többet, és sétáljon nagyokat a friss levegőn. Ez nem a doktor érdekét szolgálja, hanem a miénket.

Hasonlóképpen Isten Törvénye az univerzum rendjéért van, a világegyetem harmóniájáért, hogy biztosítsa a békét és a boldogságot minden élőlény számára ezen a renden belül. Ha nem ismerjük ezeket a Törvényeket, vagy megszegjük őket, akár szándékosan, akár akaratlanul, megszenvedjük a következményeket. Ez az, amit a buddhisták karmának, az Ok és Megtorlás Törvényének neveznek. Az *Amilyen a vetésed, olyan lésen aratásod* bibliai tanításnak is ez a jelentése. Ugyanazt jelenti mindkettő.

Tehát Isten Törvényei azért vannak, hogy védelmezzenek bennünket. A saját érdekünkben nem szabad elfelejtenünk őket. Még ha sokszor vétettünk is Isten Törvénye ellen, létezik a gyógyír. Megbánnánk, és újra megpróbálnánk. Ennyi az egész. Utána pedig újra üdvözlő minket Isten Országá.

Minden, amit mondtam Önöknek, igaz. Ha próbára akarják tenni az elmondottak igazságát - vajon igaz-e vagy sem, hogy az igazi megbánás hatásos - bizonyítékokkal szolgálhatok Önöknek. Beavatáskor, vagy nevezhetjük keresztelésnek, az igaz keresztelésnek, ha őszintén megbánjuk múltbéli tudatlanságunkat, és valóban vissza akarunk térni Istenhez, Isten jelenlétebe kerülünk, és nagyon gyorsan. Ezért nevezzük „azonnali megvilágosodásnak”, vagy Istennel való

azonnali kapcsolatnak. Meg fogjuk látni Isten fényét, s meg fogjuk hallani Isten dallamos hangját. Ez a bizonyítéka annak, amit mondtam Önöknek a megbánás erejéről, valamint az erényesség és Isten utáni őszinte vágyunk erejének, amely el fog törölni minden múltbeli nyomorúságot, minden bűnt.

Ahhoz hasonlítható, mint amikor készek vagyunk a vízesés alá állni, mert tudjuk, hogy testünket por és mindenféle szenny fedi. A víz megtisztít bennünket mindentől, függetlenül attól, hogy hány napig, hány hónapig és évig tartott, amíg lerakódott ránk a sok szenny. Csak egy röpké perc a vízesés alatt, és tökéletesen megtisztulunk, mert hajlandók vagyunk, hogy történjen, mert hajlandók vagyunk megszabadulni a piszoktól. Ezért ne kételkedjünk hát a Mindenható Isten kegyelmében és könyörületességében. Őszintén bánjuk meg bűneinket, és őszintén keressük a bölcsességet és Isten Országát. Utána valóban minden megadatik.

Nem azért mondom ezt, mert olvastam a Bibliában vagy a buddhista szent iratokban, vagy mert buddhista szerzetes vagyok, és mindig azt prédikálom, amit mindenki más. Nem. Azért mondom el ezeket a dolgokat, mert magam tapasztaltam, mert igaz, és mert kipróbáltam és igaznak találtam. Így boldogan kijelentem Önöknek. A figyelmükbe ajánlom ezt a reményt, ezt az üdvözítő gondolatot és tapasztalatot, ha belefáradnak ebbe a világba, és meg akarnak nyílni Isten kegyelme előtt, minden kétség és fenntartás nélkül.

Ami Jézus tanítását hatásosabbá tette, mint annak az Ő korának más papjaiét, az a belső meggyőződés és belső tapasztalat volt. Ezért, amikor azt mondta az embereknek: ***Imádkozzatok Istenhez az én nevemben***, az emberek megtették. És az eredményt kapták. Nem azért, mert Jézus beképzelt volt, büszke és öntelt; azért, mert Ő maga mélységesen felismerte, hogy neve az Ő hitére, az Ő belső erejére és az Ő bölcsességére emlékezteti az embereket. Amikor az embereket emlékeztették erre a legmagasabb és legnemesebb eszményre, saját legmagasabb eszményük, meggyőződésük és bölcsességük is visszatért, felébredt, és sikert értek el. Nem arról van szó, hogy Jézus úgy gondolta: az Ő neve a legjelentősebb a földön. Nem, nem. Jézus nem akarta, hogy az emberek az Ő nevét és személyét tiszteljék és imádják. Újra meg újra mindig azt láthatjuk, hogy Jézus alázatos volt és önzetlen. Mindig azt mondta: ***Az Atya tesz mindent én általam***. Mindig Isten, mindig az Atya.

De az embereknek az Ő nevében kell imádkozniuk. Ez nem ellentmondás. Csupán arról van szó, hogy Ő azt megértette: az egyetlen ember személyes hatása nagyon nagy, és az ember belső ereje igen befolyásos. Láthatjuk végig a történelem során, hogy sok bölcs ember dicsőséges pályákra és bölcsességre vitte az embereket, míg számos gonosz, tudatlan ember a pusztítás és sötétség mélyére vezette őket. Ennek oka a személyiség jelleme és hatása. Tudják ezt? Nem? Igen.

A mi kötelességünk tehát, hogy nemes jellemű emberek legyünk; ezután majd befolyást gyakorolhatunk az emberekre, és az erkölcsösség útjára vezethetjük őket. Ezért

mondja a Biblia: ***Keressétek azért először az Isten Országát és minden más dolog megadatik néktek.*** Buddha ezért mondta: ***Légy először Buddha, s majd az érző lények megmentik magukat;*** és ezért mondta: Konfucius: „Először neveld önmagad,” ami azt jelenti, meg kell tisztítanunk és fegyelmeznünk kell magunkat, hogy megérdemeljük az ember nevet - méltósággal és nemes bölcsességgel megáldott embert. Ezért nevezzük önművelésnek. Ezért mondta Konfucius: ***Először ismerjük meg, képezzük magunkat, akkor tudjuk irányítani háztartásunkat aztán képesek leszünk kormányozni a nemzetet és békességet tudunk teremteni a világon.***

Számos nemes, dicséretreméltó cselekedettel, úgy mint mások megvilágosításával, az erkölcsösségre tanítással, templomok építésével, ahol az emberek imádkozhatnak az Istenhez vagy a szentekhez, a betegek és szegények segítségével, nemzetek békére szólításával nevelhetjük önmagunkat. Ekkor minden, amit teszünk, feltétlenül eredménnyel jár, befolyásolja más emberek gondolkodását, és minden sikerülni fog.

Ebben a modern világunkban nagyon szerencsések vagyunk. Számos nemzet törvénye támogatja és tiszteli a vallásokat, bármilyen hitet választunk is, imádjuk Isten bármelyik nevét. Nem az a helyzet, mint Jézus idejében volt. Egyedül, védtelenül állt a tudatlan emberek sokaságával, az agyafúrt, kegyetlen papsággal szemben, és nem volt törvény, ami megvédte volna őt.

Így nagyon alkalmas, ha most úgy döntünk, Isten-szerűek vagy Jézushoz hasonlók akarunk lenni. Azt hiszem, nem szabad elmulasztanunk a lehetőséget. Ki tudja, milyen lesz a világ jövőre, vagy a következő évszázadban, és milyen sors vár a gyermekeinkre. Ezért jó alapot kellene építeni a későbbi generációknak, gyermekeinknek, unokáinknak, ükunokáinknak. Azt hiszem, minden jó szülő jó jövőt szeretne a gyermekeinek. Ezért nagyon sokat dolgoznak, feláldozzák minden erejüket fiatalságukat és bölcsességüket, ennek érdekében hogy kényelmes életet előre készítsenek nekik. Ám azon túl, hogy kitaníttatjuk őket, és pénzt hagyunk rájuk, azt hiszem, békés és harmonikus világot is kell hátrahagynunk nekik.

Így hát ne higgyék, hogy a kereszténységről szóló buddhista tanokat prédikálom Önöknek, vagy át akarom téríteni Önöket az én hitemre. Nem, nem, nem. Csak békés atmoszférához próbálok hozzájárulni, a jövő nemzedékeknek és a mai generációnak is. Sosem hirdetem a buddhizmus, a kereszténység, a hinduizmus vagy bármilyen izmus kizárólagosságát, mivel valamennyiben a jót látom. Mivel azt is látom, hogy az emberek többsége csak felszínesen követi vallását, ezért, mint a világ polgárainak egyike, az én kötelességem emlékeztetni az embereket arra, hogy éljenek szentírásuknak megfelelően, legyenek jók a szomszédaikhoz és szeressék ellenségeiket. Isten Törvényére kell emlékeztetnem az embereket, és arra az örök alapelvre, hogy csökkenteni kell a mai generációk szenvedését, és harmonikus légkört teremteni a jövőnek.

Az örökérvényű elv az, hogy Istentől származunk, az egyetlen, szerető és mindenható Istentől, és hogy valamennyien fivérek és nővérek vagyunk. Nem számít, mi a vallásunk, szeretnünk, tisztelnünk és segítenünk kell egymást, ahogyan képességeinktől telik, és ne felejtünk el mindennap Istenre gondolni, mert minél többször emlékezünk Rá, életünk annál békésebb és zavartalanabb lesz. A Rá való emlékezés azt jelenti: betartani a parancsolatokat. ***Ha engem szerettek, parancsaimat tartsátok meg.***

Ezért hangsúlyozom is, hogy az embereknek a vegán étrend szerint kell táplálkozniuk; ez a legbékésebb, legszeretőbb módja életünk fenntartásának mások életének áldozata nélkül. Tudom, ez újdonság az Önök számára, pedig egyáltalán nem új, hiszen már a Biblia megmondja. Az Ótestamentumban az áll, hogy Isten megteremtette minden fűvet és a gyümölcsfákat a mezőkön, és ezek a mi táplálékaink. Azt mondja: ***Isten az ember segítőjéül és barátjául teremtette az állatokat.*** Azt jelenti ez, hogy uralkodhatunk felettük, de nem ölhetjük meg őket. Mert az első parancsolat: ***Ne ölj!*** Minden él, s ha ezt az életet elveszjük, gyilkosságot követünk el. Ha élünk a hús étrendjén, akkor más embernek továbbra is ölnie kell, hogy mi jóllakjunk. Azaz közvetetten támogatjuk a gyilkolást.

Tudom, nehéz ezt elfogadni, s talán szembeállnak a véleményemmel, ez azonban nem az én véleményem, nem az én törvényem. Ez Isten Törvénye, és világosan kimondja a Bibliában, ahogy a Buddhista tanításokban, a hindu tanításokban, sőt a muzulmán tanításban is. A buddhisták

többsége azonban nem törődik ezzel a Törvénnyel, ahogy a keresztények vagy a muzulmánok többsége sem. Mindennap olvassuk a Bibliát, de nem vesszük észre, melyik fejezetét kellene olvasni. Akinek hivatásuk lenne, mint a papoknak vagy szerzeteseknek, nem tesznek nagy erőfeszítést, hogy ilyen értelemben világosítsanak fel bennünket.

Néha nehéz ilyeneket mondanom. Tisztában vagyok azzal, hogy az emberből némi nemtetszést váltok ki. Valakinek azonban meg kell mondania az igazságot, valakinek bátornak kell lennie, és nem mindig csak hajbókolni a hatalomnak és a tudatlanságnak. Nem azt parancsolta nekünk Isten, hogy legyünk tökéletesek, ahogy Ő a Mennysországból az? Mennysországi Isten tökéletessége azt jelenti, hogy bölcs, irgalmas, mindig szerető és mindig teremtő. Így ha mi az Ő tökéletességének közelébe akarunk érni, a bölcsességet kellene keresnünk, és elhagynunk a tudatlanságot. A bölcsnél, a szentnél kellene keresnünk, és szeretőnek, könyörületesnek és teremtőnek kellene lennünk - nem pedig pusztítóknak.

Ezért adta Isten nekünk a jogot, hogy teremtsünk tárgyakat, és a jogot, hogy teremtsünk gyermekeket. Teremtünk gyermekeket és oly sok szép dolgot ezen a bolygón. Isten megadta nekünk a jogot, hogy használhassuk az Ő formatervezésének tervrajzát. Munkatársaik vagyunk Istennek. De még nem értük el az Ő bölcsességét, ezért tiszteletben kell tartanunk az Ő tervrajzát és az Ő formatervező elgondolását, mert Ő a Legfőbb Főnök. Ő tudja, mit kell meg tartani, mit kell elvenni, mit megjavítani és mit elpusztítani. Még ha Ő elpusztít is valamit, újra

megcsinálja; de ha mi pusztítunk, mi nem teremthetjük meg újra. Ez a probléma. Mi nem vagyunk eléggé bölcsök és hatalmasak. Ha egy nap eljutnánk Isten felismeréséhez, akkor talán beszélhetnénk a mi kezünkből fakadó pusztításról és teremtésről.

Így hát minden életet tisztelünk, ami Isten teremtő tervében létezik. Saját szemünkkel láthatjuk, hogy minden élet ellenáll a szenvedésnek és a halálnak. Ezért amikor megölünk állatokat vagy látjuk, hogy ölik, az állatok szenvednek, s megpróbálnak elmenekülni. Azt jelenti ez, hogy Isten életösztönrel ruházta fel őket. Ha mi közbeavatkozunk és megfosztjuk az állatot az élettől, Isten akaratába avatkozunk be. Minden élőlényvel úgy kell bánnunk, ahogy mi akarjuk, hogy bánjanak velünk; ekkor életünk hosszú lesz, bölcsesség és kegyelem kíséri. Ahogy vetsz, úgy aratsz. Akkor sosem fogjuk hibáztatni Istent a bármilyen balszerencsénkért, mert kevesebb balszerencse ér majd bennünket. Minél többet képezzük magunkat, annál jobbak leszünk - a beszédben, a testben, és a elmében egyaránt.

Saját tapasztalatomból tudom ezt, és úgynevezett tanítványaim vagy gyakorló társaim tapasztalatából, mert mi naponta kapcsolatban vagyunk Istennel. A beavatás folyamata után újra kapcsolatot teremtünk Istennel, és mindennap emlékezünk Rá. Mindennap tudatosul bennünk, hogy Isten emlékszik ránk. Istennek és nekünk ugyanaz a hajlamunk, a célunk és az útirányunk. Mégpedig az, hogy miként oldjuk meg problémáinkat, hogyan járulunk hozzá a békéhez a földön, és hogyan tartjuk meg az Isten Törvényét. Köszönöm a figyelmüket.

Aki felismeri Istent és Isten Messiását

*Costa Rica
1991. május 29.
(eredetileg angolul)*

Isten parancsának engedelmeskedve és Costa Rica-i tanítványaim kérésére vagyok ma itt, hogy tisztelettel üdvözöljem Önöket, egy nagy nemzet polgárait. Imádkozzunk, hogy Isten nyissa meg szívünket, így ma este hasonlóan gondolkodjunk, és értsük meg egymást.

Mindannyian tudjuk, hogy Isten a szívünkben van, de miért olyan nehéz megismerni Őt? Miért kellett Jézusnak lejönnie és szenvednie, hogy megmutassa az embereknek az Istenhez vezető utat? Nem tudta volna ezt Isten Maga megtenni, anélkül, hogy feláldozza az Ő fiát? Tudják?

Ha Isten a szívünkben van, miért nem ismerteti meg Magát velünk? Mert annyira bonyolultak vagyunk, hogy még Isten is nehezen tud bánni velünk. Istent ilyennek, olyannak képzeljük el, és diktáltunk neki, hogy tegye ezt vagy azt,

anélkül hogy valójában meg akarnánk tudni, mi Ő. Sokat imádkozunk, de nem tudjuk, mi az igazi őszinteség. Igen, nagyon őszinték vagyunk, de különböző dolgokért imádkozunk, nem Isten megismeréséért. Ám még ha a megismeréséért imádkozunk is, teljes figyelmünk és őszinteségünk hiányzik imáinkból.

Nem arról van szó, hogy nem akarjuk Istennek ajánlani legnagyobb odaadásunkat. Arról van szó, hogy ezen a fizikai világon ezt nem tudjuk megtenni, mert oly sok a kísértés, oly sok az előítélet, oly sok az előfeltevés, és oly sok a rossz tanítás. Isten az Ő mindenható, legmagasabb szintjén nem tud közvetlenül elérni bennünket, mert az Isten és a mi gondolkodásunk, életmódunk, felfogásunk között nagy a távolság. Azért volt szükség például Jézus eljövetelére, hogy ezt a távolságot át lehessen hidalni.

Amikor Jézus megjelent a földön, az emberek többsége nem ismerte fel, noha sok próféta hirdette abban az időben a Messiás, a Megváltó eljövetelét. Amikor végül eljött, nem tudták elhinni. Ennek szintén az elménknek a róla alkotott képzelete volt az oka; az a fantazmagória, hogy ha Isten Fia eljön, annak dicsőségesnek kell lennie. Mindenkitől különböznie kell, talán az orrának a feje búbján kell lennie.

Eszembe jutnak a buddhista kéziratok Buddha-leírásai, nem tudom megállni nevetés nélkül. Sajnálom. Szerencse, hogy Önök nem ismerik a buddhizmust, különben talán halálra nevetnék magukat. Akarják hallani, milyenek festették le Buddhát? Igen? Rendben. Ne engem hibáztassanak, és ne gondolják, hogy buddhista hittérítő vagyok.

Buddháról azt feltételezték, hogy nyolcvan fenséges jegyet és harminckét gyönyörű, kiemelkedő szent jelet visel magán. Most csak néhányat sorolok fel, rendben? Azért, mert nem tartom számon mindet. Többségüket elfelejtettem. És nem is akarok mindre emlékezni, mert összezavarná az elmémet arról, hogy Buddhának milyennek kellene lenni.

Ezek szerint az úgynevezett szent szövegek szerint Buddha nyelve olyan hosszú, füle olyan nagy volt, és testét is ugyanolyan göndör szőr fedte, mint a bárányokét. Azt is mondták róla, hogy nagy darab, szarvhoz hasonló kinövés dudorodik a fején. Talán, mint az egyszarvú szarva. El tudják képzelni Buddhát, amint beszéd közben ilyen hosszúra kiölti a nyelvét? [A Mester bemutatja.] Nem ijedne meg tőle mindenki? És az írások szerint úgy járt, mint egy lúd. Tudják, hogyan lépked egy liba? Ezeket tartották a szent jegyeknek. Arcát oroszlánéhoz hasonlították, vállát a medve vállához. Még jó néhány állati vonással ruházták fel, de nem akarok róluk beszélni. Következésképpen Buddha igen furcsa teremtmény lehetett. Ha megláttam volna, feltehetőleg ezt mondom: „Nem, köszönöm.”

Így tehát, ha bármilyen Buddha erre a világra jönne, és az emberek ezeket a jegyeket keresnék rajta, akkor végük lenne, mert nem hiszem, hogy találnánk bárkit is, aki megfelelné e jegyeknek. Jézus még szerencsés volt, mert csupán három és fél évig élt, miután megjelent az emberek előtt. Ha tovább élt volna, az emberek talán többet kihoztak volna a külsejéből, mint ahogy Buddhával is tették. Akkor azután hosszú-hosszú

évszázadokig kellene várnunk, míg újra megjelenik, ahogy ígérte, mert keresnénk a hozzá hasonlót.

Tudnunk kell, hogy nem Jézus személye vagy a megtestesült Buddha jelenik meg újra a földön, hogy tanítson bennünket, hanem a szellem. Amikor az Istentől érkező szellem leereszkedik erre a világra, bármilyen testben lakhelyet találhat. Mivel Jézus megvilágosodott szent volt, megértette ezt, és sosem állította, hogy Ő az egyedüli, aki képes véghez vinni azokat a cselekedeteket, amiket Ő véghezvitt. Ő volt az egyetlen, de csupán abban az időben. Amikor Ő befejezte földi életét, valaki más jött helyette. Nem, nem igazán valaki más, egy másik test, amely ugyanaz az erőt rejti, ugyanazzal a szellemmel. Értik?

Bárkit, aki szállást ad ennek az Istentől származó erőnek, kiválasztottnak, vagy Isten Fiának nevezzük. Isten azt választja Messiásnak, akit akar. Ez nem a mi döntésünk. Igyekezhetünk, felkészülhetünk rá, megtisztíthatjuk magunkat, és rendelkezésére állunk, de Isten választ. Minden korban lehet egy vagy két kiválasztott. Ezért ez kicsit rendkívüli esély.

Lehetünk szentek, lehetünk jámborok és lehetünk megvilágosodottak, de nem szükségszerű messiásnak vagy prófétának lennünk. Még ha nem vagyunk is Isten nyíltan kiválasztottjai, nagy hasznára lehetünk az egész világnak, az egész világegyetemnek. Az az egyetlen különbség a Messiás vagy a kiválasztott és a megvilágosodott ember között, hogy az Istent-megismerő emberben megvan Isten ereje, Isten megismerése, de a kiválasztottban hiánytalanul megvan

minden az emberiség megsegítése érdekében, ami a szenvedéshez szükséges és ahhoz, hogy Istent személyesen dicsőítse.

Így tehát Jézus és Buddha kortársai között sok szent volt, de nekik nem kellett úgy szenvedniük, ahogy Jézusnak kellett, mert nem ők voltak a kiválasztottak. Ezért mondta Jézus: ***Senki sem jut az Atyához másképp, csak én általam.*** Később ezt is mondta: ***Miután elmegyek, vigasztalókat küldök hozzátok, ezért ne szomorkodjatok.*** Azt ígérte, amit Ő meg tud tenni, a tanítványai jobban meg tudják tenni. És ez azt jelenti, hogy mindenki megismerheti Istent, és lehet olyan kiváló, mint Jézus volt. Hogy mi leszünk a kiválasztottak vagy sem, ez a Mindenható akaratán múlik.

Valójában nem sok ember reménykedik abban, hogy elnyeri Jézus vagy Buddha pozícióját. Ezért mindig azt mondják, hogy Jézus volt az egyetlen, vagy Buddha volt az egyetlen. Bizonyos értelemben ez igaz, pedig nem az. Különböznél Jézus nem mondta volna: ***Bármit teszek is, te jobban megteheted.*** Nem kell azt kívánnunk, hogy világhírűek legyünk, mint Buddha vagy Jézus, de törekedhetünk arra, hogy megismerjük Istent, és segítségére legyünk magunknak és mindenkinek, bárkivel akivel kapcsolatba kerülünk.

Így bármelyik módszer gyakorlásának, vagy bármelyik út kipróbálásának célja mindenképpen az, hogy megismerjük önmagunkat, megismerjük Istent, és nem az, hogy Jézushoz vagy Buddhához hasonlóvá akarjunk válni. Amikor Isten kiválaszt bennünket, nem utasíthatjuk vissza, akár akarjuk, akár nem. Nem ijesztgetem Önöket. Ez a saját

tapasztalatomból ismert igazság. Azt is elmondhatom Önöknek, hogy Jézus vagy Buddha helyzetében lenni egyáltalán nem szórakozás. Így hát rendben van, ha nem akarunk kiválasztottak lenni.

Miért kellett Isten egyetlen Fiának szenvednie, elviselnie keresztet? Vagy Buddhának, akiben szintén minden erő megvolt, elviselnie a félreértéseket, bántalmakat, és kortársai támadásait? Ennek oka részben az embertömegek tudatlansága, részben azért, mert a mester testének elviselnie kell tanítványainak egyes karmáit. Erre a mester azonban csak akkor képes, amikor még a fizikai testben van. Ezért volt szükséges, hogy Jézus abban az időben a földre jöjjön, hogy szenvedjen az emberekért, hogy vállalja a keresztet. Most az én nyakamban van egy. (A nézők egyike egy nyakláncsal s rajta egy kereszttel ajándékozta meg a Mestert.) Nem tudom, véletlen-e ez, figyelmeztetés vagy csak felismerés. Mindenképpen viselni fogom mindennap.

Amikor az emberek felkeresnek egy mestert, aki rendelkezik ezzel az erővel, nem kétséges, azért mennek, hogy imádják. Gyümölcsöt, virágot és a szeretetüket hozzák, de ugyanakkor a mester lábához helyezik vétkeiket is. Noha a Mindenható kegyelmének óceánja elmossa az emberek hozta hulladék zömét, a maradék azonban ott hever, ahol elhelyezték, és a mester testének kell viselnie ezt a terhet.

Nem Jézus volt az egyetlen, akire ilyen rettenetes büntetést mértek az emberek. Ha sok szentnek az életét tanulmányozzák a régi időkben vagy Indiában, rájönnek, hogy az Ő sorsuk is hasonló volt. Néhány mestert elevenen

megégettek, vagy forró vaslapra ültették a perzselő nap alatt. Másokat elevenen megnyúztak, darabokra vágtak, egyik testrészét a másik után, mintha élve boncolták volna fel őket. Megtörtént ez Indiában is, egy szent országban, azon a földön, ahol az emberek többsége vegetáriánus, jámbor volt, és ismerte a szent írásokat. Ezért mondtam Önöknek, hogy nem mulatság Jézus vagy Buddha helyében lenni.

Ezek azonban csak a testi szenvedések, amelyeket a szemünkkel láthatunk. Vannak lelki gyötrelmek, amiket a mester csendben tűr, amikről mi nem is tudunk. Ezért hála legyen Istennek, hogy nem választott sokat, máskülönben nem hinném, hogy bárki is szeretne mester lenni.

Megkérdézhetik: „Akkor miért kellene gyakorolnunk? Miért kellene meditálnunk Istenről?” Kell, mert különben túl sokat fogunk szenvedni, és az egész emberiség fog szenvedni. Az ősidők óta a világ hatalmas fejlődésen ment át, s mára civilizáltabb lett annak a sok embernek köszönhetően, akik követték a mesterek tanítását.

Amikor egy mester a földre jön, nem csupán tanítványait emeli föl, és nem csupán nekik mutatja meg a bölcsességet, hanem az egész emberiség megtisztul, és a tudatosság egy bizonyos magasabb szintjére emelkedik. Ezért, miután sok mester áldja meg földünket, a világ jobb lett, mint manapság. De még sem érte el a mennyei megértés szintjét. Nem érte el ugyanazt a tudatosságot, mint sok más világ az univerzumban. Mi, más világokhoz hasonlítva, nagyon-nagyon fiatalok vagyunk, és nagyon fejletlenek a spirituális megértés terén.

A mennyei világokban, ahová néha eljutunk a meditáció megérdemlésünkkel, láthatjuk, hogy az ott élő embereknek nincs szükségük nyelvre, hogy érintkezzenek egymással. Noha még nekik is kell spirituális leckéket venniük, igen fejlettek, nagyon intelligensek, és az ottani mestereknek nincs szükségük beszédre. Amikor a mesterrel együtt akarnak tanulni, a mester jelenléte elegendő a számukra, hogy mindent megértsenek, nem merülnek fel kételyek és kérdések, nincsenek válaszok, és nincs bonyolult gondolkodás. Minden tökéletesen érthető a mester jelenlétében.

A mi világunkban tapasztalom, hogy a sok előadás, megbeszélés, vita, az emberi vágyak és kívánságok teljesítése, a rengeteg kérdés megválaszolása ellenére sem értjük meg jól. Ezért folyton küld Isten mestereket erre a világra, és minden ide érkező mesternek nyelvi nehézségekkel kell megküzdeniük, és e világ lakóinak szellemi fogyatékoságával. Nem minden mester hajlandó erre a világra jönni, hogy tanítson, még nagyon rövid időre sem, mint Jézus. Ezért ha valamelyik mester mégis idejön, az egész univerzum dicséri, éljenez és tapsol neki.

De valakinek mégis jönnie kell, nem igaz? Mert az egész világegyetemet egyfajta testvériség összeköti, akárcsak egy család tagjait. Ha az egyik világ vagy egy bolygó elmaradt a spirituális fejlődésben, a többi planéta is szenved valamilyen módon. Ahogy az egész család megsínyli, ha az egyik családtag valami rosszat követett el. Néha egy egész nemzetnek kell viselnie egyetlen ember cselekedetének

következményeit. Ezért nagy segítség lenne a mi világunknak és az egész világegyetemnek, ha fejlesztjük spirituális tanulmányainkat, és igyekszünk tökéletesíteni megértésünket, amennyire csak képesek vagyunk rá.

Ha már találtunk egy utat, amelyet megfelelőnek vélünk, spirituális fejlődésünkhöz, az nagyszerű, és haladjunk rajta tovább. Próbáljunk megtenni minden tőlünk telhetőt, hogy kövessük a választott utat. Honnan tudhatjuk, hogy számunkra az a helyes út?

Hogyan tudhatjuk meg, hogy a jó mestert vagy a jó módszert választottuk? Ennek két feltétele van. Először jó tanítványnak kell lennünk; másodsor a mesternek kell jónak lennie. A kettőnek együtt kell járnia. Tehát ha nagyon jó tanítványok vagyunk, ha hűségesek és megtettünk mindent, ami a tanítványtól felkérhető, és ha az út vagy a mester tanítása elégedettséggel, nagyobb szeretettel, bölcsességgel és békességgel tölt el bennünket, akkor az a helyes út. Értik? De nekünk mindent meg kell tennünk ezért. A semmiért nem kaphatunk valamit. Különben a mesterre nincs szükségünk.

Ha már sok utat megpróbáltak, megtettek minden Önöktől telhetőt, és mégsem nyertek elégedettséget, jöjjönek velünk a mi utunkra, mert tudjuk, hogy ez az út nagyon gyors és egyszerű. A mi időnkben nekünk nincs annyi időnk és energiánk, hogy egy bonyolult, hosszú és nehéz utat válasszunk. És van még egy ok, hogy miért, az életünk előre nem látható. Nem tudjuk, megérjük-e a holnapot. Tehát az a legjobb, amit ma megszerezhetünk.

Mielőtt elhagytam otthonomat, hogy megkeressem Isten megismerését, csak egy imádságom volt: Istenem, ha létezel, kérlek segíts nekem vagy rajtam keresztül, felnyitni az emberek szemét, mert saját maguk nem tudják felnyitni. Hogyan várhatnád el tőlük, hogy betartsák parancsolataidat, hogy szeressenek és imádjanak, amikor nem ismernek téged? Először fel kell nyitnod a szemüket, hogy meglássanak téged. Ez volt az én imádságom. Talán odaadásom váltotta ki Isten együttérzését, mert teljesítette, amit kívántam.

Miután mindennapos találkozásaim révén számos emberi jellemet és lelki alkatot tanulmányozhattam, rájöttem, milyen nehéz az odaadást elsajátítani. Ez az egyetlen oka, amiért nem tudjuk megismerni Istent, aki pedig nagyon közel van hozzánk, a szívünkben. Azért van ez, mert többségünk túlságosan kötődik ennek a világnak a fizikai megjelenéséhez. Egy részről azt mondjuk, meg akarjuk ismerni Istent, másrésztől azonban nem hagyhatjuk el, amink van, még ha Isten el is várja tőlünk, hogy megtegyük. Ez az egyetlen oka annak, hogy miért nem érjük el Istent. Máskülönben minden nehézség nélkül megtehetnénk.

Ez az, amit megértettem, és szeretném megosztani Önökkel, mert Istent nem olyan nehéz dolog elérni, ami nehéz számunkra, az, hogy lemondjunk az anyagi világról. Mély ragaszkodásunk az, amely megakadályoz bennünket abban, hogy közel menjünk Istenhez. Ez nagyon egyszerűen hangzik, mégis ez a nagyon eredeti ok. Ezért írja a Biblia is azt, hogy nem imádkozhatjuk egyszerűen Istent és Mammont.

Ezért Isten kigondolt néhány speciális módszert, hogy segítsen nekünk, a ragaszkodó lelkeknek, a bezárt szellemeknek. Ezt a módszert nem sok ember ismeri, csak néhány csoport. Csak a mai időkben terjedt el az üzenet az egész világon. Emiatt azonban, bárki hozza az üzenetet, annak sokkal többet kell szenvednie, mint Buddha vagy Jézus idejében. Abból a célból, hogy eljusson az üzenet az emberiséghez, kell lennie valakinek, aki ezt meg fogja tenni. Azt hiszem, értik mire gondolok.

Még ha az üzenet el is terjedt az egész világon, nem mindenki fogadja meg. Így hát elképzelhetik, milyen nehéz volt Jézus vagy Buddha idejében, amikor a hírközlés eszközei sokkal korlátozottabbak voltak. Akkor még kevesebb ember követte őket. A régi időkben az emberek nem örülhettek vallásszabadságnak, ezért akik akkor Jézusban vagy más mesterekben hittek, félték az üldöztetéstől, kihallgatásuktól, bebörtönzéstől és büntetéstől. Még ilyen körülmények között is nagyon erős volt az emberek hite, és talán jobban megbecsülték, amit kaptak, mint a mai időkben.

Manapság, amikor olyan könnyen hozzájutunk az üzenethez, talán nem hiszünk az üzenet értékében. Amikor ez sokkal nyitottabb és sokkal könnyebben megszerezhető, akkor sokkal könnyebb kritizálni is, és ennek szintén megvannak a maga hátrányai. Nem tehetünk semmit, nincs megoldás! Ha nehéz, akkor nehéz elérni, gyakorolni, találkozni a mesterrel. Nehéz összeszedni és megérteni, nehéz megkapni az információt a mestertől, és nehéz haladni és tökéletesedni a mester spirituális mozgalmán. De ha könnyen hozzáférhető,

azt gondoljuk: Hogy-hogy, ez ilyen könnyű? Azt hiszem, hogy nem jó. Gondolkoznom kell rajta, talán majd legközelebb. Így tehát nincs megoldás.

Isten mégis szereti az emberiséget, azért mindig megkísérli, és a mesterek mindig megpróbálják teljes erejükkel átadni a szent üzenetet, a legjobb megoldást, a legjobb módszert a föld fivéreinek és nővéreinek.

Mindig a fantáziánkra hallgatunk. Elképzeljük, hogy a mesternek ilyennek olyannak kell lennie, Isten felismerésének módszere ilyen vagy olyan; biztosan nagyon nehéz elérni, vagy biztos ilyen, netalán olyan. Így néha ezek az előítéletek és a külső körülmények gátolnak meg bennünket abban, hogy megismerjük az igazságot. Ez nem teljesen a mi hibánk. Ennek oka az, hogy az anyagi létezés túlságosan nehéz nekünk; ez átnevelte mindannyiunkat olyan helyzetre, olyan gondolkodási módra, amelyről nehezen tudunk megszökni. Ez az, ami meg nehezíti a mesterek dolgát, és Isten megismerésünket.

Még ekkor is érdemes megpróbálnunk. Ha ilyen könnyű felismerni valamit, azt hiszem nem is túlságosan érdekes. Így hát a saját magunk módján, küszködve kell eljutnunk addig, hogy megértsük, mi az Isten, vagy legalább megtudjuk, kik vagyunk, miért vagyunk itt, és néhány földi év után hová megyünk? Hová megyünk, és miért csak néhány évig, vagy évtizedig vagyunk itt? Ha már ilyen nagyra hízlaltuk magunkat sok marha- disznóhússal és a világ zöldségével, hát legalább azt kell tudnunk, miért. Ha nem kapunk választ ezekre a kérdésekre, sosem leszünk boldogok. Ez az

egyetlen egyszerű oka annak, hogy miért kell megismernünk magunkat, megismernünk Istent a saját megelégedésünkre. Nem számít, milyen helyzetet töltünk be, vagy mennyi anyagi vagyonunk van, sosem lehetünk boldogok, míg nem ébredünk rá e nagyon alapvető kérdésre.

Ezért sosem találunk igazán boldog embert ezen a világon, még ha király is az illető. Jézus tanítványai azonban boldogok voltak, és a mi utunkon járók úgyszintén boldogok. Valóban övék a belső boldogság. Nem azért, mert pénzt adtam nekik, megdicsértem őket, vagy bármivel külsőleg boldoggá tettem volna őket. Akkor mitől boldogok? Azért mert megtalálták a választ. Azt teszik, amit az emberi kötelesség megkíván. Teljesítik az emberi élet célját.

Mindegyikünk csupán Isten megismerésének céljából kapott emberi életet. Ha ezt a kötelezettségünket hagyjuk el, sem ebben, sem más életünkben nem leszünk soha boldogok. Az igazat megvallva, ez az egyetlen oka az emberi szenvedésnek, és semmi más. Ha ráébredtünk erre, hogyan küzdöttünk anyánk méhében, hogyan bántuk meg az elmúlt életeink hibáit, és hogyan ígértük meg Istennek, mielőtt megszülettünk, hogy ezt a jelenlegi életünket egy nagyon értelmes módon az Ő szolgálatának felhasználjuk, akkor sosem fogunk egyetlen másodpercet sem arra vesztegetni, hogy másra gondoljunk, hanem minden szabad percünkben igyekezünk megtenni mindent, ami csak telik tőlünk, hogy megismerjük Istent.

De amint erre a világra születünk, elfelejtünk mindent. Ugyanis az anyagi világ törvénye az, hogy felejtetni enged.

Ezért szükséges, hogy jöjjön egy mester, és újra meg újra és újból emlékeztessen bennünket, míg csak eszünkbe nem jut, mit ígértünk Istennek anyánk méhében. Fizikai agyunkkal nem emlékezhetünk; de lelkünk, bölcsességünk képes emlékezni. Aztán az megtörténhet, hogy követni tudjuk a mester tanítását, hogy visszatérünk Isten útjára. Akkor az lesz a legszerencsésebb napunk. Valamennyiüknek ezt a szerencsés napot kívánom. Köszönöm figyelmes, szerető figyelmüket. Ámen!

Jézus, volt a megváltók egyike

(1. rész)

*Costa Rica
1989. június 9.
(eredetileg angolul)*

Miért van szükségünk mesterre, hogy elsajátítsuk a meditálást, hogy újra egyesüljünk Istennel? Ha elolvassák a könyveimet, amelyekben a tanítványaim összegyűjtötték előadásaimat, meg fogják látni, hogy a mester szerepe olyan, mint a vízvezetéké. A vízvezeték a vizet szállítja otthonukba. A vezeték nélkül a víz vagy szennyeződné vagy elfolyna, mielőtt az otthonukba érne. Értik? Világunk az illúziók, az anyag világa. Ha maga Isten ereszkedne le közénk és láthatatlanul, nem kézzelfogható lenne, sosem lennénk képesek felfogni Őt. Ezért ha Ő erre a világra akar jönni, vagy el akarja küldeni az Ő szellemét, az Ő szeretetét a világra, egy testbe kell azt becsomagolnia. Olyan ez, mint egy parfümös üveg, amely megőrzi a parfümöt. Nem az a fontos nekünk, hogy a palack gömbölyű vagy hasáb alakú,

hosszú-e vagy nagy. A belsejében levő parfüm az, ami számít.

Ha a palack megsérül, átönthetjük a parfümöt egy másikba. Jézus egy palack volt [Nevetés.] Nem szeretnék tréfát üzni Belőle, csupán a mondanivalómat akarom világossá tenni, oké? Buddha szintén palack volt. Így látják, hogy egyenlőek; hiszen Buddhát is palacknak neveztem. Én is palack vagyok, egy nagyon kicsi palack. [Nevetés] De a belül hordozott parfüm Isten. Nincs ember, aki ezt meg tudná csinálni.

Isten kegyelmétől függ, hogy megvilágosodunk vagy sem. Ha mindennél jobban szeretjük Istent, ha e világon minden másnál erősebben kívánjuk a megvilágosodást, elérjük. Nem zsarolhatjuk Istent, nem sirathatjuk meg Őt, nem panaszkodhatunk Rá, nem sürgethetjük vagy nem kényszeríthetjük, de elbűvölhetjük Őt áhítatunkkal, vágyakozásunkkal, őszinte vágyakozásunkkal.

Ez a vágyakozás néha olyan, mint a fájdalom, mint a szenvedés. Rosszabb minden földi fájdalomnál. Amikor elnyerjük a megvilágosodást, a fájdalom enyhül. De aztán újra felerősödik, és még többet akarássá fokozódik; kényelmes fájdalomná válik. Nem tudom, miért mondom, hogy kényelmes fájdalom. Olyan ez, mint egy szenvedélyes ragaszkodás. Sajnálom, mert rettenetes a mi világi nyelvünk használásával leírni valamit, ami Istennel kapcsolatos. Minél többet beszélek, annál rosszabbul hangzik.

Ilyen ez. Például meghallják, hogy él a szomszédban egy gyönyörű lány, és Önök szeretnék meglátni. Még soha nem

látták, de vágyat éreznek, olyan kíváncsiak. Olyan sokat hallottak már felőle, ezért látni akarják. Ez csak kíváncsi vágy, de néha a vágy igen sürgetővé válik „Miért nem láthatom, amikor itt van a közelemben?” Amikor aztán egyszer megpillantják, felkiáltanak csodálkozásukban, és még többször akarják látni. Rosszabb lesz, mint előtte volt, mert már látták, milyen szép, milyen tehetséges, erényes a lány, és hogy az Önök ízlésének mennyire megfelelő.

Hasonlóan, mielőtt meglátjuk Istent, olyan sokat hallottunk Róla. A szent írások szeretnek, dicsőségnek, örök kegyelemnek írják le, és elkábulnak, ha meglátják. De Önök még nem mámorosok, mert még nem látták Istent, vagy még nem voltak kapcsolatban Vele. Ha Vele egyszer elkábulnak, csak egyetlen egyszer, akkor mindig még többre fognak vágyani, akkor mindennel elégedettek lesznek ezen a világon, mert csupán a szeretete, csupán az Isten mámorel mulasztja minden földi vágyukat. Eltávolítja Önöket ennek a világnak az örömeitől és bánataitól. Mind jobban és jobban vágyunk Isten jelenlétére, míg csak végül egyé nem válnak Vele, éppen úgy, ahogy Jézus mondta: ***Én és az én Atyám egyek vagyunk.***

Jézus eljutott addig az állapotig. De az emberiség történelmében nem Ő volt az egyetlen, aki odáig eljutott. Ha így lenne, ha igaz lenne, hogy Jézus volt egy egyetlen, aki eljutott Isten megismerésének szintjére, ez, azt hiszem, nagyon-nagyon elszomorító lenne a számunkra. Gondoljanak csak arra a milliárd, trilliárd emberre, akik Jézus előtt éltek. Ők valamennyien pokolra jutottak? Értik, mire gondolok? El tudják azt hinni? Mondják meg, igen vagy nem. Nem? Igen?

Rendben, elfogadom mindkét választ, s később fogom megmagyarázni.

Miért igen? Kérem, magyarázzák meg. Ki mondott igent? Álljon fel: legyen szíves, és magyarázza meg, miért hagyta volna Isten, hogy az a Jézus előtt élő sok milliárd, trilliárd ember a pokolra jusson. Milyen könyörtelen volt Isten! Az igennel válaszoló személy magyarázza meg nekem, legyen szíves, miért volt Isten ilyen rettenetes. [A személy nem tud választ adni.] Akkor legközelebb ne beszéljen ennyire gyorsan. [Nevetés] Először gondolkodjunk, s csak utána beszéljünk; máskülönben néha nagy hibát követünk el, s magunkat is másokat is ugyanabba a rossz irányba vezetjük.

Nos, Ön milyen okból mondott nemet? Igen, mondja el, kérem. [A hallgató ezt feleli: „Én hiszek abban, hogy Isten mindannyiunkban bennünk lakozik. Ez csupán tudás dolga. Isten mindannyiunkban él. Ki kell fejlesztenünk a bennünk lévő képességet, és spirituális eszközöket használunk hogy kapcsolatba kerüljünk Istennel. Nem a szemünkkel, amely arra rendeltetett, hogy kapcsolatba lépjünk az anyaggal; nem a fülünkkel, mely a hangok hallására való; a belső embert kell használnunk, hogy kinyíljon belső szemünk és fülünk, hogy lássunk és halljunk.”] Igen, a belső ember. Helyes, helyes, értem. Igen, ez jó. Felnyitni a belső szemet, és kinyitni a belső fület, és látni Istent, hallani Istent. Helyes. Azt hiszem, egyformán gondolkodunk. Helyes.

Isten bennünk van. Ezt mindenki tudja. Így Ching Hai mester azért jött el közénk, hogy elmondja, hogyan kerülünk kapcsolatba Vele. A kérdés azonban az: miért hiszi

többségünk, hogy Jézus volt az egyetlen megváltó a világon, és miért jutnak pokolra azok, akik nem hisznek Jézusban. Ez a kérdés.

Így tehát a válaszom: Nem. Azokkal értek egyet, akik nemmel feleltek. Isten örökkönörületes, az idők kezdete óta Isten mindig gondját viseli az emberiségnek. Jézus előtt az emberek vétkeznek, szenvedtek, szükségük volt Istenre, ezért Isten elküldött valakit, mint Mózes, Keresztelő Jánost, és előttük is sok más. Mózes szintén Isten hírnöke volt.

Mózes előtt, az idő számtalan korszakon át Isten mindig elküldte egy, kettő, három vagy négy hírnökét a világra, hogy megóvjon bennünket a hibás gondolkodástól és cselekedettől, és visszavigyen bennünket Isten Országába. Különb, ha csak Jézus váltotta volna meg az embereket, akkor mi történt azokkal, akik Jézus előtt voltak, olyan sok ember volt, évmilliókkal Ő előtte. Őket nem szerette Isten? Ez nem logikus. Azt hiszem, ha valóban imádjuk Istent, és megértjük Őt, nem hihetjük, hogy Jézus volt csak az egyedüli. A buddhisták is azt gondolják, hogy Buddha volt az egyetlen, és néhányuk egyáltalán nem hisz Jézusban. Ezért e két vallás követői vitatkoznak egymással. Ha alaposan végiggondoljuk a dolgot, vagy elnyerjük a megvilágosodást, tudni fogjuk, hogy Jézust és Buddhát egyaránt Isten küldte, hogy más-más időszakban megmentse az emberiséget.

Olyan érdekes ez, miután megvilágosodnak és mély érintkezésbe lépnek Istennel. Amikor bármilyen fajta vallású bibliát olvasnak, lényegükben ugyanazt a tanítást fogják felfedezni. Néhányan egyetértenek ebben velem, néhányan

azonban nem, azért mert néhányan olvasták, néhányan nem, van, aki kissé megvilágosodott, van, aki nem az. Elég azonban csak beszélni Jézusról, hogy bebizonyosodjék: nem Ő volt az egyetlen, és Ő maga sem gondolta, hogy Ő az egyetlen.

Ő abban a korban feláldozta életét az emberek bűneiért, és áldása kitartott néhány száz évig. Azóta azonban csaknem kétezer esztendő telt el, és mi elfelejtettük legtöbb tanítását. A Bibliát félbevágták, cenzúrázták, és sok helyütt átírták, félremagyarázták. Ha nem érjük el a megvilágosodást, nehéz megkülönböztetnünk, észrevennünk melyek Jézus igaz szavai, és melyek azok, amelyeket félremagyaráztak.

Az imént említettem, hogy Jézus maga mondta és bizonyította, hogy nem Ő volt az egyetlen. Mondta: ***Amilyen csodát ma végrehajtok, te is megteheted, és talán még jobban teszed.*** Nem így igaz? Igen. Tehát hinnünk kell szavainak. Ő úgy értette, hogy Hozzá hasonlóvá válhatunk. Sőt, mi több, azt mondta, mindannyian Isten gyermekei vagyunk, és nem azt, hogy Ő Isten egyetlen Fia.

Ellentmondásosnak tűnik, amikor egy helyütt ezt mondja: ***Senki sem juthat az Atyához másképp, csak én általam,*** másutt pedig, ***Mindannyian Isten gyermekei vagytok, bármilyen dolgot tehetek ma, ti megtehetitek még nagyszerűbben jövőben.*** Pedig nem ellentmondásos. Arra utalt, hogy Ő már ismeri Istent. Felismerte, hogy Ő Isten fia, és bár korának emberei, az emberiség nagy közönsége is Isten gyermekei, csak még nem ismerték ezt fel.

Buddha ugyanezt mondta: ***Buddhává lettem: és te szintén Buddhává leszel.*** Ezt is tanította: ***Minden lényben Buddha természet lakozik;*** azt értve alatta, hogy minden lény vele egyenlő; és ugyanaz, mint Ő. A Buddha természet ugyanaz, mint Isten Szelleme, az Atya, a Fia és a Szentlélek. A Szentlélek Isten Szelleme és a Fia az Ő teremtménye. Bármit teremt is, az Isten fia. Az Atya teremti a fiát, a gyermekeket és beteszi a szentlelket beléjük. A Szentlélek Isten lényege. Mindannyiunkban megvan a Szentlélek. Ezért valamennyien „Isten gyermekei” vagyunk.

Jézus, Buddha, és Mohamed felismerték önmagukban ezt a Szentlelket; de rajtuk kívül mások is; Szent Péter, Szent Pál, Szent Ferenc, Szent János stb. Aki felismeri belül a Szentlelket, eggyé válik Istennel, felismeri, hogy ő az Isten Fia.

Bensőnkben nem vagyunk sem nők, sem férfiak

(2. rész)

Még egy téma, amit említeni szeretnék.

Tegnap valaki feltett nekem egy kérdést, amit csak ma délután olvastam. Az illető azt írta, hogy szívesen követné a tanításomat, de hezitál, mert nő vagyok. [Nevetés.]

Ha nem lettek volna asszonyok ezen a világon, ő hogyan létezne? Hogyan jött volna a világra Jézus vagy Buddha? Vagy más nagy személyiségek? Ez ellenmondás.

Látják, ilyen az emberi természet, nagyon könnyen megfélemezünk az eredetünkről, jótevőnkről. Ha ilyen könnyen megfélemezhetünk az asszonyok jótéteményükről, szerető gondoskodásukról és odaadásukról, beleértve az

anyainkét és nővéreinkét, akkor hogyan emlékezhetnénk Istenre? Nagyon nehéz lenne. Az asszonyok és az anyák látható „dolgok,” és nagyon, nagyon közel állnak hozzánk, mindennap tudunk róluk, mégis elfelejtjük ezt, és mindig megvetjük az asszo nyokat. Hát hogyan tudhatnánk bármit is Istenről, aki olyan távoli, olyan elvont, olyan metafizikus, és akit még sohasem láttunk?

Nem panaszkodom emiatt. Tudom, mennyit érek. Nincs szükségem sem a dicséretükre, sem a szemrehányásukra. Így van. Az asszonyok érdeme, amit ezért a világerért tettek, letagadhatatlan. Asszonyok az édesanyjuk valamennyi Buddhának és valamennyi szentnek a múltban, a jelenben és a jövőben. Miért imádkozunk Szűz Máriához? Miért? Hétköznapi asszony volt, ő is asszony volt. A Jézus iránti tiszteletünk miatt. Szűz Mária nem vitt végbe egyetlen csodát sem, és amennyire tudjuk, nem segített meg senkit. Miért tiszteljük mégis? Mert értéke, érdeme az, hogy szülte, és világunkra hozta Jézust.

Tehát ha az emberek azért tudnak tisztelni egy asszonyt, mert világra hozott egy szentet, akkor miért nem tisztelnek egy szent asszonyt? Látnak köztem és Szt. Teréz között bármilyen különbséget? Rosszabb vagyok én Szűz Máriánál? Tettem én bármi borzasztót is Önök ellen? Rosszat, ártalmast tanítok Önöknek?

Rendben. A férfi és a nő csupán felfogás kérdése, mert belül a kettő ugyanaz. Ez csupán a mi hibás észlelésünk. Amikor „szent” asszonyként beszélek magamról, nem kívánom felmagasztalni magamat. Mindössze kategorizáltam, ahogy az Önök nyugati szóhasználata leírja, mi a szent. Valójában azonban nem gondolom, hogy én kedvelnék bármilyen kategorizálást. Értik?

A szent, erényes ember, segít másokon, szereti embertársait, Istennek szenteli magát, és mindenekelőtt megvilágosodott. Azaz, ha valaki megvilágosodott, Isten szerető és alázatos híve, akkor az szent. Tehát az Önök nyugati katolikus terminológiája szerint azt hiszem, én szent ember vagyok, nem? Ez rendben? Elfogadható ez az Önök számára? [Taps.] Köszönöm.

Mindezt nem büszkeséggel mondom. Ez nem büszkeség dolga. Csupán világosan és tárgyilagosan próbálom megmagyarázni a dolgokat, hogy eljuttathassam Önökhöz az igazságot. Olyan ez, mint amikor egy lány orvosi diplomát szerez Cambridge-ben, és orvossá válik vagy egy férfi aki diplomáját Princetonban kapta, és orvossá válik. Mindketten egyenrangúak végzettségben. Értik? Mindketten elmondhatják: „Orvos vagyok”. Nincs ebben semmi büszkélkednivaló. Csupán végzettség. Ha Jézus nem mondta

volna, hogy szent, vagy hogy „metafizikai iskolát” végzett, honnan ismerhetnénk? Hogyan ismernék Őt az emberek? Ha egy orvos nem mondja meg, hogy ő orvos, hogyan kereshetnék fel a betegek? Csupán egy foglalkozás.

Szentnek lenni szintén egy foglalkozás, metafizikai foglalkozás fizetés nélküli, világi pozíció nélküli, biztonság, dicséret, sőt néha köszönet nélküli foglalkozás. Láthatják Jézus példáját. Hogyan áldozta fel Magát az emberek bűneiért, és hogyan fizettek ezért az emberek.

Mindig, ha ezt a történetet olvasom a Bibliában, újra és újra sírva fakadok. Siratom Jézus szeretetét, és sírok az emberek tudatlansága, és kegyetlensége miatt. Még most is vannak olyanok, akik bírálják Őt, és nem hiszik el, hogy Ő nagy szent volt. Ez a legszomorúbb.

Ezért vagyok bajban buddhista híveimmel. Gyakran említem és magasztalom Jézust, ők pedig tilos dolognak tartják. Úgy gondolják, hogy én buddhista szerzetes vagyok, ezért csak Buddhát dicsérhetem, és csak a buddhizmusról beszélhetek. Sok tajvani szerzetes nem kedvel engem. [Nevetés.] Én mégis szeretem őket. Nem az ő hibájuk, hosszú, hosszú időszak agymosása okozta ezt, ahogy belénk is mindig azt sulykolták: Jézus az egyetlen, s hogy Isten olyan könyörtelen volt, hogy hagyta mindazokat az embertrillárdokat pokolra

menni, akik Jézus előtt éltek, mert sosem hallották Jézus nevét, és nem adatott meg nekik a lehetőség, hogy higgyenek Benne. A buddhisták sem különbek, beléjük azt sulykolták, hogy egy asszony nem lehet Buddha, azaz nem válhat megvilágosodott mesterré.

Ezen eszmék visszautasítására invitálom Önöket. Túlságosan elszomorító. Minden vallás reményt, hitet, önbizalmat kellene, hogy hozzon az emberiségnek. Vissza kellene utasítanunk a vallások bármiféle helytelen értelmezését. A vallásban hiszünk, de nem hiszünk a helytelen értelmezésben és az agymosásban. Értik? [Hangos taps.] Köszönöm!

Azt hiszem, a legjobb módja, hogy Istent megtaláljuk önmagunknak, és hogy megértsük az igaz vallás lényegét, az, hogy nyerjünk megvilágosodást és kerüljünk közvetlen kapcsolatba Istennel. Ha hisznek abban, amit elmondtam, felajánlhatom Önöknek annak lehetőségét, hogy megpróbálják minden pénz adomány, minden feltétel és minden elkötelezettség nélkül. Nem kell hajbókolniuk előttem, még csak mesternek sem kell szólítaniuk engem. Nevezhetnek a barátjuknak vagy Ching Hainak, ahogy Önöknek tetszik. Nem kell elhagyniuk hitüket. Ugyanúgy járhatnak továbbra is templomba vagy olvashatják a Bibliát. Csupán mindennap érintkezzenek Istennel azon technika révén, amit a beavatáskor megmutatok Önöknek. Rendben?

Most készülünk fel utunk végére

*San José, USA
1989. május 28.
(eredetileg angolul)*

Ma úgy látom, mintha valamennyien szabadságról tértek volna vissza. Nem így van? Vakációról jöttek haza? Jó volt a vakációjuk?

A legjobb vakációban akkor lesz részünk, ha elhagyjuk ezt a világot, és visszatérünk a Mennyek Országába. Erre azonban ma kell felkészülnünk. Éppen úgy, mint amikor hosszú vagy rövid vakációra megyünk, elő kell készítenünk a csomagjainkat, csekk-könyveinket, üzemanyagot, ruhákat és minden holmit, amire útközben vagy az üdülőhelyen szükségünk lehet. Tehát ma kell felkészülnünk utazásunk utolsó napjára.

Hogyan készülünk fel erre a napra? Többségünk nem tudja. Csak azt tudjuk, hogyan készülünk fel öregkorunkra, a betegségre, életünk biztosítására, de senki sem készül fel

„halálbiztosításra,” amely a legszükségesebb biztosítás, amire emlékeznünk kell. Amikor egy asszony egy újszülöttnak ad életet, olyan sok ember siet a segítségére, amikor megházaso dunk, számos ember jön gratulálni, és segít felkészülnünk a boldog eseményre. Tehát bármilyen körülmények között vannak segítőkink és támaszaink, kivéve, amikor elhagyjuk ezt az életet. Senki sem segíthet nekünk, egyedül a halál angyala.

Nos, az emberek erre azt mondják nekem: „Nem, nem, nem. Amikor meghalok, Buddha eljön hozzám, megáld engem és elvisz Buddha földjére, mert buddhista vagyok,” a keresztények ezt fogják mondani: „Nem, mikor meghalok, Jézus megmentőül eljön hozzám, és visszavisz Isten Országába.” Csakhogy megfeledkezünk arról, hogy mit mondott Buddha a felszabadulásról és a visszatérésről Buddha földjére, és megfeledkezünk arról is, mit mondott Jézus arról, miként juthatunk vissza Isten Országába. Semmi újat nem mondok ezzel Önöknek, minden meg van írva a Bibliában és a buddhista szent könyvekben. Csupán azért utalok rájuk, hogy hangsúlyozzam: követnünk kell tanácsaikat, hogy valóban bejuthassunk Buddha földjére vagy Isten Országába.

Buddha ezt mondta: ***Ha valaki nem találkozik egy Buddhával, újra meg újra forognia kell a születés és halál ciklusában. Dévaként (mennyei lény) vagy emberként születhet; születhet pokolban vagy az állatok birodalmában, de nem léphet be a Buddha földjére.*** Mit jelent hát Buddha földje? Az örök üdvösséget, a legnagyobb boldogságot vagy a Nirvánát, ahogy a buddhisták nevezik.

Mi a Buddha? Mindenki ismeri Buddhát, de az emberek többsége nem veszi a fáradságot, hogy a szó igazi jelentését szemlélje. A Buddha, ahogy újra meg újra elmondtam: szanszkritul megvilágosodott mestert jelent, és ennyi az egész. Bármikor ha megvilágosodott mesterrel találkoznak, egy Buddhával találkoznak. Hasonlóképpen miként a héber nyelvben a krisztus szó. Megvilágosodott szentet jelent, messiást vagy megmentőt, azt aki a szabadsághoz elvezet bennünket, és visszavisz Isten Országába.

Buddha tehát azt mondta: hogy aki nem találkozik ilyen mesterrel, azaz Buddhával, annak nagyon halvány vagy szinte semmi esélye nincs arra, hogy teljesen szabaddá váljon, hogy tökéletesen megismerje a láthatatlan igaz világot, a legmagasabb világot. Futhatunk a mennyországból a pokolba, ebbe a világba majd a másikba. Körbe-körbe futhatunk 84 000 féle lény világában, de sosem lehet buddha, azaz sosem lehet tökéletesen megvilágosodott szent. Amit mondott, így gondolta Buddha.

Most kerülünk Jézushoz. Elfelejtették, mit mondott Jézus Krisztus arról, hogy mit kell tennünk ahhoz, hogy visszajussunk Isten Országába: ***Senki sem juthat az Atyához, csak én általam.*** Mit értett Jézus azon, hogy „én általam?” Isten Fiát, aki Istent tökéletesen ismeri, aki felismeri önmagában Istent, és aki felfedezte szívében a Mennyországot. „Lám! lám! Isten Orzága benned van.” Senki se mondta: Isten Orzága odakint van, hanem azt, hogy „Buddha a szívedben van,” mindenki mondta: „Az Mennyország kéznél van, a bensődben.”

Nem csupán a buddhista és keresztény szentírások mondják ezt, hanem valamennyi szentírás. Még a szikh szent könyvek tanulmányozására is szántam némi időt, s mondhatom, azok az írások olyan tökéletesek, hogy szégyellem magam, amiért soha nem volt időm átfogó tanulmányozásukra, csak egy kicsit tanultam belőlük. Az a könyv olyan csodálatos. Szeretnék vásárolni egyet, amikor visszatérek Indiába. A címe: *Adi Granth*, és a világ régi nagy mestereinek minden féle mondásait tartalmazza. Ezek a mesterek mindegyike Isten belső erejét, a belső fényt, a belső vibrálást, az univerzum hangjait, valamint a rá nem ütött zenét magasztalja. Guru Nanak, a szikh vallás megalapítója sok dologban Buddhához és Jézushoz hasonlóan mondott. A belső vibrálást dicséri, ami a Bibliában „Ige,” a buddhista terminológiában pedig a hang-ár *Quan Yinje*. Rájöttem, hogy minden más vallásos írás említést tesz erről a belső hangról, amely megszabadít és fenntart minden lényt, és visszavezet minden lényt Isten Országába, amikor eljön az ideje.

Amikor Jézus azt mondta: *Senki sem juthat az Atyához, csak én általam*, nem a büszke „én”-re, tudatlan „én”-re gondolt. Az „én”-en Ő az igazi Embert értette, az Ember, aki mindent tud, mindent birtokol, aki mindent meg tud tenni, mindent elvégez, anélkül, hogy uralkodna felette, pontosan úgy, ahogy Lao Tzu mondta: *Cselekedni, de cselekvés nélkül*.

Miféle állapot a „cselekvés, cselekvés nélkül” állapota? Akkor elveszítjük az egót, azaz ego nélküli állapotú elérés, amikor *„Én és az én Atyám egyek vagyunk.”* Ugyanaz,

amit Buddha mondott: *Alamizsnát megadni anélkül, hogy tudatában lennél annak, hogy alamizsnát adsz, ez az igazi jótékonykodás*, vagy mint mondta Jézus: *Amikor adsz valakinek balkézzel, ne hagyd, hogy jobbkezed tudjon róla*. Mindketten a megvilágosodás önzetlen, ego-nélküli állapotát értették alatta.

Tehát amikor Jézus azt mondta: *Senki sem juthat az Atyához, csak én általam*, a megvilágosodott „én”-re gondolt, mert abban az időben Ő már megvilágosodott. Ha Őt, a megvilágosodott Jézust követjük, visszatérhetünk az Atyához. Pontosán így értette. De mióta Jézus elhagyta ezt a világot, más megvilágosodott mestereket kell követnünk akár indiai, akár amerikai vagy más országbeli az illető.

Azt hiszem, nem is olyan régen Amerikában is volt egy nagy megvilágosodott mester, Emerson, akinek egyik megdöbbentő hasonló mondása az, ego nélküli állapotról: *„Nagy tehertől szabadulunk meg, ha hagyjuk, hogy Isten uralkodjék a világegyetemen.”* És most mi történik velünk? Mi uralkodunk az egész univerzumon. Mi viseljük gondját mindennek a mi csekély, korlátolt intelligenciánkkal és nagyon, nagyon gyenge fizikai erőnkkel. Így hát kimerültek vagyunk, fáradtak, gondterheltek, mert nem hagyjuk, hogy Isten uralkodjék az univerzumon, hanem mi uraljuk. Ahogy Istenen is uralkodunk, megmondjuk neki, mit tegyen, elmondjuk neki mindennap: „Kérlek, Isten segíts rajtam. Segítsd át a fiamat a vizsgán, viseld gondját a lányomnak, hogy jó házassága legyen. És az üzletem nem megy valami jól, kérlek, segíts, hogy beinduljon.” Mindennap parancsoljuk Istennek, hogy mit tegyen, és amikor kívánságaink nem

teljesülnek, dühösek és frusztráltak leszünk. Néha még a hitünket is elhagyjuk, mert úgy érezzük, Isten nem hallgat meg bennünket. Talán azt hihetnénk, babonások vagyunk, vagy hogy a vallás nem jó. Azért, mert nem látunk bizonyítékot a vallási rajongásból. Ám akik hűek bármelyik valláshoz, találnak néhány megoldást, Istentől származó néhány valóságos erőt, bármilyen csekély lehet is az.

Sokat hallottunk a szentekről, mint Saint Francisco, Saint Jose, Santa Clara. Mindezek a spanyol nevek a múltbeli nagy mesterek nevei. Szent Ferenc spanyolul Saint Francisco, igaz? Mind a két név ugyan az a híres Szent Ferenc. Na most, Szent Ferenc mitől vált szentté? Talán volt egy nagyon jó megvilágosodott mestere, aki útba igazította, így ő is nagy szent lett. Ha magától jutott el a szentségig, valóban odaadóan, talán a szentség alacsonyabb fokát érte el, nagyon szeretetteljes, nagyon alázatosan és Isten odaadó híveként.

A legmagasabb szintet elért szent azonban olyan, mint Buddha, Guru Nanak, vagy Jézus Krisztus. Honnan tudjuk ezt? Életük példájából. Tudjuk, hogyan mentettek meg érző lényeket, hogyan szabadítottak meg másokat az élet és a halál kötelékétől, a szenvedéstől, nyomorúságtól. Buddha mindenütt jelen lehetett egy időben. akárcsak Jézus. Megvolt az erő bennük, hogy azonnal meghallják mások szenvedéseit, és ezzel a képességgel a szikh Guru Nanak és a hindu Krisna és más, múltbeli szent is rendelkezett. Nem tudom felsorolni valamennyiüket, hiszen a régi időkben annyi szent élt, mint ahány homokszem van a Gangesz medrében. Némelyikük magasabb rangúak, mások alacsonyabb rangúak.

„Gyümölcséről ismerheted meg,” azaz erejükről és cselekedeteiből ítélniük meg a szenteket.

Nem azt jelenti ez, hogy egy szentnek híressé kell válnia, hogy még nagyobb szent legyen. Nem, ez nem szükséges. Legtöbbnyire, hogy a szent, amíg élt, nem híres, és kínozta sok féltékeny ember. Ahogy Jézust, Nanak Gurut vagy a tizedik szikh gurut, Gobingsinghet üldözték egyik helyről a másikra azért, amit az emberek megsegítéséért tettek. Az igazságot tanították az embereknek, akik imádták őket, mert ezeknek az embereknek megvolt a belső tapasztalata, tudták, hogy amit ezek a szentek mondanak, igaz, amit mondtak valóság, és hogy nem csapták be az embereket. Bizonyítékot kaptak megvilágosodásukról, ezért hittek bennük. Hittek Jézusban, mert Jézus bizonyítékot adott, hittek Buddhában, mert azonnali megvilágosodás bizonyítékát adta nekik. Ezért az emberek és tanítványaik imádtak őket, mások pedig féltékenyek voltak rájuk, így bajt hoztak rájuk.

Ezért az élő mester esetében nem szükségszerűen igaz, hogy élete könnyű és zavartalan, és hogy mindenki a lábaihoz jött imádni. Néhány mester élete talán ilyen volt, másoké azonban nem. A régi időkben nagyon nehéz volt nyíltan egy mesternek lenni.

Most pedig térjünk vissza Jézus „én”-jéhez. Miért mondta Jézus, hogy mindenkinek Őt kell követnie, különben a teremtés alacsonyabb szférába, például a pokolba jut? Azért, mert ha nem áll mellettünk egy megvilágosodott mester, nehéz lesz számunkra egyedül átúsznunk az élet tengerén a szabadság túlsó partjára. Ahogy úszni is megtanulhatunk

egyedül, csak veszélyes. Jobb, ha szakembertől tanuljuk meg, aki sokszor átúszott már a folyón, és tudja, hol van örvény, hol veszélyes a sodrás, hol mély a víz, hol vannak sziklák stb. Így könnyen átvihet bennünket, akár csak egy hajó kapitánya, aki számtalanszor áthajózott már a tengeren.

A keresztények többsége azt hiszi, hogy Jézus volt az egyetlen. Ugyanígy gondolkodnak a buddhisták több ezer éve, azt hívén, hogy Shakyamuni Buddha volt az egyetlen Buddha, aki valaha is a világon született, vagy jönni fog a világra. Ahogy tegnap említettem, elfelejtettük, mit mondott Buddha: ***Én Buddha lettem, és te is Buddha leszel. Mindenki lehet Buddha egy élettartam alatt.*** Jézus ezt mondta: ***Valamennyi lény Isten gyermeke bármit tehetek, te is megteheted, még nagyszerűbben és jobban mint én.*** Sosem azt tanította, ***én jobban csinálom nálad, és te sosem csinálhatod meg.*** Erről megfeledkezünk, és lebecsüljük magunkat, megfeledkezünk arról, hogy magunkban hordozzuk a Mennysorságot.

Ha a Mennysorság bennünk van, ahogy a Biblia írja, miért nem nézünk önmagunkba és keressük meg hollétét, vagy kérdezzük meg valakit, aki már megtalálta? Ilyen egyszerű ez. Nos, ha Buddha azt mondta: ***Buddha természet benned lakozik és mindenki rendelkezik e Buddha természettel,*** miért nem nézünk önmagunkba, és keressük meg saját Buddhánk hollétét, ahelyett, hogy a templomba járnánk, és bókólnánk a faragott kép előtt? Csak azután imádhathatjuk tiszteletteljesebben Shakyamuni Buddhát, miután tudjuk, hol rejtőzik saját Buddha természetünk. Csak akkor tudjuk meg igazán, hogyan szeressük Jézust, hogyan tiszteljük, ha

megláttuk Jézust, a Krisztust, vagy a Királyságot önmagunkban, s ekkor őszintén imádhathjuk Istent.

Pillanatnyilag ha mi, az emberek többsége, nem ismerjük Istent, amely csupán a semmi absztrakt felfogása, úgy gondolni fogjuk, hogy Isten a szeretet. De mi ez a szeretet? Ha Ő szeret bennünket, miért vagyunk olyan szerencsétlenek mindennap? Miért nem ad Isten pénzt, amikor üres a zsebünk? Miért nem gyógyít meg bennünket, amikor betegek vagyunk? Miért nem siet a segítségünkre, amikor bajban vagyunk, és Őt felszólítjuk? Nem ismerhetjük Isten szeretetét, ha nem vagyunk kapcsolatban Vele.

Ezért beszédem célja, hogy ismerem a módját annak, hogyan léphetnénk kapcsolatba ezzel a szerető erővel, a belső Mennysországgal vagy bensőnkben rejtőző Buddha természettel. Akkor mindennap megismerhetik ezt a szeretetet, tudni fogják, hogy Isten a szeretet, nem pedig egy hosszú szakállú vagy ilyen, olyan személy, hanem az igazi szeretet: A SZ-E-R-E-T-E-T.

Nos, mit jelent az, ha kapcsolatba kerülünk Istennel, „felolvadunk”? Azt jelenti, hogy attól fogva gondoskodnak rólunk, a nap huszonnégy órájában, a nap minden percében, tudjuk, hogy Ő ott van, szeretet vesz körül bennünket, kiárad belőlünk, beburkol bennünket, majd kisugárzik minden irányba, hogy másoknak is hasznára legyen. Ez az igazi szeretet, s nem az, amikor átöleljük a másikat, és azt mondjuk: „Szeretlek”. Ez az univerzális szeretet jelentése, amit magukban hordoznak, ezzel alszanak, ezzel esznek, és

tudnak róla, de sosem akarnak beszélni róla, mert olyan biztosak benne, hogy a szavak feleslegessé válnak.

Ha azt ordítva szaladgálnánk az utcán, hogy „Szeretet, szeretet, szeretet. Istenszeretet. Szeretlek, és mindenki szereti egymást,” akkor egy perc múlva jól elpáhólnának bennünket. [Nevetés.] Sokat beszélünk, pedig nincs miről, mint amikor valaki, akinek egy fillére sincs, azt kiabálja: „PéNZ, péNZ!” A milliomos nem kürtöli világgá, hogy van pénze. Egyszerűen van neki, s ő ezt biztosra veszi, olyan biztos benne, hogy körbejár nevetve. Amikor mindenki pénzről beszél, és néhány filléren marakodik az utcán, nevetni fog és mondja: „Megéri pár fillérért veszekedni?” Értik? olyan sok van, hogy el sem tudja képzelni, hogy mások egy fillér miatt vitatkoznak.

Ugyanez a helyzet a megvilágosodott szenttel. Nem beszél Jézusról, sem Buddháról, mert már egyáltalán nem vitatkozik. Ismeri Isten kilétét, Istennel van, Istenben van, és mi elmondhatjuk: „Ő és Isten egy,” ahogy Jézus mondta. Ám az illető nem járkal pökhendin, hogy szinte orrába esik az eső ezt mondogatva: Én és az Isten egyek vagyunk, [Nevetés.] vagy hagyja, hogy az emberek megérezzék róla. Nem, nem. Az az ember nagyon szerény lesz, kedves és hétköznapi.

A taoizmus azt tanítja: *A hétköznapi elme a Tao, az Út, vagy a Buddha.* Ez azonban nem azt jelenti, hogy ezt mondhatjuk: „Oké, akkor én egy hétköznapi ember vagyok, hétköznapi az elmém, tehát nem kell meditálnom, nincs szükségem arra, hogy Istenhez imádkozzam, hogy bármit csináljak, vagy megvilágosodjam, hiszen „a hétköznapi elme

a Tao.” Nem. *A hétköznapi elme a Tao* igazi jelentése az, amikor elnyerjük a Taót. Akkor valóban hétköznapivá válunk, azaz nagyon, nagyon átlagossá, és normálissá. A hétköznapi emberek azonban nem normálisak. Miért?

Mert elménket mindenféle gondolat zavarja, mindenféle gond és zaklatás, s ez nem a „hétköznapi elme” jellemzője. A hétköznapi elme alszik, amikor fáradt, eszik, amikor éhes. Elméjében nincs nyugalanság. Megvilágosodott, anélkül, hogy azon gondolkodna, hogy megvilágosodott, Buddha, anélkül hogy emiatt aggódna, vagy büszke lenne a rangjára. Ugyanúgy eszik és alszik, mint mindenki más, mégis Buddha, olyan hétköznapi a szívében, olyan békés, harmóniában él minden lényel, gyűlölködés, gyötrődés, aggodalmaskodás és zaklatás nélkül.

Ez az igazi hétköznapi elme, a megvilágosodott személy elméje. Még evés közben is testet ölhetnek a világegyetem minden országában, hogy megmentse az érző lelkeket, még amikor alszanak is, manifesztálódott testük mindenhová elszáll a világegyetemen, akár a pokolra, akár a mennyekbe, hogy megmentsen és tanítson mindenféle lényt. Számukra ez nagyon mindennapi. Ezért nevezik: „A hétköznapi elme a Tao.”

Nem mintha mi, hétköznapi emberek nem rendelkezniénk ezzel a Tao-val, rendelkezünk vele, csak nem vagyunk elég csendesek ahhoz, hogy felismerjük. Azok, akik belül eléggé csendesek és nyugodtak, fel fogják ismerni a Taót; megismerték, tehát megvilágosodottá, Buddhává, szentté,

Krisztussá váltak, vagy Egyek Istennel. Ez a különbség a hétköznapi elme és a hétköznapi lény között.

De miért mondta ezt Jézus? ***Senki sem juthat az Atyához, csak én általam.*** Mert még megvolt az „én”-je? Nem. Pusztán az igazat mondta azzal a szándékkal, hogy megvilágosodjanak a többiek, máskülönben nem törődött volna velük, evéssel, alvással beérte volna ahelyett, hogy feláldozza Magát, és az egészségét kimerítse, hogy tudatlan emberekhez beszéljen. Krisna az Úr szintén megemlíti a Bhagavad Gítában: „Amikor engem imádsz, elnyered az igaz szabadságot. Ragaszkodónak kell lenned hozzám, imádj engem, hallgasd meg utasításaimat, engedelmeskedj parancsaimnak, csak engem szeress, s akkor tiéd lesz az igazi szabadság.” Úgy hangzik ez, mint egy nagy egoista, pedig nem az. Akárcsak Jézus esetében: az „én” nem az egoista „én”, hanem a bensőnkben élő „igaz Ember”, akit kínaiul Ben Lai Mien Mu-nak (a tegnapelőtti igazi arcnak) nevezünk, a zen tanítása szerint. Az „én” a belső Ember, az igazi Egy, akit egy megfelelő mester felébreszt a beavatáskor.

Emlékeznek Csipkerózsika meséjére? Amikor jön a királyfi és életre keltő csókot adott neki, s ő felébredt. A régi időkben az emberek nem mertek nyíltan beszélni a megvilágosodásról, és nyíltan gyakorolni (a megvilágosodáshoz vezető technikát), ezért példázatokban elrejtve meséltek róla másoknak. Tanítványaik azonban megértették őket, míg a közönséges emberek nem könnyen, csak miután együtt végezték a gyakorlatokat ezekkel a megvilágosodott mesterekkel.

Sokféle nemzetiségű ember van itt e gyülekezeten, ezért igazán megtiszteltetést, büszkeséget és boldogságot érzek, hogy Isten vagy a Mindenható, vagy Buddha abban a megtiszteltetésben részesített bennünket, hogy együtt tölthetünk legalább néhány órát nagyon-nagyon beosztott időnkből. Manapság még arra is alig találhatunk időt, hogy különböző országokból származó emberek összeüljenek beszélgetni. Én Tajvanból jöttem, és először találkoztam Önökkel. Mégis úgy érzem, otthon vagyok, közel állunk egymáshoz. És Önök? Nem? Igen? Oké, néhányuk talán nem érzi, nem tudja, mi az. [A Mester nevet.] Én nem érzek semmiféle elkülönülést, mintha hosszú, hosszú, hosszú ideje ismerném Önöket, és ez olyan örömmel tölt el, hogy nincsenek szavak, melyekkel ezt kifejezhetném.

Nos, olvashatjuk a szent könyvekben, úgy a keresztény, mint a buddhista, a hindu, a szikh, mint a másokban, például a taoista írásokban valamennyi említi, hogy élő mesterben kell hinnünk, őt kell imádnunk és követnünk utasításait, hogy elnyerhessük a szabadságot. Nem azért mondják ezt, hogy az emberek a lábukhoz borulva imádják őket, csak az igazságot mondják. Valójában ezek a mesterek nem fogadnak el felajánlott ajándékot vagy imákat, és igazi értelemben gondolják, hogy imádni kell a mester utasításait. Jézus ezért nem azt mondta: *Személyesen engem kell imádnod*, hanem azt: *Ha szeretsz engem, tartsd be parancsolataimat*. Ezt jelenti az, hogy imádj „engem,” a mestert.

Mi az oka annak, hogy az igazi mester nem fogadja el az emberek felajánlott ajándékát és imádatát? Mert nagyon

szerények, és tudják, hogy minden egyes emberben igazi Mester lakozik. Ezért ezt az igazi Mestert, vagy „tegnapelőtti igaz arcot,” vagy a benső Isten Országát, vagy az igazi Embert fel kell ébreszteni. Ez minden. Akkor meg fogják talán igazi mesterüket. Ha egyedül is képesek rá és megtalálják, nagyszerű. Ha nem, meg kell kérniük valakit, aki már felébresztette saját belső Énjét. Ilyen egyszerű ez. Ez az értelme az igazi mesternek, aki segíthet bennünket felébreszteni igaz Énünket.

Néhány ember újra meg újra ugyanazt a kérdést teszi fel: „Ha bensőnkben van a Mennyország, ha szívünkben van a Buddha természet, miért nem találjuk meg egyedül? Miért kell mesterhez mennünk, mindenesetre?” Ezt válaszolom én erre: Ha egyedül is megtalálják, örüljenek neki. Nagyon keservesen nehéz dolog ez. A mennybe vezető út olyan, mint a borotva éle, ahogy a Biblia mondja, és nehéz egyedül, olyannak a segítsége nélkül végigmenni rajta, aki ismeri az utat. Mert „Keskeny az út, amely a szabadsághoz vezet, és széles a pusztulásba vezető, és sokan fognak járni rajta.” Miért olyan nehéz a szabadsághoz vezető úton járni? Mert ellenkező irányú ár az. Mi kínaiul „Ni-Liu”-nak nevezzük. Az emberek úsznak az örömegekben, az érzéki gyönyörködésben és az ellentétes irányban. Nehéz árral szemben úszni, ezért olyan valakinek a segítségére szorulunk, aki kicsit erősebb nálunk, aki ismeri az utat, aki egy kicsit több energiát kifejlesztett előttünk, amiből átveszünk és így később mi is erősek és vele egyformák leszünk.

Ha Buddhává akarunk válni, Buddha útját, Buddha megvilágosodási módszerét kell követnünk. A buddhista szentírásban, a Surangama sutrában Shakyamuni Buddha azt mondja, hogy a „forduljunk belső hallásunk felé, és hallgassuk a belső Természetet, az Én-természetet” módszerét kell gyakorolnunk. Hogyan hallhatjuk meg a belső Természetet? A névnek magában kell foglalnia bizonyos hangot. Tehát pontosan ugyanoda jutottunk, hogy meghallhatjuk a belső hangvibrálást, mégpedig fülek nélkül. A belső fület felnyitni ez a dolga annak, aki tudja, hogyan kell csinálni. Éppúgy, ahogy a repülőgép irányítása a pilóta dolga, aki tudja, hogyan kell vezetni a gépet, mivel megtanulta, megvan hozzá a képessége, és megszerezte a vezetéshez szükséges engedélyt. Nem csupán ő maga tud hazaszállni, de magával tud vinni számos más embert is. Ugyanez a helyzet az úgynevezett mesterrel vagy megvilágosodott szentekkel. Haza tudnak menni, s magukkal tudnak vinni másokat, akik követni akarják őket.

A repülőutazáshoz jegyet kell vásárolnunk, vagy pénzre van szükségünk. Ahhoz, hogy egy mestert kövessünk, nincs szükségünk semmilyen jegyre vagy pénzre, csak erényekre, melyek pénzként szolgálnak, ez a Mennyországban használatos fizetőeszköz, amit jegyként kell használnunk, ha a Mennybe akarunk menni. Ezért hangsúlyozza az erényes életet minden szent írásban valamennyi múltbeli, jelenlegi mester, sőt hangsúlyozni fogják jövőbeli mesterek is. Egyetlen érdemes mester sem fogja arra tanítani az embereket, hogy adják át magukat az érzéki örömnak, mert ha imádják a testet, nem imádkozhatják a lelket. ***Egyszerre nem imádkozhatod Istent és Mammont,*** mondja a Biblia.

A Bibliában ez is áll: ***Lemondani a testről a szellemért. Azok, akik otthagyják az életet, ezt meg fogják találni.*** Azt jelenti ez, hogy bizonyos mértékig kell irányítanunk az életünket, hogy megüssük Buddha vagy a Mennysország mércéjét. Például, ha keleti ember Amerikában akar letelepedni, az amerikai mérce szerint kell élnie, nem igaz? Házának pontosan az amerikai előírásoknak megfelelően kell épülnie. Nem építhetnek házakat rendetlenül, mint az országokban tették, s nem élhetnek úgy, ahogy otthon éltek, mert az amerikai polgár más. Az amerikai életmód tiszta, rendszerető és gondos. Erről van szó. Értik? Jobb, ha tudnak angolul, és be kell szerezniük a zöld kártyát. Ezek az előírások bizonyos fegyelmet követelnek tőlünk, bizonyos önfeláldozást. El kell adnunk otthoni javainkat, meg kell tanulnunk az amerikai életmódnak megfelelően fegyelmeznünk magunkat, és hozzá kell igazítanunk ehhez az életformához.

Tajvanban például az emberek száguldoznak autóikon, a taxik így mennek, dzűű... [a Mester utánozza] az autóutakon, és egy pillanat alatt eltűnnek szem elől. Mindenki rohan, pénzt keresni. Itt, Amerikában az autók nem így járnak, nem? [New Yorkban igen! - mondja valaki]. New York? Jaj, ne is említse azt a várost. Tudom, az más. Azt hiszem, New York nem tartozik Amerikához. [Mindenki nevet.] Úgy gondolom, Kalifornia tipikusan amerikai, New York pedig teljesen zűrzavaros, mert mindenféle náció lakik már ott, túlszűfolt ahhoz, hogy könnyen irányítani lehessen. Nem igaz?

Tehát nem mondhatjuk, hogy New York Amerikát szimbolizálja, mert nemzetközi város, és megvan a sajátos jellege. Láttam, hogy az autókat, vonatokat és falakat teleírták mindenféle szlogennel, szleng szavakkal, és minden csupa rendetlenség. Amikor először voltam Amerikában, New Yorkban szállt le a gépem, szinte sokkhatásként ért a város, és azt gondoltam: Ez Amerika? Ó, nem, ez még rosszabb, mint az én hazám. Később azonban jobban megismertem, és akkor így gondolkodtam: Nem, nem. Csak a lakosság keverékének és sűrűségének az oka, hogy irányíthatatlan. Mindegy. Ne beszéljünk erről.

Például, amikor egy New York-i Kaliforniába jön, alá kell vetnie magát a kaliforniai előírásoknak, s nem lehet olyan rendetlen, mint otthon. Nem igaz? Amikor Kaliforniába értem, olyan jól éreztem magam, mindenütt „szentek” vettek körül: Santa Clara, San José, San Francisco. [A Mester nevet.] Valóban van egy „szent” atmoszférája, s olyan szívesen látottak, könnyűnek éreztem magam. A kocsik nem pöfögtek fekete füstöt. Ezt szeretem, s azt hiszem, a levegő nagyon jól tesz gyermekkorom óta nagyon törekeny egészségemnek.

Azon tűnődöm, hogyan jutottam el a közlekedésig? Igen, a szabályok. Ha Buddhává akarnak válni, vagy eljutni Buddha földjére, vagy a Mennyek Országába, újra meg kell születniük. ***Hacsak nem születesz újra, nem léphetsz be az Isten Országába.*** Mit jelent az, hogy újra megszületni? Azt, hogy mindennap meghalni, újra megszületni és mégis élni. ***Tanulj meg meghalni, így kezdhetsz élni.*** Hogyan haljunk meg? Tudja valaki? Legyenek öngyilkosok? Öljék meg

énjüket? Igen, ez az, de hogyan? Nem pusztán az énünket öljük meg, hanem valóban meghalunk, meghalunk fizikai értelemben. Meghalunk egy két pillanatra, vagy néhány órára aztán visszatérünk a munkához. Így értettem azt, hogy meghalunk.

Mi történik, amikor meghalunk? Halálunk ily módon következik be: a valóságos értelemben nem halunk meg, az úgynevezett „ezüst zsinór” továbbra is összeköt bennünket fizikai testünkkel. Ez az ezüst zsinór csak akkor szakad el, amikor valóban meghalunk. Ekkor megszűnik kapcsolatunk fizikai testünkkel, és örökre elmegyünk. De csak azok mennek el örökre, akik megvilágosodtak, akik a belső Isteni erővel való megvilágosodásukkal megmentik magukat. Mások csak egy időre mennek el, talán a mennybe, talán a pokolba vagy az „állatbőr kereskedés”-be. Egyes boltok állatbőrt árusítanak, és mi ezt ölhetjük fel néhány évtizedre, s csak utána öltözünk át emberi bőrbe. Értik?

Ha ezekben az állatbőr kereskedésekben eltévedünk, egy ideig állatbőrt fogunk viselni, ha a mennybe kerülünk, mennybéli ruhát öltünk, vagy ha a pokolba, nagyon forró, tüzes, ökörsütés öltözéket kell öltönnünk [mindenki nevet]. Tehát foroghatunk a nyárson egy ideig, majd újra visszajövünk az emberi létbe. Ez történik a nem megvilágosodott emberekkel. Az erényesek a Mennyszágba jutnak, az úgynevezett erkölcstelenek a pokolba kerülnek, vagy az állatok országába, a buddhista felfogás szerint.

Valóban, ha nem akarják, nem kell elhinniük. Magunknak is bebizonyíthatjuk a bölcsesség-szemünk felnyitásával, amely valójában csak egy, s ezért harmadik szemnek, vagy Buddha-szemnek is nevezik. Ezért a régi szokás szerint a hinduk minden reggel áldozatot mutattak be, majd egy „szem”-et a homlokukra tettek, hogy emlékeztessék magukat, ne felejtsek el azt a „szem”-et. Mára csak a szokás maradt meg, de elvesztette az jelentését. Mindenki hallott a harmadik szemről, a bölcsesség-szemről, de senki nem tudja, hol van. Itt van [a Mester a homlokára mutat] Csak kevesen tudják, hogyan kell felnyitni.

Fel tudjuk nyitni. Én tudom, hogyan kell felnyitni, és segíthetek Önöknek felnyitni. Ha én fel tudom nyitni az enyémet, Önök is fel tudják nyitni a sajátjukat. Nincs közöttünk semmilyen testi különbség, talán csak annyi, hogy én egy kicsit gyengébb vagyok, így az én „szemem” talán gyengébb, mint az Önöké [a Mester nevet.] Nem, a bölcsesség-szem, az ugyanolyan az újszülöttnél, mint a nyolcvan-kilencven évesnél. Ha egyszer felnyílt, ugyanolyan, és ha nem, akkor is ugyanolyan. Csupán arról van szó, hogy most nem tudják használni, ennyi az egész. Olyan, mint egy nagyító. Ha nem használják, nem látják a miniatűr világot, ha elfelejtik, hogy hol van, akkor tehetetlenek. Noha van szemük, nem látnak.

Bölcsesség-szemünket egy idő alatt elrekeszti néhány akadály, amelyeket saját tudatlanságunk és korábbi cselekedeteink okoznak. Hogy látásunkat megtisztítsuk, szükségünk van valakinek a kezére, aki tudja, hogy Istentől származó nagy erőre van szükségünk, ami

valamennyiünkben lakozik, ha ki tudjuk nyitni a „csap”-ot, mert akkor az erő kiáramlik. Akár a vízzel teli tartály, amelynek azonban a csapja el van dugulva. Ha kijön a vízszelő, és kitisztítja, vagy kicseréli egy újra, a csap újra működni fog, s csak ki kell nyitnunk, és a víz szabadon fog kifolyni. A víz ott van, a vízvezeték-szerelő ezért nem vizet fog adni, amely már ott van a csőben. Pusztán a csapot kell megigazítani és kijavítani.

Tehát ha kívánják, én meg tudom javítani a csapot Önöknek ingyen és minden feltétel nélkül, kivéve, hogy meg kellene tisztítani magukat, erényes életet kellene élniük, és erényes étrendet megtartaniuk. Mától kezdve nem szabad húst venni magukhoz, nem szabad kioltani egyetlen életet sem, nem szabad hazudni, nem szabad lopni stb. Semmiben sem különböznek ezek a Biblia tízparancsolatától vagy a buddhizmus öt laikus szabályától, amelyek a következők: Ne ölj, ne hazudj, ne kövess el kéjsóvárgást, ne lopj, ne igyál alkoholt, ne játssz szerencsejátékot és ne élj kábítószerrel.

A dohányzásról lassan, de szintén le kell szoknunk. Isten erejétől kell megmámorosodnunk és nem ezektől az olcsó pótlékoktól. Korábban nem tiltottak el bennünket ezektől a dolgoktól, vagy tudatlanságból lettünk e szenvedélyek rabjai, mert boldogtalanok vagyunk, és vágyakozunk valami után, csak nem tudjuk, mi után vágyakozunk. Üresnek érezzük magunkat belül, s minden pénz vagy civilizációs kényelem ellenére boldogtalanok vagyunk. Némileg elégedetlennek érezzük magunkat, ezért nyúltunk a cigarettához, kábítószerhez, szerencsejátékhoz, a szexhez vagy bármihez, hogy kielégítsük magunkat. Azt hittük, ezek kielégítenek

bennünket, de minél többet fordulunk hozzájuk, annál kimerültebbnek, üresnek és értelmetlennek érezzük magunkat. Így senki sem boldog igazán, aki ezekkel a dolgokkal él. Minél többet használják őket, annál jobban vágyakoznak, és annál inkább érzik, hogy rosszul bánnak a testükkel és az elméjükkel.

Az igazi „mámor” mindezeket helyettesíti, és elégedetté tesz bennünket, s még csak nem is hiányoznak ezek a dolgok. Olyan sok tanítványom dohányzott és ivott éveken keresztül az életükben, de eljöttek, hogy beavatást nyerjenek, és azonnal leszoktak róla. Automatikusan abbahagyták. Isten tudja, miért, és én tudom, miért. Mert elnyerték a belső boldogságot, élvezik, megtalálták azt az örömet, az igazi elégedettséget, amelyre élet-élet után mindig vágyakoztak. Amikor elérkezett az ideje, meg kell kapniuk azt, azért, hogy jól érezzék magukat, boldogok, egyek legyenek Istennel, és majd hazamenjenek. Mások számára még nem érkezett el az idő, ezért továbbra is körben kell járniuk ebben az életben, hogy egyes küldetésüket elvégezzék, beteljesítsék bármit, amire szükséges részüknek, és a fejlődésükhöz. És amikor eljön az ideje, ők is fel fognak keresni egy megvilágosodott mestert, ők is meg fogják keresni az igaz utat, és ők is haza fognak menni, maguk mögött hagyva minden világi köteléket és vágyat.

„Meghalni” annyit tesz, mint igazán meghalni, amikor meditálunk, meghalunk. Láthatjuk a Mennyországot, és ez azt jelenti, meghalunk, mert csak a holtak mehetnek a Mennybe. Értik ezt? Tehát amikor meditálunk, mehetünk a Mennybe, vagy a Buddha Földjére egy rövid látogatásra. A

„Menny” kicsit szabad szóhasználat. A „Menny” valójában alacsonyabb légió, mint Isten Országá. Az emberek lazán használják a „Mennyet,” és „Isten Országát”, mintha a kettő egy és ugyanaz volna. Amikor Jézus a világban járt, az emberek a „Menny” szóhoz voltak hozzászokva, ezért ha más szavakat, például „Nirvánát” mondunk ahogy a buddhizmusban, senki nem fogja érteni. Ezért buddhisták között én a Nirvána szót használom, a keresztényeknek Isten Országáról beszélek. S ekkor megértének. Mindkettő ugyanazt jelenti.

Amikor ellátogatunk e Mennybe, vagy Isten legfelségesebb Országába, azt jelenti, hogy egy kis időre meghalunk, testünket hátrahagyjuk, s az áldott szférákba távozzunk. Ez a jelentése annak, hogy mindennap meghalunk. Így meghalhatunk bármikor, amikor akarunk, és akaratunk szerint visszatérhetünk az életbe. Irányítani tudjuk. Ellenőrzésünk alatt tarthatjuk még a szívdobogásunkat, a lélegzésünket is. Mindent mi csinálunk. Tehát a Mennybe is mehetünk, vagy Buddha Földjére, akaratunk szerint, ha tudjuk, hogyan, ha mindennap elvégezzük a gyakorlatokat. Pontosan olyan ez, mint amikor megtanulunk repülőgépet vezetni és egy nap Amerikába fogunk repülni, mert már csináltuk, gyakoroltuk a repülőgévezetést és hozzászoktunk. Oké?

A belső erő feltárása

*Costa Rica
1989. június 8.
(eredetileg angolul)*

Kérem, hunyják le a szemüket néhány pillanatra, hogy eszükbe juttassuk Isten szeretetét és ránk fakadó áldását. Köszönünk Istennek mindent, amit adományozott nekünk, legyen az boldogság vagy bánat. Boldogságot azért, hogy ösztökél minket, fájdalmat azért, hogy megtisztuljunk. Ámen. Köszönöm.

Drága barátaim, úgy érzem, mintha hazajöttem volna, s ennek oka az a szeretet, amivel elárasztanak engem ezekben a napokban, mióta Costa Ricába érkeztem. Szeretetet kaptam úgynevezett idegenektől az utcán, a gyerekektől az iskolában, a buszon az utasoktól, és az éttermekben a vendégektől. Úgy érzem, hogy mindenkit ismerek Costa Ricán, mert valamennyien ismernek engem. Úgy érzem, Isten nagyon szeretett bennünket ezekben a napokban, mert láthatatlan és

szerető módon egyesített bennünket. Olyan ritka érzés tölt el, hogy magam is meglepődöm.

Legszívesebben sírva fakadnék, de visszafojtom könnyeimet, mert a könnyek gyengítik az erősséget. Szeretném élvezni azokat az áldásokat, amelyről nem tudok beszélni. Azt hiszem, Önök ugyanígy éreznek. Remélem. És Önök? Tehát azt hiszem, egy és ugyanazok vagyunk, legalábbis ezekben a percekben.

Nos, vessünk véget az érzelemnek. Inkább elmesélek néhány szép történetet, máskülönben csak hallgatók és sírok két órán keresztül. Azután Önök hazamennek, és csodálkozva azon tűnődnek: „Miféle mester az, aki eljön ide, és csak sír, ahelyett, hogy mondana valamit!” Bár talán az a legjobb módja, mégis azt hiszem, normális módon reagálok, ami az emberi szokásoknak jobban megfelel, azaz mondok valamit a hallgatóság elvárásainak megfelelően. Meg fogok tenni minden tőlem telhetőt, hogy megmagyarázzak valamit, ami megmagyarázhatatlan. Történetekkel, példákkal és saját belső felismeréseimből megpróbálok elmondani valamit, amit emberi nyelven nem könnyű megfogalmazni.

Ma egy nagyon kedves újságíró keresett fel, hogy riportot készítsen velem. Kérdéseket tett fel, ugyanakkor megpróbált tisztázni valamit. Ezt mondta: „Az évezredek során Isten sok küldöttét küldte a földre, hogy közvetítse nekünk az Ő szeretetét, üzenetét, igazságát és parancsolatait az emberiségnek, de nem sok ember értette meg és követte.” Az újságíró azután is érdeklődött, hogyan végzem a munkámat. Ezután azt mondtam neki, hogy az emberek akár

meghallgatják, akár nem, mégis Isten akaratát teljesítik a földön.

Vannak néhányan, akik még nem készültek fel arra, hogy hazamenjenek. Még nem fejezték be a munkájukat, ezért talán nem hallgatnak rám. Ez nem azt jelenti, hogy rosszak. Azért van ez, mert még nem fejezték be munkájukat, tehát Isten akaratából lekötik őket e világnak a szórakozásai, a gazdagsága, az örömeik, a munkái, a kötelességei vagy ragaszkodása, ezeket szeretik, és ezekhez ragaszkodnak. Azok, akik befejezték dolgukat a földön, majd haza akarnak menni, vágyani fognak arra, hogy hazamenjenek, visszatérjenek Istenhez, Isten Országába. Ők meg fogják érteni és követni az üzenetemet. Ezek az emberek belefáradtak ebbe a világba. Úgy érzik, nincs szükségük arra, hogy itt még valamit tegyenek, és egyetlen dolgot akarnak: visszatérni Istenhez, minden dolgok eredetéhez. Én tehát ezeknek az embereknek fogok segíteni, hogy felismerjék céljukat. Ez az egyetlen szándékom, egyetlen kötelességem, visszavinni ezeket az embereket Isten Országába.

Másoknak más a kötelességük, nekem azaz egyetlen kötelességem, hogy a felkészült lelkeket hazavigyem az Atyához, ahonnan jöttek. Tehát én nem bánom, ha mások nem követnek. Nem fog felzaklatni. Nem leszek mérges, zaklatott vagy kiábrándult, még ha az emberek szidalmaznak, nem tisztelnek, vagy nem hisznek a szavamnak, mert ezeknek az embereknek semmi közük hozzám, vagy küldetésemhez. Csupán arról van szó, hogy nem értenek. A jövőben, sok-sok élet, száz és ezer esztendő elmúltával majd megértenek.

Például, amikor Buddha és Jézus még élt, az Ő üzenetüket sem fogadta örömmel mindenki. De nézzék, milyen sok követőjük van ma, milyen nagy tisztelettel és milyen nagy nagybecsüléssel adóznak nekik ezer esztendeje. Olyan dolog ez mint az ember sokszor csak felnőtt korában ért meg valamit, amit gyerekkorában nem értett.

Visszatérve Istenhez, azt mondjuk, már sok módszerünk van. Szeretjük szomszédainkat, szeretjük ellenségeinket, és jótékonykodunk. Vasárnaponként elmegyünk a templomba, minden reggel és este imádkozunk, vagy meditálunk. Jézus, a szentek nevével fohászkodunk, és számoljuk az olvasón az imákat stb. Bőjtölünk és zarándokolunk. Így hát megkérdézhetjük: „Mi az, amit Ching Hai mester mondani akar? Már mindent tudunk!” Nem? Igen? Már tudnak mindent? Néhányan igennel, néhányan nemmel feleltek. [A Mester nevet.] „Igen tudjuk” és „Nem, nem tudjuk.”

„Igen,” tudjuk, mert tudjuk, hogy van Isten. Kell lennie Istennek vagy egy nagy erőnek, nagyobbak, mint amekkorát a mi halandó megértésünk valaha is elképzelhet. Tudjuk, hogy létezik Isten. És „Igen,” mert most is újra, néha odaadóan, néha mechanikusan megpróbáljuk elérni azt az erőt, azt a leghatalmasabb mindenható erőt. De „Nem,” nem tudunk mindent, mert odaadásunk jelentős része elvész a munka elfoglalt napirendjében és a napi nyomások zaklatásában

Így erőfeszítéseink, időrabló imáink, meditációink, nevek mondogatása és szentírások ellenére nem érjük el Istent,

vagy ha igen, csak nagyon, nagyon ritkán. Néha elpazaroljuk erőfeszítéseinket. Néha mégis vágyakozunk arra, hogy lássuk, megismerjük Istent, tudni szeretnénk, milyen, hogy néz ki valójában, és szeretnénk tudni, miért küld egy ilyen „szerető Isten” annyi szomorúságot és bajt ránk.

Erre én sem adhatok választ. De van egy módszerem, amivel megmutathatom, hogyan találhatják meg Istent. Akkor pedig megragadhatják a szakállát, és megkérdézhetik tőle maguk. Megkérdézhetik tőle miért. Toporzékolhatnak, mint a dühös gyerek az apja előtt, és megkérdézhetik: „Miért? Mindenki azt mondta nekem, hogy te vagy a szeretet, Isten a szeretet, Isten könyörületes és a többi. Miért van akkor mégis a földön annyi nyomorúság?” Szeretnék ezt tenni? Megkérdézhetik egyenesen tőle, mert az én magyarázatomat talán nem hiszik el.

Én megkérdéztem Istent, és Ő válaszolt nekem. Sok titkot elárult. Néhányukat megoszthatom Önökkel, a többire azonban nincs szavam. Azért, mert néhányuk érthető, emberi értelemmel felfogható és emberi nyelveken kifejezhető, még a többit lehetetlen, mert az emberi nyelv nem alkalmas ilyen szintű tudatosság, ilyen tapasztalatok, ilyen belső felismerés kifejezésére.

Így az egyetlen lehetőség, hogy meghívjam Önöket önmaguk felfedezésére, mert ha továbbra is beszélek a tudatosság és felismerés elképzelhetetlen szintjéről, megmérgezem igazi és hathatós jelentését.

Sokféle módszerrel lehet eljutni Istenhez. Ezeket hallottuk az emberektől, vagy könyvekben olvastuk. Egy bizonyos mértékig mindegyik hasznos. Akármelyik módszerhez folyamodunk, mindegyikkel eljuthatunk a tudatosság különböző szintjeire, és különböző fokon Isten közelébe kerülhetünk. Tehát miért állítjuk, hogy Quan Yin Módszer vagy Isten fényével és Isten Igéjével való kapcsolat módszere – az „Ige” a Bibliában a Hang – a legjobb módszer? Mert azonnal megszabadít bennünket szenvedéseinktől, szellemi küszködésünktől, azonnal felment bennünket az úgynevezett bűn terhének, az eredendő bűnnek szorításától és Isten jelenlétében azonnal megkönnyebbülést érzünk. Mindennek az az oka, hogy ez a Módszer a leghatékonyabb.

[Váratlan egy autótüklölése hallatszik be az utcáról.] Ez nem Isten szava, ez Önök autójáé. Én Isten belső hangjáról beszélek, és itt a dudálás pedig kívülről jön. Tökéletes összhang, nem? Ezt nevezik kínaiul „Yin Yang Ping Herng-nek,” és azt jelenti: a negativitás és pozitivitás egyensúlya.

Mi az oka annak, hogy a Quan Yin Módszer ilyen erőteljes, hatásos, azonnali megvilágosodott eredménnyel kínálhat minket? Mert ez a saját erőnk, Isten velünk született természete vagy amit Buddha természetnek nevezünk. Felébresztjük a velünk született természetet, a velünk született erőt, igazi erőnket, saját erőnket, nem bízva bármilyen külső erőben. Erről mondta Buddha: ***Bízni az igazi én-ben, és senki másban.***

Az én a Buddha természetet jelenti. Ez a magasztos én nem a halandó, hanem igazi énünk. Ezt nevezi a keresztény szóhasználat a ***bennünk lakozó Isten Országának*** vagy ***Isten lényegének***, amely velünk született. A Bibliában az áll, hogy Isten a saját képére teremtette az embert, s ez azt jelenti, Isten lényegét birtokoljuk, úgy is mondhatjuk, egyenlőek vagyunk Istennel. Ha egyelőek vagyunk Istennel, ha Tőle születettünk, akkor legalábbis a gyermekei vagyunk, ha nem merjük azt mondani, hogy egyenlőek vagyunk Istennel, akkor azt mondhatjuk, hogy a gyermekei vagyunk.

Miért olyan dicsőséges Isten, és miért olyan zárkózott, szerető és szép, és imádja ennyire mindenki? Miért csúszunk-mászunk ezen a világon, tele mindenféle elkerülhetetlen fájdalommal és bánattal? Mert túlságosan elfoglaltak vagyunk külsőleg, hogy megmarkoljunk, csináljunk, gondoljunk, tervezzünk valamit, és elfelejtünk pihenni, megadni magunkat Istennek és nem hagyjuk, hogy Isten belső lényege, az igazi belső lélek, az igazi belső „mi” vagy „ember”, az igazi én dolgozzon értünk. Elfelejtjük engedni, hogy segítsen rajtunk, elfelejtjük használni saját leghatalmasabb erőforrásunkat, a belső erőt, azaz Isten Országát, Isten lényegét, Isten képét vagy Buddha természetét stb., amit Isten belénk helyezett. Ő nem felejtette el nekünk adományozni az életmentő erőt, amikor megteremtett bennünket. Csak mi felejtkeztünk meg létezéséről. Az én külső burkát használjuk csupán, és nem az igazi ént.

Olyan ez, mint az út szélén álló autó. Benn sofőr alszik, vagy részeg. Azt kell tennünk, hogy fel kell ébreszteniünk a sofőrt,

valami ébresztő orvosságot kell adnunk neki, vagy nyakon önteni hideg vízzel, hogy kirázzuk belőle az álmoságot és azután a kocsit el fogja indítani.

Most azonban valójában nem teszünk mást, mint toljuk az autót, a sofőr alszik, az autó bezárva, és a motor nem indul. Mi meg csak toljuk, toljuk és toljuk. Aztán pedig panaszkodunk, hogy milyen nehéz az autó, hogy lehetetlen kezelni, hogy az a vacak autó, és az is tetves, aki csinálta az autót. Majd azt mondjuk, hogy soha többé nem veszünk ilyen típusú autót, mert belefáradtunk abba, hogy ennyire tolni kell.

Ha egy épelméjű ember látja ezt, vagy felnőtt, amint a gyerekek csinálják, természetesen ostobának, ésszerűtlennek fogja tartani ezeket a gyerekeket. Odamegy és azt mondja nekik: „Hé, gyerekek! Hé, ti! Ne csináljátok ezt! Hagyjátok abba! Maradjatok csendben! Csak ébresszétek fel a sofőrt, és ő majd mindent megcsinál.”

Ugyanez történik a szentekkel. A szentek, vagy azok, akik szorgalmasan gyakoroltak, és eljutottak Isten felismeréséhez, nagyon tisztán és logikusan látják a dolgokat, és fognak segíteni másoknak megismerni a dolgok elvégezésének helyes módját, és hogy a legrövidebb idő alatt és a legkisebb erőbefektetéssel a legmagasabb eredményt érhessék el. Pusztán segítenek felébredteni bennünk a sofőrt, s utána már nem lesz szükség arra, hogy toljuk az autót. Akár be is ülhetünk, és élvezhetjük.

Azért nem szűnik meg a nyomorúság és baj a földön, mert nem ébresztettük fel igaz énünket, noha keményen dolgozunk, sokat gondolkodunk és oly sokféle módon tesszük a dolgot ezen a világon saját korlátozott erőnkkel, korlátozott fizikai erőnkkel, és korlátozott intelligenciánkkal. De még ha a világ legjobb egyetemén végeztünk is, nem vagyunk teljesen bölcsek, mert bölcsesség és intelligencia két különböző dolog. Az intelligencia olyan, mint az intellektuális birkózás, órákig, napokig tanácskozhatunk Istenről, de nem ismerhetjük meg Istent. Ez intellektuális. Tudjuk, hogyan kell beszélni, felsorakoztatni érveket, de nem ismerjük lényegét annak, amiről valóban beszélünk.

Bölcsességgel azonban megismerhetjük. Nem beszélünk. Még a róla való beszéd sem szükséges, kivéve, amikor az a küldetésünk, hogy elhozzuk a bölcsesség néhány részét a nagyközönségnek az ő előnyükre. De ezt nem lehet elérni pusztán a nyelv révén. A magunkban felismert igazságnak, csak húsz-harminc százalékában tudjuk szavakba önteni. Ám használhatjuk a szemünket, a láthatatlan szeretetet, valamint gyógyító energiáinkat, amivel megérinthetjük a hallgatók szívét, hogy lazítsák el magukat és újra bízzanak Istenben.

Enyhíteni tudjuk bánatukat, amit a világi nyomások keltenek, Isten létezését illető kétségeiket, a saját énjükre és saját belső országukban rejtő igazi erejükre vonatkozó kétségeiket. Néhány embert fizikálisan is meg tudunk gyógyítani, pusztán a tekintetünkkel, beszédünkkel és szeretetünk erejével. Ezek csak apró jótétemények, amiket Isten megismerésével nyerhetünk, és nemcsak a magunk számára, hanem mindazoknak, akik a közelünkbe jönnek.

Akkor majd nem lesz annyi bánat, és a világegyetem minden titkát ismerni fogjuk: Miért történt ez és ez a dolog? Miért szegény ez az ember, miért gazdag a másik, miért boldog a harmadik, és a negyedik miért olyan szerencsétlen? És ennek megfelelően meg tudjuk őket gyógyítani. Némán felelünk nekik, Isten belső erejével, mert mi és Isten egyek lettünk, ahogy Jézus mondta: **Én, és az én Atyám egyek vagyunk.** Amikor egyek Istennel, nincs semmi, amit meg ne tudnának tenni, nincs semmi, amit meg ne érthetnének, és nincs semmi, amit véghez ne tudnának vinni. Tudnak mindent, mindenütt jelen vannak, és mégsem tudnak semmit, és sehol nincsenek jelen.

Ezeket a dolgokat csak belül lehet megérteni, nemhogy még beszélni róluk. Amikor ilyeneket mondok, valószínűleg el fognak csodálkozni, mi az hogy „tudni és nem tudni, lenni és nem lenni?” Jézus azonban ugyanezt mondta: **Teszek,** azután mondta: **Nem, nem én, hanem az Atya teszi rajtam keresztül.** Szent Pál szintén ezt mondta: **Élek. Nem, nem én, hanem Krisztus él bennem.** Az az oka ennek, hogy ezek az emberek, ezek a szentek elvesztették éntudatukat, az individuális „én” tudatát. Éppen Magává Istenné váltak.

Jézus nem gögből, nem önteltségből mondta azt: **Én, és az én Atyám egyek vagyunk.** Nem büszkeségből nyilatkozta ki: Hogy **Isten fia vagyok.** Pusztán az igazságot állapította meg. Pontosán olyan ez, mint amikor megszerezzenek az orvosi diplomát, és azt mondjuk: „Orvos vagyok.” Ennek ellenére meglepődünk. Ezek az óriások is újra meg újra meglepődnek saját nővéreik és fivérek reagálásán e világon. Ha valaki

orvos lesz, és ezt kimondja, senki nem hibáztatja. Vagy ha egy férfi házasságot köt, és kijelenti: „Megnősültem.” Senki nem szól egy szót sem, sőt gratulálnak. Nem igaz?

De amikor az olyan emberek mint Jézus vagy Buddha kimondják, hogy eggyé váltak Istennel, hogy Isten jegyesei lettek, hogy ők, és az Isten egy, **Én, és az én Atyám egyik vagyunk**, megkövezik őket. Nem csodálkozunk el ezen?

Sokféle tudomány létezik ezen a világon. Vannak, akik orvoslást tanulnak, mások mérnöki tudományt, megint mások jogot, építészetet, agrártudományt stb. miután elvégezték az egyetemet, például mérnökké válnak, ezért ezt mondják: „Oké. Mérnök vagyok. Meg tudok javítani ilyen és ilyen gépet, ilyen és ilyen dolgot tudok készíteni.”

Léteznek azonban metafizikai tudományok is, melyekről szintén tudnunk kell, mint például az, miként ismerhetjük meg az Én és Isten láthatatlan erejét, hogyan utazhatunk úrhajó nélkül egyik bolygóról a másikra. Ez is egyfajta tudomány, és az idők kezdete óta mindig voltak iskolák, amelyekben oktatják az embereket e tudományra. Ám mivel ezek metafizikai dolgok, nem szerezhetünk belőlük doktorátust, doktori fokozatot és semmiféle egyetemi végbizonyítványt. Ezért nehéz megtudni, ki végezte el ezt az iskolát és ki nem.

Felismerhetjük azonban az emberek beszédének erejéről, szeretetrezgéseikről, és a személyiségükből kisugárzó erőből. Úgyszintén felismerhetjük életstílusukból, odaadásukból, és az Istenhez való fohászukból, hogy

válaszoljon kérdésünkre: „Ő az igazi, akit Te küldtél?” Ha a szívünk tiszta, és kérdésünk elég őszinte, Isten válaszolni fog. Biztosan megérezzük, ki az igazi, ki Isten valódi küldötte.

Ha Jézus, vagy Buddha korában élő emberek nem sajnálták volna az időt, és elég türelem lett volna bennük megkérdezni Istent, biztosan nem utasították volna el sem Buddhának, sem Jézusnak küldetését. De mert tudatlanok voltak, és mert erőszakos és erkölcstelen életmódhoz szoktak, nem vették az időt és a kellő türelmet, hogy vizsgálat alá vegyék az Istent felismerő személyt.

Modern korunkban még kevesebb időnk van erre. Így a legjobb módszer, ha Istenhez fohászkodunk, és megkérdezzük azt a személyt, tudja-e bármiféle bizonyítékát adni Isten létezésének. Ha ő az igazi, azonnal bizonyítékát képes adni, nem fog bennünket évekig várakoztatni, hogy próbára tegye a tanítványsági odaadásunkat. A régi időkben nagyon nehéz volt megtalálni a mestereket, az úgynevezett mestereket, vagy Isten küldötteit, és nagyon nehéz volt a tudást átvenni tőlük. Ezért azokat a történeteket gyakran hallottuk, amelyekben számos ember felkeresett egy mestert, vagy egy szentet, és sok évig szolgálta, amíg az feltárt néhány belső titkot.

Ma azonban nincs erre időnk. Nem mehetünk fel a kolostorokba a hegyekre, megmászva a dombokat, átkelve a folyón azért, hogy megtaláljuk a mestereket, aztán ott maradjunk, hogy szidjanak, verjenek, sértegensenek bennünket évekig azért, hogy némi megvilágosodáshoz

jussunk. Ez túlságosan drága! Ki fogja gondját viselni gyermekeinknek, feleségünknek?

A régi időkben ha a férj elhagyta a feleségét, az egyedül is eltarthatta magát és a gyerekeit, ha egy gazdag családnál szolgált, koldult az utcán, művelte a földet, vagy valami egyszerűbb kézimunkát végzett. De ha a mai modern időkben teszi valaki ugyanezt, a családja biztosan elpusztul. Lakást kell bérelniük. Az ember nem lakhat bárhol, mint a régi időkben. Régen, ha nem volt házuk, egyszerűen építettek egy kunyhót, egy fa alatt a mezőn, vagy bárhol és senki nem háborgatta. Ma azonban minden talpalatnyi földnek van tulajdonosa. Az emberek nem mászkálhatnak, nem mehetnek bárhova, amerre nekik tetszik, és nem élhetnek egyszerű életet.

Ma nem mindenki engedheti meg magának, hogy a házánál szolgálót tartson. Nehéz munkát találni. Ma nagyon civilizáltak vagyunk, oly sok tárgyat, oly sok anyagi kényelmet birtokolunk, de keményen meg kell dolgoznunk értük. Többet kell dolgoznunk, mint régi időkben, azért, hogy előteremtsük ezeket a kényelmeket, s minél nagyobb kényelemre vágyunk, annál többet kell dolgoznunk. Néha társadalmi pozíciónk miatt nem lehet csak egy Nissan-unk, Mercedes Benz-t kell vásárolnunk. [Nevetés.] Nem lakhatunk falusias környéken, csakis nagyon elegáns városrészben. A társadalmi tekintélyünk szerint meg kell engednünk ezeket a luxusokat magunknak.

Tekintélyesek vagyunk, de aztán, talán havonta, fizetni kell a költséges autót. És a ház, amit egy méregdrága helyen

bérelünk, szintén sokba kerül. Ezek miatt a kiadások miatt sosem hagyhatjuk el pozíciónkat, foggal-körömmel ragaszkodnunk kell hozzá, hogy a luxust továbbra is biztosíthassuk magunknak. Félünk, hogy elveszítjük az állásunkat, a pozíciónk rabjai vagyunk. És ha nem rendelkezünk ezekkel a luxusokkal, nem tarthatjuk meg pozíciónkat. Így megkeresett pénzünket elköltjük azért, hogy megőrizhessük pozíciónkat, és fizetni tudjuk a luxus körülményeket. Tehát kétszeresen el vagyunk zárva.

Ezért manapság nehéz megszabadulnunk a terhektől és nyomásoktól. Ha egy kisebb házban lagnánk, ami szintén gyönyörű, és olcsóbb autót használnánk, talán nem kellene olyan sokat dolgoznunk. Tíz-húsz évi munka után nyugalomba vonulhatnánk és élvezhetnénk a szabadidőt, és a hobbinkat. De mert a munkánknak és a hírnevünknek megfelelően akarunk reprezentálni, nem tudjuk a munkát abbahagyni, és a külső megjelenésért hosszabb ideig kell dolgoznunk. Nem menekülhetünk el előle, mert már benne vagyunk.

Olyan ez, mintha egy tigris hátán ülnénk. Kapaszkodnunk kell a nyakába, és száguldanunk vele. Néha megértjük, milyen rettenetes, s meg akarunk állni, de nem tudunk. Ilyen erősen köt bennünket civilizációnk a kényelmekhez, amiket kínál.

Most gondolhatják: „Mindezt tudjuk már. Miért kell Ching Hai mesternek elmondania? Olyan sokat beszél a bajokról!” Megoldást akarok kínálni rájuk, ezért beszélek róluk. Ebből a játékból kell lennie egy vészkijáratnak, azaz kiútnak. Nem

kell feladnunk pozícionkat, nem kell feladnunk luxus körülményeinket, mégis megszabadulhatunk a nyomásoktól, melyek a nyakunkba kapaszkodnak, és megkeserítenek minket. A szabadon bocsátást Isten jelenlétében megtaláljuk.

Már Isten jelenlétében vagyunk. Csak még nem ismertük fel, ezért érezzük az elszakadás, az egyedüllét terhét minden nyomással ebben a világban. Szándékom az, hogy egy bepillantást vagy néhány bepillantást nyújtsak Isten jelenlétébe, s utána önmagunk is biztosak leszünk segítségében, szeretetében és tanácsában.

Azért ajánlom Önöknek ezt a módszert, hogy újra közvetlen kapcsolatba kerüljenek Istennel. És utána soha, egyetlen napra sem, életük egyetlen percére sem kerülnek ki Isten jelenlétéből, és többé sosem fognak megfedkezni az univerzum leghatalmasabb fenntartó erejéről, amely gondoskodik életünk minden percéről, a felismerést, a megvilágosodást követően, azután, hogy közvetlen kapcsolatba kerültek Isten erejével. Emiatt az ellenállhatatlan szeretet miatt meg fog szűnni minden nyomás, amit jelenleg érzünk. Változatlanul élvezzük pozícionkat, kényelmünket, de a teher nélkül. Akkor valóban tudjuk, hogy Isten igazi szeretet.

Isten valójában csak vigaszt nyújt. Ha jelenleg némi bánatban részesít, azt azért teszi, hogy emlékeztessen e világ mulandó természetére, és arra, hogy vissza kell térnünk az erő, Isten Országának biztonságába. Bármikor megfedkezünk Istenről, Ő fog újra emlékeztetni minket. Először gyengéden figyelmeztet, és amikor nem hallgatunk erre a jóindulatú

tanácsra, kissé nyomatékosabban inthet bennünket, majd nagyon erősen int.

Ezért ha most szelíden dorgálja Önöket, kérem, ne várják meg hogy, erősen sürgessen. És ha már erősen sürgetette, kérem, siessenek vissza Isten Országába, hogy élvezhessék mindazt a vigaszt, amit belül kínál. Ha már tudják, hogyan csinálják, gratulálok. Ha még nem, én felkínálhatom segítségemet. Ingyen és minden feltétel nélkül. Nem kell megváltoztatni munkájukat, pozíciójukat, hitüket, sem vallásukat, nem kell elszakadniuk családjuktól. Nincs szükség arra, hogy a hajviseletük az enyémmé hasonlítson. [Nevetés.] Az Önök hosszú hajuk nagyon jó. Munkát ad a fodrászoknak, máskülönben mindig engem hibáztatnának.

Köszönöm szerető figyelmüket. Egyesülésünk minden percét élveztem.

Hogyan teremtsünk békét a Földön?

Argentína
1989. december 16.
(eredetileg angolul)

Néhány jó dolgot szeretnék kínálni az Önök országának, és örömmel töltene el, ha itt-tartózkodásom hasznára válna szívüknek, lelküknek és testüknek. Talán megérthetjük valamelyest a Kelet és a Nyugat közötti kultúrákat is, amire néha alig van lehetőségünk megtenni, megérteni. Mivel csak négy napig maradok itt, és ha nem hoztam semmi jót az Önök országának, nagyon szomorúan fogok innen távozni.

Mindenki azt hiszi, hogy a béke propagálása az ENSZ dolga, Isten Országát pedig prédikálni a papok, és a szerzetesek dolga. Ez azonban nem így van, ez mindannyiunk kötelessége. Ha a papok prédikálnak Istenről, és mi nem hallgatjuk meg, akkor mi a haszna? Én a megvilágosodásról beszélek és Önök nem jönnek el meghallgatni, akkor kihez beszélek? Tehát jelenlétük nagyon becsülendő. Köszönöm Önöknek, hogy lehetőséget adtak arra, hogy teljesítsem

Istennel, valamint az emberiséggel szembeni kötelezettségemet, hiszen én is ennek a világnak a polgára vagyok. Nem gondolhatjuk, hogy egy ember, vagy egy embercsoport felelős a békéért vagy bármiért ezen a világon, mert mi valamennyien része vagyunk a rendszernek.

Tegnap valaki megkérdezte tőlem, vajon egy tűzáldozat közelében élünk-e, mire ezt feleltem: „Igen, minden percben, minden napon.” Miért? Mert mindig veszélyben forgunk, szüntelenül háborúskodunk. Ha nem atomháborúban, akkor hidrogénbomba-háborúban vagyunk, vagy még rosszabb, bármiféle más bombatámadásban! Ha nem ezek a bombák, vagy más fegyverek, akkor az idegesség, a féltékenység, a gyűlölet, és a tudatlanság hadiállapotában vagyunk. A szívünk mindenféleképpen örökösen háborút él át. Tehát a béke propagálása nemcsak az én kötelességem. Boldog vagyok, amiért eljöttek, és így együtt lehetünk, és tehetünk a békéért valamit.

Valamennyi ember érzelmi, gondolkodása és cselekedete mindig hatást gyakorol másokra. Például ha bemegyünk az irodába és meglátjuk, hogy a főnökünk, vagy a titkárnő nagyon mérges, nem ránk, talán valaki másra, feleségére vagy a férjére otthon, hogyan érezzük magunkat? Nagyon kellemes? Nem, nem kellemes. Talán először szeretnének elrejtőzni valahová. Néha az utcán véletlenül találkozunk egy barátunkkal, vagy ismerősünkkel, aki mosolyog, boldog. Ez ránk is hatással van, és áttragad ránk a boldogsága. Ha ezeken az apró példákon elgondolkodunk, rájövünk, hogy mindenki mindenkire hatással van.

Ezért az én munkám az Önöké is. Engem foglalkoztat az egész világ békéje, így Önöket is foglalkoztatja. Így ha figyelmükkel, szeretetükkel és nyitottságukkal támogatnak engem, akkor saját magukat támogatják. Vannak emberek, akik nem értik ezt az egyszerű logikát. Ha azt látják, hogy valaki valami jót cselekszik, de ezzel az ő saját üzletüket, vagy hírnevüket veszélyezteti, megpróbálják megtörni, tönkre tenni azt az embert. Ez csak egy illúzió, mert egy jó, önzetlen ember sosem ártana senki hírnevének, vagy veszélyeztetné mások üzleti tevékenységét.

Például az akkori főpap nagyon aggódó volt, mikor Jézus az igazságot tanította. A királyok és politikai vezetők nagyon nyugtalanok voltak miatta. Azért aggódtak, mert attól féltek, hogy Jézus az ő hírnevüket és vagyonukat veszélyezteti, hogy mindenki Jézust fogja követni, és Neki adják a pénzüket, vagyonukat, hogy senkitől nem kapnak semmit, hogy senki nem jár majd az ő templomukba vagy szervezetükbe, és senki sem fog adni nekik semmi felajánlott adományt vagy senki nem hallgat majd rájuk. Ezek voltak a papok aggodalmai. A királyok és politikai vezetők nyugtalanok voltak. Azon győtrődtek, hogy Jézus túlságosan híressé válik, hogy az emberek túlzottan szeretni fogják, és talán a királyukká választják. Tehát aggódtak! Ez volt a politikai aggodalom. Jézust azonban sosem érdekelte sem az egyház, sem az evilági királyság. Azt mondta: ***Az én Királyságom a mennyben van.*** És valóban így is van, mert az igazán megvilágosodott mestereket vagy embereket nem vonzza semmi, ami evilági. Átnéznek az anyagi létezés illuzórikus játszmáján. Már régen túljutottak rajta. Értenek mindent. Az övék mind a mennyek és a föld. Mindenük

megvan, amit akarnak. ***Keressétek azért először Isten Országát, és minden más dolog megadatik néktek.*** Ők nem törődnek az anyagi gazdagsággal és hírnévvvel.

Az emberek automatikusan vonzódnak ezekhez a megvilágosodott személyekhez. Azért mert fényt, láthatatlan bölcsességet, irgalmat és határtalan szeretetet sugároznak ki magukból. A szeretet olyan dolog, amit nem láthatunk, de nagyon tisztán érezhetünk. Ezért vonzza a férfit a nő szerelme, e szeretet miatt csüng a szülein a gyermek. Egy megvilágosodott embernek sokkal nagyobb a szeretete, mint ezeké. Az embereket ezért vonzza szeretetük. Megnyugvást, szeretetet, biztonságot és védelmet találnak e megvilágosodott személyeknél. A világi emberek azonban nem értik meg ezt. Jézusra vagy a megvilágosodott személyekre földi, kapzsi és anyagiassal szemmel néznek.

Ha Jézus megkapta volna az egész világ fölött való uralkodást, Ő azzal sem törődött volna. Amikor negyven napra meditált a sivatagban, megjelent előtte az ördög, és a három világot ajánlotta fel neki. Ha valaki egy trónt visszautasít, az nagyon nagy ember. Ha valaki az egész világot utasítja vissza, az igazán nagyon nagy!

Most elmagyarázom Önöknek, mi az a három világ: három világot nagyon jól ismerik a buddhisták, de Bibliában alig esik róla szó. Hallottak a harmadik Mennysországról. A Bibliában a Szentlélek valakit a harmadik Mennybe emelt. A harmadik Mennysország a három világ legmagasabbika. Ez az úgynevezett spirituális világ vége. A mi világunk a földi vagy anyagi világ. Ezen felül három másik világ létezik,

melyek láthatatlanok, csak a mennyei szem számára láthatók. Ha gyakorolunk néhány fajta meditációt, néha a mennyei szemünk felnyílik és láthatjuk a magasabb, láthatatlan világokat. Ezek a világok néha a miénkhez hasonlítanak. Például az asztrális világ, amely a legközelebb áll a miénkhez, a táj, a házak szerkezete és az emberek kívánságai mind-mind nagyon közel állnak a miénkhez. Az emberek többsége a haláluk után az asztrális világban marad.

Az asztrális világban is van mennyország és pokol. Mennyország az erényes embereknek, a pokol pedig úgynevezett kórház a betegeknek. Ha testünkben rákos daganat van, az orvos kioperálja ezt a daganatot, hogy meggyógyuljunk. Ha egész testünk beteg, a gyűlölettől, kapzsiságtól, kéjvágytól stb., akkor minden sejtünk beteg. Ezért az úgynevezett pokolba kell vinni, ahol lézersugarakkal kioperálnak minden sejtet, hogy eltávolítsák ezeket a vonásokat. Ezért mondjuk, hogy a pokol tűzzel égeti az embereket. Ez valójában egy gyógymód, hogy eltávolítsák minden lelki betegségünket. Ha ridegek vagyunk magunkkal, és ridegek vagyunk másokkal, ez azt jelenti, hogy valamiféle lelki betegek vagyunk. Ha ilyen szeretetlenül élünk egész életünkben, vagy sok életünkön át, akkor testünk minden egyes sejtjébe beleeszik magukat ezek a rideg cselekedetek, gondolatok vagy szokások. Ezért az asztrális úgynevezett orvosoknak meg kell gyógyítaniuk asztrális testünket, nagyon magas rezgésszámú fénysugárral - és ez nagy fájdalommal jár. Addig folytatják a kezelést, míg nem tisztulunk ki a gyűlölet, kapzsiság, kéj vágy stb. minden vonásától. Ez valóban egy fajta kezelés, de pokolnak hívjuk mert nagyon fájdalmas és sok szenvedéssel teli. Pontosan olyan ez, mintha

kórházban lennénk, az orvosi kezelés ott is sok fájdalommal jár.

Tehát az asztrális világ a három világ egyike. Az asztrális fölött másik világ van, az úgynevezett mentális világ. A mentális világ fölött pedig még egy, amit harmadik mennyországnak, vagy Brahma világának nevezünk. A magasabban lévő világ szebb, fényesebb, és hatalmasabb. Ezért ha valaki a három világ királya, akkor ő úgynevezett mindenek felett a teremtés csúcsán áll. Ezért igen nagy rang a három világ királyának lenni.

A három világ királyát nevezzük a Maya királynak. Ám bármilyen magas is a rangja, illúzió királya ő, és nincs benne elegendő bölcsesség és szeretet. Ezen fizikai világon mindent e király teremtett, ezért nem tökéletes e világ, ezért van tövise a rózsának, és néha az embereknek csúf arca, ezért az emberi lények, akikből hiányzik az ítélőképesség és az emberi méltóság, néha a fenevadakhoz hasonlítanak, és úgy cselekszenek, mint az állatok. Ez az eredménye a Maya király tevékenységének. Ha valaki leszáll a három világ egyikébe, köztük a miénkbe, fel kell öltenie ezt a fajta tökéletlen öltözéket, noha eredetileg tökéletesek vagyunk. Amikor a három világ fölött vagyunk, amikor hazaérünk, mások vagyunk.

Megpróbálom egy nagyon érhető példával megmagyarázni. Ha búvárkodni akarunk, búvárszemüveget veszünk, arcunkra oxigénmaszkot húzunk, hátunkra erősítjük az oxigén palackot és egy fajta béka ember öltözetet kell felvenni. Sem halhoz, sem békához nem hasonlítunk... de emberre sem! De

ezek nélkül az eszközök nélkül nem merülhetünk le a tenger mélyére. Ha a tengerben maradunk és elég sokáig viseljük ezeket a holmikát, hozzászokunk, és sosem vesszük le, mivel szükségünk van rájuk a víz alatt. Ha tükörbe nézünk, mindennap békaembernek látjuk magunkat, s egy idő után már azt hisszük, azok is vagyunk. De ha egyszer visszatérünk a szárazföldre, már nem lesz szükségünk a bűvárruhára, és újra szépek leszünk.

Ez a probléma velünk is, amikor ezen a világon vagyunk. Számos eszközre van szükségünk. Például elménk is egy eszköz, de az eszköz néha akadállyá válik - ez nem természetes. Pontosan úgy, mint amikor bűvárruhát húzunk magunkra, lábunk ilyen nagy lesz (Mester mutatja), alig tudunk lépni vele, orrunkat oxigénmaszkba bugyoláljuk, ami igen kellemetlen. Mozgásunk nem igazán természetes, a hátunkon, arcunkon, kezünkön és lábunkon, stb. lévő felszerelés miatt.

Most ezen a világon vagyunk, ahol az agy egyfajta computer, amire a lelkünknek van szüksége, hogy információt gyűjtsünk. De ha túl sokáig használjuk, függő viszonyba kerülünk vele, olyannyira függünk tőle, hogy néha, amikor a computer elromlik, fel sem ismerjük, hogy téves információt kaptunk. Tudják, néha a computerek meghibásodnak. Hallottam például egy számítógépről, amelyik sok nyelvről tud fordítani. Egy német Kínába vitte, hogy németről kínaira fordíttasson vele, és volt egy német szó, az aranyból való, amit a gép szökének fordított. Így ragadunk meg mi ebben a világban, a téves információ miatt. Tegnap valaki megkérdezte tőlem: „Ha Isten dönt mindenről, hogyan

lehetségesek a háborúk, katasztrófák, nyomorúságok?” A téves információt szolgáltató komputer miatt. Nagyon egyszerű ez. Néha segítség nélkül, egyedül is megismerhetik, amit mondok. Néha például tenni akarnak valamit. Egy intuíció azt súgja Önöknek, csinálják így, s ekkor hirtelen megszólalnak: „Nem. Az édesanyám sosem csinálta így, a tanárom nem helyeselné, vagy a barátom, a barátnőm, akárkim...” Ezért úgy fognak bele a dologba, ahogy az emberektől tanulták a társadalomban, és aztán a dolog balul ütött ki. Felismerték, hogy a másik megoldást kellett volna választaniuk, az az eredeti intuitív, ezért újra megpróbálták, és sikerrel jártak. Nem így van? Tudják, hogy bizony sokszor van így.

Ez a különbség a bölcsesség és a tudás között. A bölcsesség intuitív, amit az eredeti Énnek és Isten bölcsességének nevezünk. A tudás az, amit másoktól, könyvekből, a hagyományokból, a nemzeti szokásokból szerzünk és nem szükségszerűen helyes. Néha segít, többnyire azonban nem. Azért van sok konfliktus és helytelen esemény ezen a világon, mert az emberek többsége nem használja közvetlen bölcsességét, csak másod-, harmad-, vagy negyedkézből való tudással élünk. Ha a közvetlen bölcsességet akarjuk igénybe venni, akkor kapcsolatban kell lennünk ezzel a bölcsességgel. Ahhoz, hogy így cselekedjünk, ki kell nyitnunk néhány belső fülkét, és igénybe kell vennünk néhány segédeszközt. Mindannyian tudjuk, hogy agyunk befogadóképességének 95%-át nem használjuk ki. Ezeket a helyeket meg kell nyitnunk, ha békét akarunk a világon, ha meg akarjuk tudni, hogyan teremtsünk békét a földön. Mindenki akarja a békét, csak nem tudjuk, hogyan fogjunk hozzá a megteremtéséhez.

Ahelyett, hogy a tudományos kutatást és feltalálásokat az emberiség szolgálatába állítanánk, pusztításra használjuk.

Egy tűzáldozat könnyen megtörténhet. Jelenleg kifosztjuk természetes erőforrásainkat, a hidrogén például azért van, hogy levegőt vehessünk, és hogy az univerzum stabil legyen. Ha egy tömbbe zárjuk és bombát gyártunk belőle, amit hidrogénbombának nevezünk, akkor levegőnk hígabb lesz, kevesebb hidrogén lesz benne, és az egész világegyetemet zavarja. Pontosan olyan, mint amikor téglából és látható anyagokból építünk házat, a világegyetem láthatatlan anyagokból épül fel. Ha ezt a szerkezetet bárhol zavarjuk, az univerzum nem lesz stabil. Ahhoz hasonlóan, mint amikor leromboljuk a ház egy részét, vagy kidöntjük a falat az egész ház összeomlás fenyegeti.

Ezért manapság sok UFO-t vagy űrhajót láthatunk. Valaki tegnap a földön kívüliekről kérdezett. Ha léteznek, miért nem jöttek korábban? Mert nem kellett. Miért jönnek most? Mert túlságosan fenyegetők lettünk rájuk és önmagunkra. Túlságosan tudatlanok vagyunk. Túl ostobák - a tűzzel játszunk. Tudjuk, hogy az UFO-k legtöbbször Amerikában és Oroszországban landolnak. Miért nem más országokban? Tudják! Nem elég egyértelmű? Ha például Oroszország elpusztítja Amerikát, és Amerika viszonzásul elpusztítja Oroszországot, nekünk Argentínának is bajunk származik belőle. Ezért tehát a béke nem egy-két csoport, két ember vagy nemzet kötelessége, hanem minden emberé. Ne higgyék, hogy azért jöttem, mert a buddhizmust akarom terjeszteni, vagy az együttérzésükre vagy bármilyen tulajdonukra vágyom. Nem akarok semmit. Pusztán azt

akarom, hogy a földön béke legyen, s így mindenkinek legyen lehetősége a saját tehetségét vagy képességeit fejleszteni. Az embereknek ember módon kell együtt élniük s nem úgy mint a fenevadak. Mindannak többsége, amit máig tettünk, ahhoz hasonlít, amit az állatok tesznek - nincs semmi, amire az emberek büszkék lehetnek. Az állatok esznek, utódokat nemzenek, és szeretik egymást. Mi ugyanezt csináljuk. Ha nem ismerjük a bennünk rejtőző Istent, vagy Buddha természetet, nem sokban különbözünk az állatoktól. Nem így van? Kérem, ne haragudjanak rám - valakinek néha meg kell mondania az igazat. Máskülönben csak alszunk mindannyian, álmokat látunk, és büszkék vagyunk magunkra. Büszkék, de mire? De mivel büszkélkedhetünk? Az atombombáinkkal? A hidrogénbombákkal? A nincstelenséggel? A nyomorúságokkal? A gyűlölettel? Az erőszakkal? A túlnépesedéssel? Az éhes gyerekekkel? Mit csináltunk mi ebből a mennyországból?

Önöknek azt mondták, hogy ez a világ korábban mennyország volt. Mit tettünk, hogy ilyenné formáltuk? Egy maroknyi ember aggódik emiatt a gyönyörű bolygó miatt. Mások alszanak, esznek, szeretkeznek és pénzt keresnek. Nem tudom, vajon imádkoznak-e, ha még elmennek is a templomba. Még ha elmennek is a templomba, nem tudom, miért fohászokznak Buddhához. Igen, imádkoznak! A saját jólétükért, a saját üzletükért és a saját fiaikért, lányaikért. És a szomszédokért? Értük vajon imádkozunk-e? Imádkozni nem nagyon aktív dolog. Valami mást is tennünk kellene, de az emberek többsége ezt igen nehezen ismeri fel. Ezért látják, ha valaki a maihoz hasonló előadásokat tart, csupán

néhány száz, néhány ezer ember jön el. De a futball mérközéseken, a színházban vagy a popkoncerteken tízezreket láthatnak, amint egy labdát figyelnek, egy labdáért küzdő embereket figyelnek. Hát nem bámulatos?!

Ráadásul, akik a pályán kívül vannak, nem is játszanak csak a pályán lévők. Ha mindenki játszana, azt mondanám: „Oké. Tornáznak, nagyszerű. Mindenki izgatott, mert versenyeznek.” De nem, csak egy csapatnyi ember játszik, és negyven-, ötvenezer a pályán kívüli izgul. Mindig elcsodálkozom, ha látom e világ illuzórikus játszmáit. Ezeket sem értem. Ám azt értem, miért nincs békénk. Mert egyszerűen senkit sem érdekel. Nézhetünk futballt, nem bűn. Járhatunk színházba, s ez néha jó az időt múlatni, és mert változatosságot hoz életünkbe. Nem szabadna azonban megfedkezni arról sem, hogy kik vagyunk, és hova megyünk ez után az élet után. Arra is időt kell szakítanunk, hogy felkészüljünk erre az eltávozásra. Mindenre felkészülünk - a születésre, a halálra, az öregkorra, de nem készülünk fel következő életünkre. De a következő élettel nem is törődünk, ezzel az élettel törődnünk kellene. Együtt kellene dolgoznunk, hogy világunkat szebbé, békésebbé tegyük.

Az én céloom nem a buddhizmus vagy a kereszténység hirdetése. Ezeket a dolgokat elolvashatják a könyvekben, érdeklődhetnek a templomokban, imaházakban vagy más szerzetesektől, apácáktól. Valamennyi el tudja Önöknek mondani, mi a buddhizmus, mi a kereszténység stb. Én nem ezekről a dolgokról akarok beszélni. Az én szándékom némi béke teremtése ezen a földön, mert valamennyien fivérek és

nővérek vagyunk. Csak bölcsesség és megvilágosodás révén érhetjük el a békét, és nem illuzórikus elképzelések és pénzfecsérlő tárgyalások révén, bármely tárgyaló asztal mellett, vagy nemzetek között. Mindenki azt hiszi, hogyha politikus lesz, vagy pap, esetleg szerzetes, némi békét hozhat e földre, de legalább saját nemzetére. Bölcsesség nélkül azonban mit tehetünk? Minél többet teszünk, annál többet hibázunk. Ugyancsak ha egyetlen ember bölcs, de honfitársainak többségéből hiányzik a bölcsesség, mit tennénk? Csak akkor cselekedhetünk valaha is helyesen, ha kapcsolatba kerülünk az eredendő bölcsességgel. Máskülönben még ha akarjuk, és őszintén akarjuk megteremteni a békét ezen a világon, háborút szítunk. Azért mert néhány ember hisz abban, hogy békét erőszakkal lehet teremteni - „Ha nem hallgatsz rám, ha nem hallgatsz az én hazámra, majd kényszerítelek rá.”

Csak akkor cselekedhetünk helyesen, ha megvan bennünk Isten bölcsessége, és megvilágosodása. Ezért látjuk a királyokat és királynőket jönni, majd menni, a világ pedig mindig háborúban van. Talán eddig nem voltak kellő számú megvilágosodott királyaink és királynőink! Aulac-ban és Kínában is a jó királyt megvilágosodott királynak nevezzük. Igazán érthető, hogyha egy országot akarunk irányítani, megvilágosodottnak is kellene lennünk. Mit értek megvilágosodott alatt? Azt jelenti, hogy feltáruik bölcsességünk. Intelligensebbek vagyunk, szuper intelligensek, ezért másként látjuk a dolgokat, mint hétköznapi állapotban. Csecsemő-, gyermekkorunkhoz hasonlíthatnám, akkor is tudtunk beszélni, enni, megértettünk

dolgokat, de nem voltunk elég okosak ahhoz, hogy átvegyük szüleinktől az üzletet, vagy fenntartsuk a háztartást. Értik?

Ha csak öt százalékát használjuk agyunk befogadó képességének, hogyan beszélhetünk a nemzet vagy a világ irányításáról? Kínában azt mondják: „Először nyerd el a megvilágosodást, akkor tudod irányítani háztartásodat aztán képes leszel kormányozni a nemzetet és békességet tudsz teremteni a világon.” „Először nyerd el a megvilágosodást.” Gyakorolj, és erényeid és fényed kifognak fejlődni. Csak ezután tudjuk gondját viselni házunknak. El tudják képzelni? Megvilágosodottnak kell lennünk, hogy a háztartásunk jó legyen? Csak miután a házunkkal törődünk, beszélhetünk a békéről a földön. Ezért az olyan emberek, mint Jézus vagy Buddha, voltak a béke igazi küldöttei, a világ igazi királyai. Indiában ezért nevezik az ilyen embert „nagy király”-nak, vagy a „királyok királyának”. Nekünk nem szabad nagyravágyóknak lennünk, hogy a „királyok királya” legyünk, arra azonban törekednünk kell, hogy hozzájárunk a világ békéhez, hogy szép építményeket alkossunk ezen a világon, ahol a gyermekeink és unokáink bőségben és boldogságban élnek. Ezért mondjuk, hogy „Először nyerjük el a megvilágosodást, akkor tudjuk irányítani háztartásunkat aztán képesek leszünk kormányozni a nemzetet és békességet tudunk teremteni a világon.”

Ha csak beszélünk a békéről és meg akarjuk teremteni a földön, közben magunk békétlenek vagyunk, akkor ez egy vicc. Ha templomokat és imaházakat építünk csupán, de nem törődünk az élő templommal, akkor ez nagyon rossz hozzáállás, mert a Bibliában ez áll: ***Mi vagyunk az Isten***

temploma és a Szentszellem lakozik bennünk. (A Mester a szívére mutat.) Isten itt lakozik, Isten Önökben él. Meg kell tisztítani a templomot. Ha önmagunkkal kezdjük és engedjük, hogy a béke innen induljon ki (a Mester a homlokára mutat.) és minden egyes emberből, akkor nem lesz szükségünk templomra, nem lesz szükségünk még a Bibliára vagy a buddhista szútrákra sem. Nem lesz szükségünk mesterekre, szervezetekre, sem az ENSZ-re. Remélem, hogy bármit teszek, némi ösztönzést adhatok Önöknek, s így Önöket is arra serkentem, hogy békére találjanak önmagukban, hogy rátaláljanak a bölcsességre és Istenre. Ezért vagyok itt, nem a buddhizmus vagy a kereszténység szolgálatáért. Csupán megvilágosodást akarok nyújtani, hogy jobban viselhessék gondját a házuknak, hogy többet törődhessenek nemzetükkel, és így közösen békét hozhassunk a földre. Ámen!

A megvilágosodást bárhol elnyerheti az ember

*Korea
1992. március 22.
(eredetileg angolul)*

Üdvözlöm a nagy Korea jó és intelligens embereit. Régóta csodálója vagyok országuknak. Az egyik autó, amelyikben idejöttem, a Sien Tai (Hyundai). Jól mondom? Koreai gyártmány? Nagyon jó autó. [Taps.]

Nem az autó miatt csodálom az országukat, az emberi szellem az, ami hatást gyakorol rám és a világra. Amerikában és más országokban is mielőtt ezt a munkát felvállaltam, mindig találkoztam koreai szerzetesekkel és laikusokkal, és ellátogattam templomaikba. És amikor erre járok, sosem felejték el néhány Gingseng-et és Kim-Chi-venni. Ezért azt hiszem, erősen vonzódok a koreai emberekhez, még az olyan hivatalos összejövetelünk előtt is, mint ma.

Nagy, nagy megtiszteltetés számomra ez az alkalom, ez a lehetőség, hogy ennek az országnak a nagyszerű embereihez szólhatok. [Taps.] Már abban a pillanatban, amikor kiszálltam a gépből a szülői repülőtéren, éreztem, hogy ezen a helyen sok a szeretet, jó szellem és a jószándék. Az Önök ellenállhatatlan szeretete kissé elbátortalanít engem. De úgy gondolom, ennek oka az, hogy Önökben olyan erős a szeretet, hogy ezt ki kell nyilvánítaniuk a világnak is.

Mióta megérkeztem, számos ember felkeresett kis szobámban és üdvözölt engem. Még most is melegség önti el a szívemet emiatt. Azt kívánom, bárcsak minden módon segíthetném az Önök országát. De mivel eredetileg buddhista vagyok, csak a buddhizmus tanításaival szolgálhatom Önöket, különösen most, hogy országuk fejlett és nincs nagy szükségük anyagi támogatásra.

Országuk gyorsan felemelkedett, az emberek gyarapodtak tudatosságban, ahogy felelős magatartásban is; ez nagy tiszteletet és elismerést váltott ki az egész világból. És mióta tegnap és ma közeli kapcsolatba kerültem néhány honfitársukkal, megéreztem, miért történhetett így.

Megértem, hogy Isten, vagy akit Önök Buddhának neveznek, bőséggel áldotta meg országukat. Olyan sok imaházat láttam, olyan sok szerzetest a város körül és a városban. Számos vallás templomát láttam itt és a fővárosban is. Sok keresztény templomot láttam más vallási központok mellett állni. Ekkor megértettem, hogy az Önök országa, az Önök népe spirituálisan igen magas fokon áll.

Az emberek csak akkor fejlettek spirituálisan, magasan, ha szívük ennyire nyitott és elméjük oly béketűrő, oly nagyszerű. Ez megérteti velünk azt, hogy minden jó vallás, minden nagy vallás jó, és az emberiség jólétét szolgálja. Ezt nevezem én civilizációnak.

A civilizációt nem lehet pusztán a gazdagságon, a technikai fejlődésen lemérni, hanem az emberek spirituális fejlődésén. Gyakran halljuk azt, hogy a lelkigyakorlat nem jár világi eredménnyel.

Gyakran halljuk, hogy ahhoz, hogy elérjük a Buddháságot vagy Isten Országát, le kell mondanunk az egész világról, elhagyatott helyen kell élnünk, és egyedül vagy néhány emberrel végeznünk a gyakorlatot. Van benne valami igazság. De jobb lenne, ha lelkileg fejlődnénk és gondoznánk az anyagi világot is, hogy továbbra is eredményesen élhetnénk életünket ezen a világon, jó érzéssel és kényelmesen, ugyanakkor bölcsességünket is fejleszthetnénk.

Korea nagyszerű lakói valahogy mindkettőre képesek. Olyan egyensúly ez, amit ritkán láthatunk ezen a világon. Teljes szívemből gratulálok Önöknek. [Taps.] És ebben az erőben országuk továbbra is fejlődni fog lelkileg és anyagilag, hogy békében, boldogságban és bőségben éljen a nagyszerű nemzetük.

Azt hiszem, nekünk embereknek sérülékeny a testünk, s nem ritkán az elménk is gyenge. Ha nagyon kényelmetlen körülmények között, minden komfort nélkül élünk, ez befolyásolja egészségünket és lelki egyensúlyunkat. Nehezen

koncentrálunk, nehezen szerezzük meg a belső nyugalmunkat.

Függetlenül attól, hogy a Himalájában vagyunk vagy a piacon, nem szerezhethetjük meg azt a legmagasabb szintű meditációs tapasztalatokat, amiket megszerezni akarunk. Többségünknek családját, nemzeti ügyeket, nemzetközi üzleteket kell gondoznunk, ezért nem menekülhetünk fel a hegyekbe, nem rejtőzhetünk el barlangokban, és nem foglalkozhatunk pusztán lelki gyakorlatokkal. Ezért az a nagyon praktikus, ha gondját viseljük a családnak, nemzeti ügyeinkkel foglalkozunk és megtaláljuk a módját, hogy ott végezzük lelki gyakorlatainkat, ahol éppen vagyunk.

Nagyon kényelmes meghúzódni a Himalájában, vagy elvonulni valami távoli, csendes helyre, hogy élvezzük a meditációs révületet. De nagyobb öröm megosztani ezt a boldogságot és gyakorlatot, meditálásunk gyümölcsét az emberek sokaságával.

Sok időbe telt, mire ezt felismertem. Ugyancsak nehéz volt elhagyni a Nirvánát. Nehéz felismerni és eszünkbe juttatni, noha mi már elértük a belső békét és boldogságot, hogy a világon még sok ember szenved. Nem is felismerni nehéz, sokkal nehezebb rábeszelnünk magunkat arra, hogy újra kimenjünk a világba.

Mert a meditációs révületben másként gondolkodunk. Másként érzünk. Úgy érezzük, mindenki Buddha. A világot tökéletes rendben látjuk. Ennek oka az elme más állapota.

Ezért mondja Lao Tzu „Az út és az erény” című könyvében:
Nincs mit tenni a menny alatt.

Valójában azonban van mit csinálnunk, mert amikor visszaemlékezünk a megvilágosodás előtti tudatlanságunkra, mi is egy fajta lelki szenvedést éltünk meg. Aztán valaki felkeresett és megkért, hogy jöjjek elő, tanítsam őket, segítsék nekik, és nehéz nemet mondani. Jó dolog azonban, ha valaki megvilágosodásért és lelki segítségért fordul hozzám. Máskülönbent azt hiszem, egyetlen mester sem gondol arra, hogy kimenjen a világba és megossza tudását és boldogságát, amit az a személy vagy mester elért.

Ahogy korábban már elmondtam, ennek nem a mester önzése az oka. Pusztán az, hogy másként gondolkodik és másként érez a megvilágosodott ember. Ezért volt nehéz rábeszélni Lao Tzut, hogy írja meg „Az út és az erény” című könyvét. Úgy kellett rábeszélni. Kényszerből tárta fel a láthatatlan titkokat, amelyek csak kevesek előtt tárulnak fel.

Nem a könyv az, ami fontos. A rejtély, a leírhatatlan szavak voltak fontosak, amelyeket Lao Tzu feltárt annak a kevés kiválasztottnak. Amikor Buddha megvilágosodott, nem akart kimenni a világba, hogy tanítson, mert azt gondolta, a Nirvánát kellene élveznie. A Nirvána, ha valaki nem értené a jelentését, szanszkrit szó, a tudatosság nagyon magas állapotát fejezi ki, az elme egy üdvözült, nyugalmas, vágy nélküli állapotát.

Akkor azonban Brahma megjelent előtte, s meggyőzte arról, hogy tanítania kell a lelkes embereket. Talán akkor Buddha

rejtőzködött valahol, és senki nem volt a közelében, hogy megvilágosodást kérjen tőle. Ezért Brahmának kellett rábeszélnie.

Most azon tünődünk, miért tette ezt Brahma. Mert sok ember fohászokodott hozzá, áldást, megvilágosodást és megszabadítást kérve tőle. Brahma a Harmadik Menny Istene. A hindu vallás szerint Brahma a mi világunk, ennek a világegyetemnek a teremtője.

Sok isten létezett, de mert nem adtam nekik meghívót, itt nem említjük őket. Ma a koreai népet akarjuk meghívni és nem az istenek sokaságát. Persze csak vicceltem. Az istenek mindenképpen itt vannak. Önök valamennyien istenek, ezért most három-négyezer isten van itt jelen.

Megválaszoltuk tehát a kérdést, miért kérte meg Brahma Buddhát, hogy a megvilágosodott tanítást abban az időben terjessze a földön. Azért mert Brahma, az istenek egyike, az Univerzális Kormány hierarchiájában nem a legmagasabban álló, láthatott és hallhatott világi szenvedéseket, Buddha pedig abban az időben, a legmagasabb szintű felismerésének állapotában, nem tudta meg. Ezért valakinek emlékeztetnie kellett rá.

Gyakran hisszük azt, hogy Buddha vagy a Mindenható Isten meg fogja hallgatni imáinkat. Tapasztalataim szerint azonban nem így van, mert a legnagyobb erő szerint a világ már rendben van, és a szenvedés lecke a számunkra, amelyből okulnunk kell, hogy felnőjünk és felnőtté váljunk. Isten, a Mindenható Isten, a legmagasabb Buddha nem sokat

aggódik. Egy más fajta Isten, vagy alacsonyabb rangú Boddhisattva érti meg és érez együtt szenvedésünkkel.

Ahogy az oktatási rendszer legfelső szintjén állók utasítást adnak egy tantestületnek, hogy dolgozza ki a vizsgakérdéseket. Nem aggódik amiatt hogy a diákok meg tudják-e oldani a feladatokat, és a bukott diákok szomorúsága miatt nem fáj a feje. Ezért egyes tanároknak kell a diákok gondját viselniük és segíteniük nekik, hogy ezeket az akadályokat küzdjék le.

Azt hiszem, bajban vagyok. [A Mester nevet.] Ilyen elvont dolgokról beszélni. Jól érzik magukat??? Tudnak követni??? [Taps.] Rendben, akkor folytatom.

Amikor Buddha elérte a legmagasabb felismerést, ismét visszatért az Ő eredeti önmagához, és e eredeti nagyszerű énje mindig üdvösségbe és örök békében van. Ezért nem tudja megérteni a tudatlan emberek többségének szenvedését, akik nem érték el a megvilágosodás szintjét, mint Ő.

Brahma volt az egyetlen, aki szemmel tartotta ennek a világnak a jólétét, látva, ki cselekszik helyesen, ki rosszul, így Ő jobban tudja. Ahogy egy ország királyának vagy elnökének is bíznia kell a minisztereiben, az alacsonyabb rangú beosztottjaiban, mint a képviselőkben, a miniszterekben stb... hogy jelentik neki a nép akarátát.

Így, amikor mi a nép, eleget szenvedünk tudatlanságunk felhőjétől, börtönétől, imádkozni fogunk a Mindenhatóhoz

vagy a leghatalmasabb Buddhához, hogy segítsen bennünket kiszabadítani. És amikor ezt jelentik a Mindenhatónak, Ő ideküld valakit, hogy megszabadítsa ezeket az embereket a szenvedéstől. Buddha és Jézus ezek köré a küldöttek közé tartoztak.

Sok más szent is volt, akiket időről időre leküldtek, hogy segítsék e világ népének megvilágosodni. De azután Buddha megfeledkezett róla, harminc, csaknem harminc év telt el, míg a saját szemével látta India lakóinak szenvedését.

Tehát nem tudjuk, vajon mi is Buddha vagyunk-e, míg csak véletlenül vagy egy megvilágosodott mester kegyelméből mi is meg nem világosodunk. Természetesen meghívom Önöket önmaguk megismerésére, hogy meg tudják vajon Buddhák-e vagy sem. És akkor meg fogják érteni, hogy Buddha az igazat mondta: ***Mindenki Buddha, Mindenkiben lakozó Buddha természet várja, hogy fedezzék fel.***

Önmagunk felfedezésének képessége azonban természetesen minden embernél más és más. Ennek következtében a megvilágosodás szintjei is különbözőek. De ha két ember a tudatosság ugyanazon szintjét éri el, tapasztalatuk szinte tökéletesen egyforma. Ezért hívjuk a gyakorlatot Taónak, azaz Útnak.

Mivel ez egy út, minden egyes ember, aki ezen az úton jár, gyakorlatilag ugyanazokat a dolgokat fogja látni. A látottak csupán annyiban különböznek, ki milyen távolságot tesz meg ezen az úton. De ha két ember ugyanolyan messzire jutott el, ugyanazt a tájat láthatták.

Ha a Tao más és más, hogy lehetséges, hogy valamennyi Buddha ugyanarra a Buddháságra jutott el, és sehova máshova? Ha sok az út, az emberek élményeinek, tapasztalatainak különbözniük kell egymástól. A buddhista sutrák és más vallások egyéb szent könyvei szerint azonban az emberek, még ha különböznek is egymástól, akik a szent utat gyakorolják, azonos vagy többé kevésbé azonos tapasztalatokat szereznek.

Természetesen sok-sok csodálatos élményt élünk át, amikor bensőnkben megvilágosodunk. De én most csak néhány praktikus példával hozakodom elő. Ilyen a minden szent könyvben említett Istentől származó nagyszerű fény, Buddha nagyszerű fénye vagy Buddha-föld tájai. Tanulmányoztam a különböző vallások szent könyveit, s mindegyikben hasonló élményekről számoltak be.

Nehéz felfogni ezt a dolgot a megvilágosodás előtt, de miután elnyertük, sőt a megvilágosodás alacsony szintjén is, képesek leszünk nagyon világosan meglátni. Ezért említettem az előbb, hogy Korea nagyszerű népe igen emelkedett, a tudatosság nagyon magas szintjén áll.

Elmondható ez India lakóiról is, mert megértették sok vallás alapvető hasonlóságait. Néhányan azt hiszik, hogy Indiában az emberek sok Istent imádnak. Nem arról van szó, hogy Indiában istenek sokaságának kavalkádja van, csupán arról, hogy az indiaiak jelképesen tisztelnek minden vezetőt, minden egykori és mai vallás tanítóját.

Koreában sok a templom, sok az imaház és más egyéb meditációs központ. Lélekben is hasonló a helyzet. De azt hiszem, a koreai emberek gyakorlatiasabb életszemlélettel vannak megáldva. Ezért ők megértik mindkettőt: a szellemet, ugyanakkor törődnek a fizikai kényelmükkel is. Mint ahogy már mondtam, nagyon ritka ez.

Most pedig térjünk vissza ahhoz, amiről az előbb beszéltem. Nem kell elveszítenünk mindazt, amit az anyagi világban megszereztünk azért, hogy megvilágosodást nyerjünk. Ülhetünk a házunkban, élvezhetjük minden kényelmét, végezhetjük kötelességünket és mindemellett nagy megvilágosodott szentekké válhatunk.

Feltéve, hogy őszintén kívánjuk a megvilágosodást azért, hogy jobban megértsük az életet, a halált és a világegyetemet, megértsünk más dolgokat, amiket korábban nem értettünk azért, hogy jobban, okosabban szolgálhassuk a világot, és hasznára legyünk mind magunknak, mind az egész univerzumnak.

Buddhához hasonlóan kell gondolkodnunk. Buddhához hasonlóan kell élnünk. Nem elég csak imádkoznunk Buddhához. Buddha azt mondta, mi vagyunk a jövőbeli Buddhák. Kétezer-hatszáz páratlan évvel ezelőtt mondta ezt. Mi most e jövőben vagyunk, nincs tehát több idő a várakozásra. Most lehetünk Buddhák. Legalább ismerjük Buddha útját, vagy hogyan váljunk Buddhává.

Buddha útját leírják a szent könyvek, de azt nem magyarázzák el, hogyan válhatunk Buddhává. Ezért több

ezer éve imádkozunk Buddhához, de nem is álmodtunk arról, hogy azzá legyünk. Mert a Buddhává válás módját nem lehet megtenni beszélő nyelveken.

Az erő, ami bennünk rejlő, és önmagunknak meg kell tennünk, fel kell fedoznünk. Ha egyedül is képesek rá, az nagyszerű. Ha nem tudják feltárni saját nagyságukat, akkor keresniük kell valakit, aki megmutatja, hogyan csinálják. Hasonlóan ha nem tudunk angolul, és nem tudunk megtanulni egyedül, akkor keresnünk kell egy nagyon jó angoltanárt. Nagyon egyszerű, és így van minden tudománnyal. Ahogy már mondtam, az út ugyanaz. A főúthoz talán sok mellékút vezet, de végül csak egy út van.

A Buddhaság elérésének a legmagasabb módjáról a Surangama sutra tesz említést, de megtalálható a világvallások sok más szent könyvében. Miután gyakorolják a Quan Yin Módszert, pontosan megértik, amiről beszéltem, anélkül, hogy valaki tanította volna Önöknek. Surangama sutra azt mondja, hogy a legmagasabb mód, az utolsó út a Quan Yin Módszer, ami nem más, mint saját belső természetünk hallgatása.

Létezik egy fajta energia, egy fajta rezgés, amit a fülünk nélkül is hallunk. Ezek az Isten, a Buddha hallgatag szavai az egész bölcsesség forrása. Ha bármi is, amit mondtam tetszett Önöknek vagy kicsit bölcsnek tűnik Önöknek, az a Quan Yin Módszer révén, amelyet gyakoroltam, amelyet közvetlenül a teremtés forrásától tanultam meg. Természetesen azok a dolgok, amiket szavakba tudok önteni. Sok egyéb dolog van,

amit csak én érthetek, és emberi nyelven nem tudom elmondani.

Van azonban néhány dolog, amit magyarázat nélkül is tudhatnak. A beavatás idején például, akkor, amikor el akarják sajátítani a módszert, amelyet a Surangama sutra Quan Yin-nek nevez, azonnal elnyerik azt, amelyet megvilágosodásnak hívunk, és sok féle vagy egy-két vagy egy élményt szereznek, amiről szó esik a világvallások fent említett szent könyveiben. És e megvilágosodással fognak rendelkezni; folytatni, fejleszteni fogják és a megvilágosodás még nagyobbá fog válni, mert közvetlen kapcsolatban leszünk Buddha természetünkkel vagy Isten Országával. Tanítványaim tanúsíthatják szavaimat.

Bármikor írhatnak és megkérdézhetik tőlük. Írhatnak amerikai tanítványaimnak. Írhatnak angol tanítványaimnak. Írhatnak európai tanítványaimnak. Írhatnak kínai, vietnami, fülöp-szigeteki, szingapúri, thaiföldi tanítványaimnak. Írhatnak bármelyiküknek, és megkérdézhetik tőlük, igaz-e, amit mondtam. Ily módon megtudjuk, hogy a Quan Yin Módszer valóban összhangban van-e a világ nagy vallásaival. Legalábbis az öt nagy vallással.

A vallás nem pusztán a múltbéli mesterek, mint Buddha, Jézus Krisztus... szavainak mondogatását jelenti, hanem azt, hogy bölcsességüket beépítsük mindennapi életünkbe, azaz a szabályaik, parancsolataik őszinte betartása. És hogy egy nagyon bölcs módszerrel mindennap belül csiszoljuk a bölcsességet. Ha mindez egyesített, vallásnak nevezhetjük.

Egy igazi buddhistának képesnek kell lenni arra, hogy kapcsolatba kerüljön a belső Buddhával, tudva, hogy mi a Buddha. Egy igazi kereszténynek Krisztussal vagy Istennel kell kapcsolatot teremtenie, máskülönben honnan tudhatnánk, hogy létezik-e Isten. Ha Buddha valóságos, egy igazi buddhistának képesnek kell lennie arra, hogy legalább röpke bepillantást nyerjen Buddha-földjére vagy megpillanthassa Buddha nagyszerű fényét vagy közvetlen meghallja Buddha tanítását. A Quan Yin Módszer révén megszerezhetik ezt a képességet.

Buddha nem hétköznapi angol vagy koreai nyelven tanít. Csendes hangon szól Buddha tanítása hozzánk a világegyetem nyelvén, amely nagyon hasonlít egy szépséges dallamhoz. Ezért mondják a buddhista szent könyvek, hogy Buddha csak egyetlen nyelven beszél. De minden lény a saját nyelvén képes megérteni.

Ez Buddha igazi szent könyve, igazi tanítása. Ezért minél többet hallgatunk erre a belső hangra, annál bölcsebbé válunk. Minél többet látjuk Isten, Buddha belső fényét, annál okosabbak leszünk. Ily módon válhatunk Buddha vagy Krisztus igazi követőivé.

Ez nincs kifejezve a Bibliában, sem a buddhista sutrákban. Csak a Quan Yin Módszerről tesznek említést. Csak a Quan Yin Módszer követőinek tapasztalatait említi. Nem mondja, hogyan gyakoroljuk. Még ha megemlíti is, de egy megvilágosodott mester ereje nélkül nem valóságos. Mert Buddha útját nem lehet nyelvek vagy cselekedetek által

tanítani. Csak átadni lehet belső bölcsességből saját bölcsességünknek.

Bölcsességünk az, amely fogadja a beavatást, az ébredést, nem agyunk, nem elménk. Ezért van szükség az úgynevezett „beavatásra”, lehozni Buddha erejét a Nirvánából, hogy felébressze saját Buddha erőnket.

Amikor Nirvánát mondom, a kereszténység Isten Országát is értem alatta. A koreai emberekhez hasonlóan én sem teszek különbséget a vallások között. Azt hiszem, hasonlóan gondolkodunk. Ezért érzem magam ilyen jól Koreában, még az első találkozásunkkor is.

Tehát a szent könyvek nem magyarázzák meg, hogyan csináljuk, mert belsőleg kell átadni. De az élmények sokasága miatt a gyakorlat eredményeit megírták a szent könyvek. Ezért ha ugyanazokat a tapasztalatokat szerezzük, tudjuk, hogy a helyes módszert gyakoroljuk.

Valójában a módszer nem olyan fontos, mint a bölcsesség erejének átadása. Azért van ez, mert társadalmunkban valamiféle konkrétumot kell javasolnunk, máskülönben az emberek nem fogadják el. Ezért azt kell mondanunk: van egy módszer a számotokra. Így megértik, hogy valamit tanulni kell, megtudni, fejleszteni. Máskülönben még ha létezik is ilyen módszer, vagy fehéren-feketén le van írva, nem veszik hasznát, ha olvassák, mert a mester ereje, az átadó közeg hiányzik.

Ez az oka annak, hogy ősidők óta nem találjuk az ilyen módszer leírását. Ezért gondolja az emberek többsége a Buddhaság gyakorlatát egy fajta misztériumnak, amit nagyon nehéz megérteni, nagyon nehéz megszerezni. Igen, nehéz, de nem, nem az. Igen, ha senkit nem találunk, aki ismeri, de ha találunk valakit, aki már ismeri, nagyon könnyű. És azonnali megvilágosodást nyerhetünk, feltéve, hogy őszinték vagyunk, és a mester elfogad bennünket.

Így tanultam meg én is. Hasonlóképpen tanulhatják meg Önök is. Semmilyen anyagi dologra nem teszünk szert, de lesz valami, amit nagyon jól fogunk tudni, amikor megvilágosodunk. Elfáradtak már??? [Taps.] Folytassam? [Hangos taps.] Köszönöm, nagyra értékelem odaadásukat. Az teszi Koreát nagy országgá, hogy lakói a szellemiséget keresik. Már így is igen alkalmasak arra, hogy egy országot felépítsenek.

Amikor ezt az úgynevezett Quan Yin Módszert gyakoroljuk, a világegyetem számos dolgát meg fogjuk érteni, számos olyan dolgot e világon, amiről előbb még csak nem is álmodtunk, hogy egyszer megértjük. Sok minden van, amit elmondhatunk szomszédainknak, de sok, számos olyan, amiről sosem tudunk beszélni, mert Buddha világa rendkívüli és kivételes. Ezen a világon semmivel nem hasonlíthatnánk össze, vagy amit példaként említhetnénk.

Bölcsességünk nagy része kihasználatlanul marad. De miután megvilágosodtunk, és mind jobban és jobban megvilágosodunk, bölcsességünk egy része beépül mindennapi életünkbe, hogy szeretőbbé, intelligensebbé

önzetlenebbé tegyen bennünket, és képessé arra, hogy a világot szolgáljuk. És bármit csinálunk, jobb lesz a minősége.

Természetesen hosszú utat kell megtennünk ahhoz, hogy Buddhává váljunk, de megvilágosodás előtti állapotunkhoz hasonlítva sokkal, sokkal nagyobb intelligenciával és képességgel rendelkezünk. A megvilágosodás ezért nem csupán a szerzeteseknek, nem csupán a Himalájába vagy barlangokba visszavonult embereknek való, hanem mindenkinek ezen a földön.

Miért mondom, hogy bölcsességünk jelentős része kihasználatlanul marad? Mert tudásunk bizonyos része azt a létet szolgálja, hogy felkészüljünk Buddha földjére, és csak egy része használható ezen a világon.

E világ korlátai, az anyag hiánya, a különböző információk hiánya lehetetlenné teszi, hogy bölcsességünk többségét használjuk. Például, amikor a gyakorlat kicsit magasabb szintjét elérjük, képessé válunk arra, hogy megpillantsuk Buddha földjét.

Az nem a legmagasabb szint, oké? Buddha földje, Buddha meglátásának képessége nem a legmagasabb szint. Nem az!!! Magas szint, de nem a legmagasabb. Most csak példaként idéztem, hogy képesek meglátni belül Buddha földjét vagy Buddhát. Azt hiszem, elmondhatják, hogy ez a gyakorlat középső szintjén van.

Amikor meglátják Buddha földjét, a középső szinten lesznek. Körülbelül így nevezhetjük. Sokkal tovább is megyünk, de amikor megláthatjuk Buddha földjét, már sokkal bölcsőbbek vagyunk. Már sokat tanultunk meditációink során, napi gyakorlataink alatt, alvásunk közben.

A beavatás után, még ha alszunk is, a magasabb földre megyünk és sokat tanulunk. Különben két és fél óra mindennapi gyakorlás nem elég. A pihenőidőket is felhasználjuk a tanulásra. Bármilyen cselekvésbe beépül Buddha bölcsessége. Így amikor látjuk Buddha földjét, sokat tanulunk, és megtudjuk, hogy kell építeni házakat különböző módon. Megtudjuk, hogyan kell szerkeszteni sok mindent, például UFO-t. Megtudjuk, hogy Buddha földjén a házak kristályból, gyémántból, aranyból készülnek téglá és beton helyett, mert már jártunk ott és láttuk.

Láttunk számos más rendkívüli gépet. Ez csak egy példa. Igaz példa. És amikor visszajöttek erre a világra, visszajöttek a meditációból, visszatértek a Buddha földjére tett utazásról, Önök is például olyan házat, olyan gépet akarnak készíteni, hogy segíthessenek az embereknek, csak ezen a világon nem találnak olyan szép kristályt. Ezen a világon nem található olyan csodálatos eljárást, amellyel ez a ház, ez a gép előállítható volna.

Ezért bölcsességünk, tudásunk kihasználatlanul marad. Ezért mondtam azt, hogy bölcsességünk nagy része kihasználatlanul marad ezen a világon, kivéve akkor, amikor minden egyes ember megvilágosodik. Reméljük, elkövetkezik az a nap, és akkor mindannyian itt

gyönyörködni fogunk a Nirvánában. Az atmoszféra meg fog változni, a katasztrófák el fognak tűnni. Minden betegség és szenvedés meg fog szűnni. Akkor még UFO-ra sem lesz szükségünk. Addig a napig azonban mi magunknak kell gyakorolnunk, és beérnünk ezzel a világgal.

A Quan Yin Módszer követőjének, miután elhagyja ezt a világot, nem kell újraszületnie erre a világra. Kivéve hogyha az a személy Buddhaként, Bodhisattva-ként vissza akar térni, hogy enyhítsen az emberiség szenvedésén. Mert nagyon sok szebb, különlegesebb, varázslatosabb világ létezik a Quan Yin Módszer követői számára. Nekik nincs szükségük erre a szenvedő világra. Bölcsességük, rezgésük, a Quan Yin Módszer gyakorlása után a szentek szintjére emelkedik, és alkalmassá teszi őket arra, hogy Isten Országának vagy a Nirvánának dicsőségében éljenek.

Egyébként a közönséges ember számára a Mennország fénye, glóriája rettenetes, elviselhetetlen. Nem lesznek képesek elviselni. Ahogy a koldus sincs hozzászokva a királyi palotához. Kényelmetlenül és megszegyenítve érzi magát. Hiszen ott még a szolga, a legalacsonyabb rangú szolga is jobban néz ki, és magabiztosabb, mint ő.

Ezért fel kell készülnünk Buddha földjére vagy a Mennországra. Meg kell változtatnunk belső bölcsességünket, meg kell változtatnunk vibrációnkat, benső létezésünk rezgésszámát. Csak példaként, mondom ezt, hogy megértsenek. Még ezen a világon is más-más az emberek rezgésszáma.

Ez az oka annak, amikor látunk valakit, az egyik ember jó érzést, a másik zavart kelt bennünk, és nem tudjuk, miért. Ez az oka annak, hogy olyan sokan szeretnék felkeresni a szerzeteseket, a vallási vezetőket, a jógikat vagy bármilyen hit gyakorlóit. Ez az oka annak, amiért az emberek szívesen látogatták Buddhát vagy Jézus Krisztust, amikor életben voltak, ami oly sok irigységet, féltékenységet váltott ki a korabeli úgynevezett hitvallókból.

Mert amikor az emberek ilyen személlyel találkoznak, annak vibrációja, szent rezgésszáma, nagyon megvilágosodott, enyhítő, gyógyító energiája kellemes érzést, megvilágosodást, üdvösséget ébreszt körülötte való emberekben. Ezért ne feledjék el és értsék meg, hogy a különböző vibrációk, a különböző vibrációk valóban léteznek.

Így miután egy ideje gyakoroljuk már a Quan Yin Módszert, mi magunk érezni is fogjuk majd a különböző vibrációkat különböző emberek között, képesek leszünk érzékelni ezt, és megismerni önmagunkat. Képesek leszünk tudni, hogy milyen szinten vagyunk. Amikor elérjük a szint nélküli szintet, azt a szintet, amikor nem teszünk különbséget, akkor elmondhatjuk, hogy az a Buddhaság.

Természetesen örömmel fogadunk mindenkit, aki csatlakozni akar ehhez a körhöz ingyen, megkötések, feltételek nélkül. Természetesen megkérdezik tőlem, honnan van ennyi pénzem. Biztosak lehetnek benne, hogy nem kikényszerítjük Önökből, nem az Önök zsebéből. Isten minden pénzt megad nekem, amennyire szükségem van, és sokkal többet, mint

amennyire valaha is szükségem volt. Ezért tudom támogatni e világ szegényeit, és a rászorulóit.

Isten a szellemi gazdagságot is megadta nekem, többet, mint amennyire valaha is szükségem lehet, ezért tudom megosztani a világ valamennyi emberével. A pénz nem hull a Mennyországból. Isten sokféle tehetséget megadott, ezeket hasznosítva tudom a pénzt előteremteni. Valamennyi tanítványom tehetséges, és így együtt próbáljuk megosztani a világgal mindazokat az anyagi és szellemi javákat, amelyekkel rendelkezünk.

Természetesen rendben van, ha Önök is szeretnének csatlakozni. Ez az Önök szabad akaratán múlik, és mi soha még csak figyelmeztetést vagy említést sem teszünk róla senkinek. Szabadon jönnek vagy távoznak. Nos, ha bármilyen kérdésük van, vagy nem értenek valamit, tisztelettel válaszolok. Köszönöm figyelmüket.

Új korba vezetni a világot

*Hsihu Központ, Formosa
1992. április 10.
(eredetileg angolul)*

Tizenötödike a határidő, azt követően mindenkit, hogy is mondjam, kizárólagosan kikísérnek a repülőtérre. Oké!

Nagyon jó, hogy eljönnek és meglátogatnak néha, de haza kell menniük, hogy elvégezzék a munkájukat, és gondját viseljék embereinknek, áldozatot tegyenek.

Néha szabadságra megyünk, és örülünk neki. Szeretnénk megszabadulni a kötelezettségektől, de aztán haza kell térnünk, igaz? Még egy hónap szabadság, tudják, egy évben egy hónap elegendő, de Önök már egy hónapnál többet vannak szabadságon. Bármikor eljöhetnek egy hétre, két hétre, három hétre. Nem szükséges meghosszabbítani többé a szabadságukat. Vissza kell térnünk feladatainkhoz. Itteni életünk, itteni időnk nagyon rövid. A legjobban kell kihasználni. Ne kérjük másoktól, hogy szolgáljanak

bennünket. Mindig azt kell kérnünk, hogyan szolgálhatnánk mi másokat. És akkor Önök sosem fognak hibázni.

Mire van szükségünk, hogy az embereknek kell szolgálniuk bennünket? Semmire. Elegendő ruhánk van, elégséges ennivalónk, ez minden. És a fennmaradó időben pedig szellemileg kell fejlesztenünk magunkat. Szabad időnket meg arra használjuk fel, hogy odakint és idebent a világot szolgáljuk.

Belül bölcsességünket használjuk, jó vibrációnkat, erényeinket, hogy áldást hozunk az emberekre és a környezetre. Kívül az időnket testi egészségünket, okosságunkat, tehetségünket használjuk, hogy mindig segíthessünk ahol csak tudunk. Ha ezt teljes szívünkkel tesszük, mindig teljesítettnek, elégedettnek fogjuk érezni magunkat, és sosem kérünk semmit, s mindig úgy érezzük, mindenünk megvan. Ha továbbra is azt követeljük az emberektől, hogy szolgáljanak bennünket, mindig szerencsétlennek, csalódottnak érezzük magunkat, és mindig bajba kerülünk. Gondoskodunk az emberekről, és Isten gondoskodni fog rólunk. Ez a világegyetem működésének rendje. Ha mindenki ezt a rendet követi, a világ kereke gördülékenyen forog, és senkinek nem kell semmi. Ám mivel nem ezt a rendet követjük, ezért a világ ilyen hiányos állapotban van. Előbb vagy utóbb nekünk kell lennünk a fáklyavivőknek, úgy értem mind szellemi téren, mind a világi teljesítmények terén. Nekünk kell előfutárnak lennünk, nekünk kell vezetnünk a világot, nem politikai mozgalommal, nem forradalmi reagálással, hanem az áldozat, a szeretet fénylő példáival. Így tudjuk megmenteni a világot. Így tudjuk

a világot új korba egymás szeretetének, és szolgálatának új szellemiségébe vezetni.

Nem szabad, hogy a „szeresd felebarátodat” csupán üres mondat legyen. Mindennapos, alapvető, hétköznapi életmóddá kell válnia. A felebarátunkat annyira kell szeretnünk mindaddig, míg nem tudjuk, hogy szeretet van bennünk. Hogy szeretetből teszünk mindent, ez olyanná válik, mint mossuk kezünket, mint tápláljuk magunkat. Olyan mindennapos, olyan normális, hogy még csak arra sincs szükség, hogy megdicsérjenek érte bennünket. És ha mégis megdicsérnek, azt valahogy furcsának tartjuk. Miért? Miért kellene dicséretet kapnunk azért, mert saját kezemet mosom vagy saját számat etetem?

Igen, ez az igazi módja a felebaráti szeretetnek. Addig pedig csak meditálunk. Még újoncok vagyunk a felebaráti szeretetben, még nincs meg bennünk igazán az a szeretet, még nem értjük igazán. Hamarosan közülük sokan, többségük vagy valamennyiük környezetük vezetőivé kell váljanak., hogy az emberiséget egy új gondolkodásmóddhoz, új életmódhoz vezessék. Nekünk az önfeláldozás, az igaz szeretet fénylő példáját kell mutatnunk. Így a meditációs gyakorlatban vagy a világgal való napi kapcsolatban felmerülő apró akadályok ellenére, hangulatunk, bánatunk, személyes érzelmünk, haragunk, félelmünk és szomorúságunk ellenére nekünk a nagyobb eszménnyel, a jobb, nemesebb céllal kell továbbmennünk. Meg kell tartanunk e nemes célt az elménkben és meg kell feledkeznünk az apró tövisekről, a kavicsokról és kövekről, amelyek az úton várnak bennünket. Erős cipőt, csizmát kell

viselnünk és sétálunk át minden tövisen. Ez a védőcsizma a mi eltökéltségünk, hogy nemesek legyünk, hogy szolgáljunk minden nehézség, minden akadály ellenére, hogy szembenézzünk a próbatétellel, bátorsággal, hittel. Nagyobbá kell válnunk, mint azt valaha is elképzelünk magunkról. Jobbnak kell lennünk mint elvárunk a felebarátunktól. Több áldozatot kell hoznunk, mint amit követelhetünk felebarátainktól, a hozzánk közelállóktól vagy társainktól.

Csak ily módon mutathatjuk meg másoknak, hogyan legyenek nemesek, áldozzanak fel, és hogyan szeressenek. Áldozathozatalunknak természetesnek és végeérhetetlennek kell lennie, amíg az áldozathozatal tudata nélkül megteesszük, amíg feláldozunk anélkül, hogy gondoljuk, hogy feláldozunk, amíg az áldozathozatal szó már semmit nem jelent nekünk, mert cselekedetünk már ily természetes, automatikus. Csak egy ilyen világfelfogással válhatunk a világegyetem egyik vezető bolygójává. Csak egy ilyen világgéppel nem lesz szükségünk arra, hogy a Nirvánába menjünk. Ezt a világgépet szem előtt kellene tartanunk, és paradicsommá tennünk világunkat. Pozitív energiával és százak, ezrek közötti megegyezéssel képesek leszünk rá. Ne higgyék, hogy álomban vagy tétlen vízióban mondom ezeket. Meg fogjuk csinálni. Meg fogjuk csinálni, ahogy képességeinkből telik, vagy földön eltöltött időnk megengedi. Ameddig élünk, teljes valónkat a jósnak, az emberiség, az egész világ, az egész univerzum előrehaladásának kell szentelnünk. A mi vízióknak olyan hatalmasnak kell lennie, az életnél is nagyobbak, olyan nemesnek, még az elveszíteni valónk sincs. Ilyen nagyszerű vízió mellett nem félünk semmitől.

Ilyen vízió mellett minden akadály eltöri, minden személyes kellemetlenség jelentéktelenné válik. Nem érzem úgy, hogy álomról vagy ábrándképről beszélnek, hanem mint olyasmiről, ami egyszer valósággá válik. Már talán most kezd gyökeret eresztene, de ágakat kell hajtania minden irányban, majd új hajtásokat és új virágokat, új ágakat. Naggyá, hatalmassá és gyorsabbá kell nőnie, és beburkolnia az egész világot a szeretet és a szolgálat, a feltétel nélküli szolgálat szellemével. Mi másra van szükségünk ettől a világtól, mint egy pár ruhára, és elegendő élelemre, hogy kielégítsük fizikai szükségleteinket? Miért kell aggódnunk a gazdagság, vagyon, pozíció, hatalom és az elismerés miatt? Ha tudjuk, hogy napi kétszeri-háromszori étkezéssel jól lakunk, ha tudjuk, hogy csak pár darab ruhára van szükségünk, hogy ne fázzunk, akkor nincs félelmünk, ha megértjük, hogy szükségünk nagyon kevés.

El kellene veszítenünk ezt a fizikai öltözéket? Rendben. Rendben. Kapunk újat, ha szükségünk van rá. Ha nincs rá szükségünk, akkor is jó. Ha nem jövünk vissza, jó. Amíg ezen a világon élünk, értelmessé kell tennünk életünket. Mi másért élünk? Előbb-utóbb meghalunk. És ha a másik világból visszanezünk a múltra, életünk sok évtizedére, és semmi értelmeset nem látunk, semmi dicsőség a cselekedeteinkben, beszédünkben és gondolatainkban, akkor nagyon nagy teher alatt fogjuk magunkat érezni. Ezért az embernek újra vissza kell jönni erre a földre.

Nincs senki, aki elbírálna bennünket, mint a saját lelkiismeretünk. Az az egyetlen, ami elől soha nem tudunk elmenekülni. Isten megbocsáthat nekünk, az egész világ nem

tudhat tetteinkről, mi azonban tudunk. Mi vagyunk az egyetlen, akit nem csaphatunk be, akinek nem hazudhatunk, és aki elöl nem szaladhatunk el. Ezért bármit teszünk, tudnunk kell, hogy az előnyünket szolgálja. Amikor másoknak használunk, önmagunknak használunk. A saját szemünkkel tisztán látjuk, mit teszünk, s milyen előnyére szolgál az az embereknek, hogyan fejlődik a világ a mi erőfeszítésünk révén. Világosan tudjuk. Célunknak nemesnek, magasztosnak, hatalmasnak kell lennie. Különben mi értelme életünknek, ha csak úgy élünk, mint egy fajta állat, eszünk, dolgozunk, gyermeket nevelünk és semmi több? Semmi magasabb cél, semmi fennköltebb indíték, értik? Miért legyünk közönséges kisemberek, amikor olyan hatalmas erővel, olyan magasztos szellemmel rendelkezünk?

Olyan sok nemes tanítást örököltünk különböző mesterektől, akik megáldották bolygónkat jelenlétükkel, bölcsességükkel, örökké tartó áldásukkal. Miért legyünk csak közönséges élőlények ahelyett, hogy korrektebb, nagyobb, hatalmasabb szellemek lennénk, és ezáltal hasznára válnánk másoknak és saját lelkiismeretünknek, amikor látjuk, amikor érezzük, amikor tudjuk, hogy mit tettünk az életben. Amíg ezt a levegőt szívjuk, meg kell tanulnunk mindent, amivel jót tehetünk másoknak. És ily módon jót teszünk magunknak. Ily módon nemesíthetjük lelkünket, és válhatunk Buddhává. Hogyan másként válnánk Buddhává?

Mi mást várhatunk el egy Buddhától? Egy haszontalanságot? Még ha Buddhává válunk is, ám haszontalanok vagyunk, semmi jót nem cselekszünk. Akkor mi értelme? Mi haszna a Buddha címnek? A Buddha rangra nincs szükségünk, de arra

igen, hogy a saját lelkiismeretünkkel ismerjük magunkat, hogy tudjuk, értékesek vagyunk. Nem számít, hogy az egész világ Buddhának nevez bennünket, ha mi tudjuk magunkról, hogy semmit sem érünk. Ha nem teszünk meg mindent mások megsegítéséért, lelkiismeretünk tudja ezt. Ez az egyetlen dolog, amitől nem rejtőzhetünk el, amitől nem menekülhetünk el.

Annak érdekében, hogy nagy dolgokat vigyünk végbe, tökéletesíteniünk kell a kicsiket. Ne gondolják, hogy a nagy emberek csak a nagy dolgokkal törődnek, és nem foglalkoznak a részletekkel. Saját véleményem, saját megfigyelésem szerint a nagy emberek nagyon alaposak a kis dolgokban. Így lettek naggyá. Sajnálom, ha másnak különböző a felfogása, más a benyomása, de nem így van. Sok úgynevezett nagy emberrel, igazán nagy emberrel találkoztam, nem olyanokkal, akik a hírnév után vágyakoztak, és akik trükkökkel és politikai ügyeskedéssel szereztek hatalmukat. Én nem ezekre az emberekre gondolok, ők nem nagyok. Ők nagyok lesznek a pokolban, de nem az igazságban, nem a valóságban. Tehát sok nagy, valóban nagy emberrel találkoztam, és láttam, milyen nagy figyelmet fordítanak a kis dolgokra és olyan természetes önkéntes cselekvéssel, mintha második természetük lenne. Azt hiszem, ily módon lettek naggyá. Mert semmit nem hagytak figyelmen kívül. Mindent tudnak, anélkül hogy nagy figyelmet fordítanának rá. Értik, mire gondolok? Néhány átlagember amikor nagy figyelmet akart szentelni valaminek, úgynevezett figyelme olyan minimális, hogy még ha azt mondja is, hogy minden figyelmét ráfordította is, az nem volt sok. Ezért figyelmen kívül hagynak minden részletet, és a

dolgok azért mennek tönkre, ezért befejezetlenek. Sok úgynevezett nagy emberrel találkoztam. Valóban nagyon szerények, és valóban nagy örömmel törődnek a dolgokkal, önkéntesen mindent megtenni, és gondját viselni másoknak és véghez vinni a feladatot, amivel megbízták őket.

Ezért a megvilágosodás nevében nem terjeszthetjük azt a fajta gondolkodást, hogy én nagy ember vagyok, nem törődöm a részletekkel, nem érdekelnek az apró részletek. Ez hibás, nagyon, nagyon hibás gondolkodás. Ezért mondjuk, hogy a hétköznapi út az út, a nagy út, a hétköznapi elme a Tao, az út. Ha nem elég hétköznapiak, nem tudnak figyelni a részletekre. Ha azt hiszik, hogy már elég nagyok ehhez vagy ahhoz a munkához, akkor még nem nagyok. Még túl kicsik, említésre sem érdemesek. Ezért nem szabad túl nagy figyelmet szentelnünk hangulatunkhoz, zavarunkhoz és akadályainkhoz sem meditációnk során, sem mindennapi életünkben. Le kell győznünk, vagy figyelmen kívül kell hagynunk őket. Bármiről gondoskodni tudunk, vagy amit el tudunk simítani, tegyük azonnal. De felejtjük el azt, amiről nem tudunk. Nem azt jelenti ez, hogy figyelmen kívül hagyjuk hibáinkat vagy hiányosságainkat. Nem, ismernünk kell őket és változtatni rajtuk, amennyire tudunk. De figyelmen kívül kell hagynunk minden akadályt, ami az útba kerül, miközben az üzletünkkel, a meditációnkkal törődünk, néhány munka teljesítésével akár a Mesterért, akár szellemileg, akár evilágilag. Egyszerűen meg kell csinálnunk. Bármikor, amikor csinálunk valamit fel fognak merülni kisebb, nagyobb akadályok, amelyeket valószínűnek kell tartanunk, de nekünk egy határozott gondolkodással kell rendelkezünk, hogy le fogom győzni. Bármilyen állja is utamat,

törni fogom, félre fogom rúgni az utamból, hogy továbbhaladhassak. Ezek miatt az akadályok miatt talán lelassítok néhány percre vagy órára, de ez nem azt jelenti, hogy meg fogok állni. Csak lerázom az akadályokat, és tovább fogok menni. Tehát eltökéltnek kell lennünk, máskülönben állandóan megtorpanunk, itt és ott, minden akadálnál megállunk, és nem marad energiánk.

Mielőtt elkészülne egy autóút, sok embernek kell a helyet előkészíteni, hegyeket, sziklákat mozgatni és burkolni az utat. Sok-sok hónapba, néha sok évbe telik, és sok-sok munkára, önfeláldozásra, türelemre, kitartásra és eltökéltségre van szükség, mire elkészül. Ha az útépítő mérnök meglát egy nagy sziklát maga előtt, amit szét kell hasítania, hogy csinálja az utat, és erre ezt mondja: „Jaj, ne! A szikla, annak a sziklának nem szabad itt lennie. Én az utat csinálom. Miért van ott az a szikla? Az a vacak szikla!” Ha csak ül ott vagy egész idő alatt átkozza a sziklát, vagy feladja és hazamegy és lefekszik. Ez a megoldás? Nem. Hasonlóan, amikor mi a nagy intelligencia, a nagy bölcsesség útját járjuk mi is fogunk találkozni olyan akadályokkal, amelyeket nem tudunk kikerülni. És amikor az emberek megsegítéséért teszünk valamit, akkor is találkozunk kikerülhetetlen akadályokkal. De emiatt nem szabad csalódást éreznünk, de túlzottan örülnünk sem kell neki. Egyszerűen praktikusnak, realistának kell lennünk, és odafigyelnünk minden felmerülő problémára. Ne gondolkodjunk olyan romantikusan: „Hí! Én zökkenőmentesen megcsinálok mindent! Nem lesz semmi probléma!” Problémák mindig fognak adódni, de nem hagyhatjuk, hogy zaklassanak bennünket. Ennyi az egész. Ne mondjuk, hogy nekünk nem lesz semmi problémánk, vagy

feladjuk, amikor egy probléma felmerül. Ha azt hisszük, hogy nem lesz problémánk, akkor, ha mégis felmerülne, háborgásunk megháromszorozódik. És ha nem várjuk a problémákat, talán feladjuk, a mikor mégis bekövetkezik. Ezért jobb, ha tudjuk, hogy keletkezhetnek problémák, de eltökéljük, hogy letörjük őket, és folytatjuk utunkat.

Ha nem merülnének fel problémák, az nagyszerű. Ez nem azt jelenti, hogy negatívan gondolkodunk, hanem azt, hogy felkészülünk. Még ha lesznek is problémák, tovább megyünk. Ebben az esetben kevesebb akadály, kevesebb baj adódik, értik? És ha mégis adódna is probléma, azt kisebbnek látjuk, mert már várunk rá, és már felkészülünk arra, hogy küzdjünk ellenük. Ezért ne engedjék, hogy bármilyen gát megakadályozza Önöket a munkájukban, amit a Mesterükért, eszményükért, az emberiség, a menekültek, a gyakorló társak, a világ segítségéért végeznek.

Mindezt le kell győznünk. Nagyon nehéz bármit is tenni ezen a világon, mert nem áll a rendelkezésünkre a tökéletes eszköz, mint más világokban. Ezért amikor az emberek erre a világra jönnek lelki gyakorlatot végezni, és hogy szellemiség fejlesztésével segítsenek másoknak, érdemük sokasodik, többször több, mint egy jobb környezetben. Sok lélek tér újra meg újra vissza ebbe a világba, azért, hogy elegendő bölcsességre és érdemre tegyenek szert, amivel később egy magasabb világban élhetnek majd.

Minél jobban fejlesztjük ezt a világot, annál több mennyország lesz itt. Új mennyországot teremtünk. Olyan ez, mint amikor egy elhagyott földre érkezünk, ahol nincs

víz, nincsenek fák, és kutakat kezdünk fúrni, fákat, növényeket ültetünk, stb. Egy terméketlen földet termékeny, zöld, gyönyörű hellyé alakítunk, majd új parkot teremtünk, új kertet, új lakóhelyeket, amelyek máskülönben nem lennének ott. Nem léteztek, mielőtt mi oda nem értünk, értik? Ez a hely például szintén kopár és lakatlan föld volt. Nem volt itt más, csak fű, nem volt elektromosság, nem voltak nagy fák. Csak egy-kettő, mint az a három mangó, és a konyha melletti fák egyike másika. Ennyi volt az összes, többnyire haszontalan fák. Amikor mi idejöttünk, nem volt víz. Ezért volt ez a legolcsóbb hely Tajvanban. Nem volt víz, csak erős szél, nagy esők. Minden szélsőséges. Kutakat kellett fúrunk. Az első kísérlet kudarcba fulladt, a második szintén, majd a harmadik próbálkozás sikerrel járt. Akárcsak minden más, amikor hozzáfogunk valamihez, nem biztos, hogy azonnal sikerrel járunk, mégsem kellene feladnunk. Ha az első sikertelen kútúrás után azt mondom: „Rendben, nincs víz, költözünk,” vagy talán türelemmel lettünk volna a második kútúrásig, ami szintén nem hozott vizet, mit tehattunk volna? Költözünk. De hova? Más tájra, de az költségesebb lett volna, és hosszú ideig tartott volna, hogy az új helyet megállapítanánk és vajon ez nekünk tetszik vagy sem. És a többi és a többi.

Amikor idejöttünk, a csirkefarm már itt volt. Ha azt mondom: „Nem, nem kell csirkefarm. Nem szeretem a csirkét,” és megint elköltözünk, és vándorlunk egész életünkben, hogy helyet találjunk. Ahol nincsenek csirkék, lehetnek kacsák, ha nem kacsák, akkor esetleg disznók. Ha van víz, talán nincs fa, és amikor van fa, esetleg nincs víz stb. A problémáknak talán soha nincs vége, ezért ragadtunk

itt. Nagyon jó, hogy itt vagyunk. A maga természetes módján ismertük meg, ezért elfogadtuk, és bármilyenek a körülmények, mi megpróbáljuk tökéletesíteni. Ezért falakat emeltünk, hogy csökkentsük a port, a szagokat. Miután harmadszorra sikerült vizet találnunk, sok fát ültettünk. Jó kutat ástunk, melynek vizét több ezer ember issza. Tudják ezt. Egyszerre több ezer ember használ belőle napokon, heteken át, és ez így van rendjén. Egy víz nélküli helyről emberek ezreit látjuk el élelemmel és itallal. És egy kietlen pusztaságból, ahol csak bozót, tüskés bokrok nőnek, élő települést varázsoltunk, eleven paradicsomot, egy kis paradicsomot, legalább a beavatottak részére. Ők ezt a helyet paradicsomnak tartják, és annak tartom én is.

Ha néha kimegyünk, összehasonlítjuk más helyekkel, még parkokkal, sokkal szebb környékkel. Ez nagyon szép hely. Korábban nem volt ilyen. De mi gyönyörűvé tettük. Ily módon tesszük jobbá a világot.

Hasonlóan megtehetjük ezt nagyobb, szélesebb léptékben is. Ahogy lelkileg előrehaladunk, előrejutunk a világ segítségével azzal, hogy szebbé tesszük a környezetünket, és támogatjuk a szegényeket, a rászorulókat. Az egész világon kell segítenünk, nem csupán egy nemzeten. Ez a jövőlátásunk. És képességeinkhez mérten kell cselekednünk. Ezért mindannyiunknak fel kell készülnünk. Amikor szólítom Önöket, jönniük kell, és lelkileg, valamint fizikailag fel kell készülniük. El kell viselniük mindent, amit más nem képes elviselni, meg kell csinálniuk mindent, amit más nem akar megcsinálni, és dolgozni bármilyen területen, ami hasznára válik az emberiségnek. Át kell élniük a bántalmazásokat,

ahogy a dicséreteket is. Mindkettőnek olyan érzetet kellene kelteni, mint a madártollnak, minden olyan, mint a madártoll, megérinti Önöket, majd nyomtalanul elrepül, nem hagyva nyomot a testen. Ez a nagy ember útja. Ez a nagyszerű asszony útja. És nekünk ilyenekké kell válnunk. Ha azt akarjuk, hogy a világ nagyszerű legyen, először nekünk kell nagyszerűnek lennünk. Ha azt akarjuk, hogy a világ lakói jók legyenek, először nekünk kell jónak lennünk. Ha arra vágyunk, hogy a világ paradicsom legyen, úgy kell élnünk, mint a paradicsom lakóinak földön. Önmagukon kívül másban nem bízhatnak. Önmagukban kell hinniük, képezniük magukat, és szigorúnak kell lenniük önmagukhoz. Ha bárki csatlakozni akar hozzánk, akkor természetesen a tanítás felelősségét is vállalnunk kell, szigorúnak lennünk hozzájuk, ahogy önmagunkhoz is azok vagyunk. Különböztetnünk kell magunkat másoktól. Elég ha szigorúan bánunk saját magunkkal. Már az elég nehéz feladat, mert nem könnyű szigorúnak lenni önmagunkhoz.

Rendben, hogy most lazítanak és ismét tartanak egy szünetet maguknak, de tudnunk kell, hova megyünk, és mit akarunk elérni. Egy rendkívül erős, rátermett és önmagában bízó jellemet, ezt akarjuk elérni. Ezen túl és mindenek felett pedig lelkileg tisztává és megvilágosodottá akarunk válni. Így segíthetünk a világon és önmagunkon, fejlesztve magunkat lelkileg, fizikailag és minden képességünket.

Mindent meg kell csinálnunk. Kipróbálhatunk mindent, legyen önbizalmunk, és meg tudjuk csinálni. Például éppen tegnap vagy néhány nappal ezelőtt elkezdtünk felrakni kődarabokat a falra, hogy elegánsabb legyen. Először senki

nem hitte el, hogy bárki meg tudja csinálni, én mégis megcsináltam. Azt mondtam: „Igen, meg tudom csinálni, mert hiszem, hogy képes vagyok rá.” Sosem tanultam, de meg tudom csinálni. Pontosan olyan jól csináltam, ha nem jobban, mint a szakemberek. Aztán amikor más aulac-iak és szerzetesek látták, hogy én csinálom, ők is majd mindenki csinálta. Mindenki, aki csatlakozott hozzánk, meg tudta csinálni. Előbb sosem tanulták, hogyan kell, annyi volt az egész, hogy inspirációt öntöttem beléjük, hogy legyenek magabiztosak. Semmi nincs, amit meg ne tudnánk csinálni, feltéve hogy rendelkezésünkre állnak a megfelelő eszközök, értik? Higgyenek önmagukban. Legyen önbizalmuk, tiszteljék önmagukat, és váljanak a legnemesebb, legerősebb, legjobb, legértékesebb lények egyikévé, akik valaha is megáldják ezt a világot.

Máskülönben mi mássá akarnának lenni, csirkévé, kutyává? Igen! A kutya jó! Igen! Azt mondjuk, az az ember nagyon jó. Miért szidja a Mester? Olyan jó, mint egy kutya. Értik? Alszik, eszik, sosem háborgat senkit, soha nem emeli fel a hangját, de miért - azért a fajta jóságért? Olyan jó, mint egy kutya, egy ökör, egy csirke, amely zajt csapva rohangál körbe, és sosem bánt meg senkit. De mi a jó abban az emberben, ha nem csinálhat semmi mást, kivéve senkit sem bánt meg. Értik a jóság különböző fokozatait? Nem elég csak azt mondani, hogy ő nagyon jó ember, nagyon csendes, nagyon bátor, nagyon jól viselkedik és hasonlókat. Mi haszna az ilyen embernek? Értik?

Bármilyen jónak látszik, milyen jó valójában. Akkor nevezhetjük jó embernek, amikor az emberiséget szolgálja,

amikor megvilágosodást gyűjt másokban, intelligensebbé, alkalmasabbá, magabiztosabbá és önérzetessé formál másokat. Értik? Ezt az embert nevezem én jónak. Nem számít, milyen eszközökkel gyűjt megvilágosodást másoknak, emeli fel azt a személyt, aki felkeresi. Értik?

A jó ember nem az, aki mindig olyan kedvesnek látszik, aki csendes, sosem emeli fel a hangját, sosem húzza fel a szemöldökét, sosem beszél és sosem szid meg senkit. Nem ez a jó jellem igazi jelentése. Értik, mire gondolok? Semmire sem jó. Ahogy a angolban mondjuk: semmirekellő. Igen, az az ember jó, nem mondhatjuk rá, hogy rossz ember vagy vacak fickó, csak semmirekellő. Értik már, mit jelent ez a fajta jósága? Tehát ne ragasszák magukra a jóság címkéjét, amikor semmit nem tesznek mások javára, amikor nem intelligensek, vagy nem arra fordítják intelligenciájukat, hogy a világ vidámabb, szebb, szeretőbb és lakhatóbb legyen. Ne merjék jó embernek nevezni magukat, ha semmirekellők - ha csak olyan jók, mint egy jó kutya. Igen, mindig a farkat csóválni, és... bár még a kutya is jobb nála, azon esetben, hogy másokat boldoggá tesz. Megmutatja szeretetét és mindig készséges a gazdájához. Bármikor szólítja a gazdája, ő azonnal ugrik, még álmában is. Mindig készséges a gazdájához. Így még a kutya is jobb, mint az az ember, akinek semmi haszna - csak végiglustalkodja az életét. Annak az embernek biztosan vissza kell jönnie. Mióta ebben a világban élünk, sokkal tartozunk e világnak az ételért, amit megesszünk, és a ruháért, amit viselünk.

Természetesen minden Istentől származik, és Isten az egyetlen, akinek hálával tartozunk. Mindamellet Isten sok

eszközt használt, de még ha ezek az eszközök elpusztultak vagy megrongálódtak is, a mi kötelességünk megjavítani őket, ha nem a saját használatunkra, akkor a következő embernek, aki használni fogja. Mert miközben használtuk őket, mindegy hogy, szándékosan vagy akaratlanul ezek az eszközök megrongálódtak. Ezek az eszközök a mi felebarátaink, a mi embertársaink. Miközben az egészséget szolgálták, lelkileg és fizikailag elhasználódtak. Akár jó, akár rossz szándékból, de szolgáltak. És mi is azok közé tartozunk, akik hasznát veszik ezeknek az eszközöknek. Ezért amikor elromlanak vagy szenvedő állapotban vannak, meg kell javítanunk őket. Ez az egyetlen logikus megoldás. Ezért szükségtelen azt mondani, hogy minden Istentől való, nekem nem kell aggódnom semmi miatt, és nekem nincs kötelességem. Igenis van. Igenis van. Így amikor másokon segítünk, így a szegényeken, vagy a menekülteken, valójában visszafizetünk, valójában csak a kötelességünket teljesítjük. Nincs semmi, amiről beszélnünk kellene, illetve nincs bocsánat arra, ha nem tesszük.

Ha a világ bajban van, mi segíthetünk. Olyan ez, mint amikor megjavítunk egy hasznos eszközt, hogy újra használhassuk majd, vagy a következő ember a hasznát vegye. Így hát a meditációs gyakorlat nevében, a bölcsesség nevében a Buddháság keresésének nevében, kérem ne ragasszák magukra a megvilágosodás címkéjét azért, hogy elfedjék vele lustaságukat, henyélőségüket vagy megbocsátást nyerjenek azért, mert elmenekültek saját vacak jellemük elől, hogy leplezzék fogyatékoságaikat, és mert ellustádkodták becses emberi idejüket. Oké. Remélem, némileg megértettek, ez alatt a néhány nap alatt, amíg itt voltak velem a központban.

Szándékosan vagy akaratlanul inkább példák révén próbáltam megmutatni Önöknek, és nem beszéddel. Általában nem vagyok nagyon beszédes ember. Ezért néha csak röviden magyarázok, és ha nem értenek meg, az nyugtalanít engem. Újra meg újra el kell mondanom, és ez az, amit a legkevésbé szeretek. Nem teszek úgy, mintha én mindent szeretnék. Van, amit szeretek, és van amit nem, de mindkettőt egyformán elviselem.

Nem létezik olyan, hogy a magas szintre eljutó meditáló számára minden egyforma. Ez ostobaság. Hogyan lehetne egyforma? Hogyan? Ha minden egyforma, akkor a lelkigyakorlatokra nincs szükségük. A gyakorlás és nem gyakorlás ugyanaz. Megvilágosodás és tudatlanság ugyanaz. A férfi és a nő ugyanaz. Növényt enni és fűvet legelni ugyanaz. Embernek és tehénnek lenni ugyanaz. Ha ez így van, akkor menjenek ki a mezőbe, és szántsanak. Értik? Nem igaz, hogy minden egyforma, de mi mindent elviselünk, mindent ugyanazzal a türelemmel fogadunk. Ennyi az egész.

Mindenesetre, hogy ha mondok valamit, próbálják gyorsan megérteni, és ne késztesse nek arra, hogy újra meg újra el kelljen ismételnem, vagy felemelnem a hangomat. Ezt nem szeretem. Néha azonban néhányan úgy tesznek, mintha nem hallottak volna, azért hogy ismétlésre bírjanak, és nem sajnálják egészségi állapotomat. Mindennap sok emberhez kell beszélnem, nem csupán Önökhöz. Nem Önök az egyetlenek a világegyetemben. Néhányuk sosem szemléli ezt a tényt, azt gondolja, minden időm egyedül őerte van, és hetet havat összehordhat, elfecsérelheti az időt, és elpazarolhatja minden energiámat. És elvárják tőlem, hogy

Buddha szoborrá válnak, s még csak fel se emeljem a hangom. Értik ezt a logikátlan butaságot vagy nem? Remélem, igen. Ha nem, igazán csodálkozom az ostobaságukon, Oh, sajnálom, az okosságukon. [A Mester nevet.]

Ez semmiképpen nem panasz. Csupán ténymegállapítás, és a tényt figyelembe vehetik és elgondolkodhatnak rajta míg újra nem találkozunk, amikor ostobaságról akarnak beszélni, amikor hosszadalmas dolgokat mondanak vagy, amikor úgy tesznek, mintha nem értettek volna meg, amit mondtam. Mielőtt segítenének a világon, kérem, segítsenek rajtam. Segítsenek, hogy törődjem a testemmel Önökért. Segítsenek rajtam azzal, hogy gyorsan végezhessem el a munkájukat, hogy röviden, eredményesen és kevésbé körülményesen szolgálhassam az embereket - nem elpazarolva az időt és az energiát.

Tehát én vagyok az, akin gyakorolhatják jótékonykodásukat. Igen. A jótékonykodás otthon kezdődik. Ha a legjobb barátjuknak, Mesterüknek tartanak, akkor először engem kell megvédeniük, nekem kell segíteniük, és ne terheljék gyenge fizikai szervezetemet egy csomó értelmetlen kéréssel. Ez nem csupán az itt lévőkhöz szól, hanem mindenkihez. Ez nem azt jelenti, hogy nem kérhetnek tőlem, amikor szükséges. Csak a badarságtól, az időpazarlástól, a színleléstől, ettől az összes szeméttől mentsenek meg, ennyi az egész. Értik? Végezzük dolgunkat röviden, pontosan, hatékonyan és a szükséges módon. Ne tegyenek minden badarságot. Mintha csak az időt akarnánk mulatni. Sok más hobbival is kitölthetjük az időnket. Ne pazarolják el mások

energiáját azért, hogy elmulassák az idejüket. Ha nincs semmi dolguk, menjenek meditálni, aludni. Ne rabolják el mások idejét és energiáját. Ez is karmát teremt.

Noha ma Önökkel nem beszéltem személyesen, más emberekkel igen - cseréljenek helyet. Értik? Dolgom van. Másokkal kell személyesen beszélnem - különböző időkben, mindig. Nem lehetek mindig Önök mellett, s nem beszélhetek egyenként mindannyiukkal. Tehát noha először beszéltem Önökhöz, kimerültem. El sem tudom mondani milyen kimerült vagyok. Csak azt tudom, én hogyan érzem magam. Még a hangom is nehezen jön elő. Minden erőmet össze kell szednem, hogy beszélni tudjak. Hamarosan talán jobban érzem magam, de most még nem. Értenek? Nyomást érzek a mellkasomban, és a hangom nagyon megfeszítetten tör elő. Nem panaszképpen mondom, csak a valóságot akarom tudatni Önökkel. Életem körülménye nem olyan, ahogy azt Önök elképzelik. Nem élek dicsőségben. Nem élek fényűzőkörülmények között. Önökért élek, minden emberért, azokért, akiknek a legnagyobb szüksége van rá, és ez az energiámba, időmbe és erőmbe kerül. Talán mert nem élnek mellettem, nem veszik ezt észre. Nem panaszképpen mondom ezt, és nem azért, hogy sajnáljanak, hanem azért, hogy megérteni fogják miért nem vagyok olyan sokat Önökkel, vagy miért mentem ki magam néhány okból. Értik?

Éppen most, már beszélni sem akarok. Úgy érzem, már megszólalni sem tudok, Önök azonban nem érzik. Csak én, én érzem a nyomást. Szinte mindig, de nem mutatom.

Ezért, amikor Önök érzik a feszültséget, Önöknek vannak problémáik, emlékezzenek arra, hogy megosztom Önökkel, és ne legyenek ily illúziók a Mester-létet illetően csak azért, mert én mindig együtt nevetek, együtt szórakozom Önökkel, amikor csak tudok. Ezért ne tápláljanak ilyen illúziókat a dicsérő mesteri rangról. Ez egyáltalán nem igaz. A Mester valójában rabszolgája minden lénynek. Ez az igazi Mester jelentése - és semmi egyéb. Oké. Jó éjszakát kívánok, holnap találkozunk. Még van több munkám, ezért kell elköszönnöm Önöktől és nem a hangom miatt. Még mindig van dolgom.

„A beavatás nem igazi beavatás... egyszerűen csak eljöttök hozzám és hagyjátok, hogy segítek nektek magatokon segíteni. Nem azért jöttem ide, hogy tanítványaimmá tegyelek titeket... Azért jöttem, hogy segítek nektek Mesterré válni.”

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

„Már mindenki tudja, hogyan kell meditálni, csakhogy ti hibás dolgokon meditáltok. Néhányan csinos lányokon, mások a pénzen, megint mások az üzleten meditálnak. Minden olyan alkalommal, amikor teljes figyelemmel, teljes szívből egyetlen dologra gondoltok, az nem más, mint meditáció. Én csupán a Belső Erőre, a Könyörületre, a Szeretetre és Isten Irgalmára figyelek.”

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

„A beavatás egy új rendbe vezető új élet kezdete. Azt jelenti, hogy a Mester elfogadott titeket, mint a Szentek körének jövődő tagját. S többé már nem lesztek közönséges teremtmények, emelkedettek lesztek. Hajdanán ezt úgy hívták: „kereszttség”, vagy „menedékre találni a Mester mellett”. ”

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

Beavatás: A Quan Yin Módszer

Ching Hai Mester beavatja a meditáció Quan Yin Módszerébe azokat a nyílt szívű embereket, akik vágynak az Igazság megismerésére. A kínai „Quan Yin” kifejezés a Hang Rezgésen való elmélkedést jelenti. A Módszer a belső Fényen és belső Hangon való meditációt is magában foglalja. E belső élmények ősidők óta újra meg újra felbukkannak az összes világvallás spirituális irodalmában.

Például a keresztény Bibliában az áll: **„Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige.”** (János 1.1) Ez az Ige a belső Hang. Úgy is nevezték már: Logos, Shabd, Tao, Hangáram, Naam vagy Mennyei Zene. Ching Hai Mester azt mondja: *„Benne vibrál minden életben és élteti az egész világmindenséget. Ez a belső dallam be tud gyógyítani minden sebet, teljesíthet minden vágyat és csillapíthat minden világi szomjúságot. Mindenható és csupa Szeretet. Mivel magunk is e Hangból keletkeztünk, a vele való kapcsolat békét és megelegedettséget ad szívünknek. Miután hallottuk e Hangot, egész lényünk átalakul, életszemléletünk gyökeresen megváltozik, készen egy jobb élet számára.”*

A belső Fény, Isten Fénye ugyanazt a Fényt jelöli, mint amire a „megvilágosodás” szó utal. E fénynek az erőssége a halvány izzástól a napkorongok millióinak tündöklő

ragyogásáig terjedően változhat. A belső Fényen és Hangan keresztül ismerhetjük meg Istent.

A Quan Yin Módszerbe történő beavatás nem ezoterikus rítus vagy egy új vallás bevezetését szolgáló ceremónia. A beavatás során speciális utasításokat kapnak a belső Fényen és belső Hangan való meditációhoz, majd Ching Hai Mester létrehozza a „Spirituális Átadást”. Az Isteni Jelenlét első megízlése csendben történik. Ching Hai Mesternek nem szükséges fizikailag is jelen lennie ahhoz, hogy kinyissa ezt a „kaput” számukra. Az Átadás a Módszer lényeges része. A technika önmagában nem sokat jelent a Mester Kegyelme nélkül.

Mivel a beavatás után azonnal hallhatják a belső Hangot és láthatják a belső Fényt, ezért ezt az eseményt olykor „hirtelen” vagy „azonnali megvilágosodásnak” is nevezik.

Ching Hai Mester mindenkit szívesen fogad a beavatáson, származásra és vallási hovatartozásra való tekintet nélkül. Nem kell elhagyniuk jelenlegi vallásukat vagy hitüket. Nem kéri Önöktől, hogy csatlakozzanak valamilyen szervezethez, vagy részt vegyenek benne bármi olyan módon, ami nem illik bele jelenlegi életvitelükbe.

Arra kéri azonban Önöket, hogy legyenek vegánok. Életreszólóan el kell kötelezniük magukat a vegán táplálkozás mellett, ez a beavatás előfeltétele.

A beavatást a Mester ingyenesen kínálja fel Önöknek.

A beavatás után mindössze annyi a követelmény, hogy naponta meditációs gyakorlatokat kell folytatniuk a Quan Yin Módszer szerint, illetve be kell tartaniuk az „Öt szabályt”. A szabályok betartása segítségükre van abban, hogy ne ártsanak se önmaguknak, se más élő teremtményeknek. E gyakorlatok elmélyítik és megerősítik a megvilágosodás első élményeit, és lehetővé teszik az ébredés vagy Istenség legmagasabb szintjeinek elérését. A mindennapos gyakorlás nélkül szinte bizonyosan elfelejtenék a megvilágosodást és visszatérnének megszokott tudatszintjükre.

Ching Hai Mester célja az, hogy megtanítson minket arra, hogyan lehetünk önállóak. Ezért egy olyan módszert tanít, amit bárki gyakorolhat, egyedül, mindenféle segítség vagy segédeszköz nélkül. Nem keres követőket, imádókat vagy tanítványokat; nem alapít tagdíjat fizető tagságból álló szervezetet. Nem fogad el Önöktől pénzt, földre borulást vagy ajándékokat, ezért nincs szükség arra, hogy ilyesmit ajánljanak fel Neki.

Örömmel elfogadja viszont őszinte igyekezetüket, úgy a mindennapi életben, mint a Szentek birodalma felé vezető, önfejlesztő meditációs gyakorlatok során.

Az öt szabály

1. Tartózkodj attól, hogy árts bármely élőlénynek.*
2. Tartózkodj attól, hogy olyat mondj, ami nem igaz.
3. Tartózkodj attól, hogy elvegyél olyat, amit nem ajánlottak fel neked.
4. Tartózkodj a szexuális félrelépéstől.
5. Tartózkodj a mámorító anyagok használatától.**

*Ez a szabály a vegán étrend szigorú betartását követeli meg. Nem megengedett a hús, tejtermék, hal, baromfi, vagy a tojás (akár megtermékenyített, akár nem).

**Ez magában foglalja mindenféle mérgező elkerülését, mint amilyenek az alkohol, kábítószer, dohányzás, szerencsejáték, pornográfia és a túlzottan erőszakos filmek, irodalmi alkotások vagy videó játékok.

"De mégis, az emberiség eme összes ellenkezése és hálátlansága ellenére, továbbra is jót cselekszünk. Még folytatjuk önmagunk fejlesztését, hogy megtegyük azt, ami helyes, mert az helyes, mert ennek a világnak a kihívása az, hogy mindig megtartsuk Isten útját, mindig betartsuk a lelkiismeret parancsolatait. Így emelkedünk minden különbözőség, az összes dicséret és vád fölé, hogy nemes lény legyünk."

(Részlet: Egy szent elme semmit nem vár cserébe)

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

"Miután eléred a teljes megvilágosodást, mindent tudsz, akár sok élettartamot egy szemvillanás alatt; mert a megvilágosodással átlépjük az idő és tér korlátait. Amikor nincs idő, akkor sok mindent tudunk, anélkül, hogy sok időt kellene eltöltenünk vele. Ezért néha sok órán át ülünk meditálva, de úgy érezzük, mintha csak egy perc lenne. Tudunk sok mindent, aminek a megértéséhez évszázadok kellene. Ezért kell kutatnunk ezt a belső bölcsességet. Az összes válasz megvan belül."

(Részlet: A belső kincs megtalálásának módja)

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

"Belépünk az Aranykorba, tehát változnunk kell. Magunk mögött kell hagynunk ezt az összes régi, hasznavehetetlen elképzelést arról, hogy milyennek kellene lennie egy szentnek; vagy magunk mögött kell hagynunk a sötét gondolatokat, a negatív várakozásokat a világgal és önmagunkkal kapcsolatban. Tegyé! valamit!"

(Részlet: Belépünk az Aranykorba)

Beavatás: A Quan Yin Módszer 251

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

Kiadványok

Azért, hogy felemelje lelkünket és ihletet adjon a hétköznapjainkhoz, Ching Hai Legfelsőbb Mester tanításának gazdag gyűjteménye érhető el könyvek, videokazetták, audiokazetták, zenekazetták, DVD-k, MP3 és CD formájában.

A kiadott könyveken és kazettákon kívül a Mester tanításának széles skálája gyorsan és ingyenesen hozzáférhető az Interneten keresztül is. Például a leggyakrabban kiadott Magazin több honlapon is megtalálható (tekintsd meg az alábbi, "Quan Yin honlapok" bekezdést). Az online kiadványok sorát tovább gazdagítják a Mester költeményei és lelkesítő aforizmái, valamint a video- és audiofájlok formájában létező előadások.

Könyvek

Az azonnali megvilágosodás kulcsa (The Key of Immediate Enlightenment): Au Lac (1-15 kötet), kínai (1-10 kötet), angol (1-5 kötet), francia (1-2 kötet), finn (1 kötet), német (1-2 kötet), magyar (1 kötet), indonéz (1-5 kötet), japán (1-4 kötet), koreai (1-11 kötet), mongol (1,6 kötet), portugál (1-2 kötet), lengyel (1-2 kötet), spanyol (1-3 kötet), svéd (1 kötet) thaiföldei (1-6 kötet), és tibeti (1 kötet) nyelven.

Az azonnali megvilágosodás kulcsa: Kérdések és válaszok (The Key of Immediate Enlightenment: Questions and Answers): Au Lac (1-4 kötet), kínai (1-3 kötet), magyar (1 kötet), bolgár, cseh angol (1-2 kötet), francia (1 kötet), indonéz (1-3 kötet), német (1 kötet),

japán (1 kötet), koreai (1-4 kötet), portugál (1 kötet), lengyel (1 kötet), és orosz (1 kötet) nyelven.

Az azonnali megvilágosodás kulcsa: Különleges kiadvány/7 napos elvonulás (The Key of Immediate Enlightenment: Special Edition/7 day retreat) A Mester előadásainak gyűjteménye az 1992-es, formozai 7-napos San Di Mun elvonulásról. Angol és Au Lac nyelven.

Az azonnali megvilágosodás kulcsa: Különleges kiadvány [6 kötet] (The Key of Immediate Enlightenment: Special Edition/1993 World Lecture Tour (6 volumes)) Ching Hai Legfelsőbb Mester 1993-as, világkörüli előadó körútja. Angolul és kínaiul.

A Mester és spirituális gyakorlók közötti levelezés (Letters Between Master and Spiritual Practitioners): angol (1 kötet), spanyol (1 kötet), kínai (1-3 kötet) és Au Lac nyelven (1-2 kötet)

Csodálatos élményeim a Mesterrel (My Wondrous Experiences with Master): Au Lac (1-2) és kínai nyelven (1-2)

A Mester történeteket mesél (Master tells stories): angol, kínai, spanyol, Au Lac, koreai, japán és thai nyelven.

Kiszínezi az életünket: Idézetek és spirituális tanítások gyűjteménye a Mestertől (Coloring Our Lives: A collection of quotes and spiritual teachings by Master.). Angol, Au Lac és kínai nyelven.

Isten mindennel törődik – Bölcs mesék képeskönyve Ching Hai Legfelsőbb Mestertől (God Takes Care of Everything — Illustrated

254 Az azonnali megvilágosodás kulcsa Ching Hai Legfelsőbb Mester

Tales of Wisdom from The Supreme Master Ching Hai): Au Lac, kínai, angol, francia, japán, és koreai nyelven.

Ching Hai Legfelsőbb Mester megvilágosító humora – A glóriád túl szoros! (The Supreme Master Ching Hai’s Enlightening Humor – Your Halo Is Too Tight!): angol és kínai nyelven.

Az erőfeszítés nélküli spirituális gyakorlás titkai (Secrets to Effortless Spiritual Practice): angol, Au Lac és kínai nyelven.

Közvetlen kapcsolat Istennel – A béke elérésének módja (God’s Direct Contact —The Way to Reach Peace): kínai, Au Lac és angol nyelven.

Istenről és emberekről – Bepillantás bibliai történetekbe (Of God and Humans – Insights from Bible Stories): kínai, Au Lac és angol nyelven.

Az egészség megvalósítása – Visszatérés a természetes és erényes életmódhoz (The Realization of Health — Returning to the Natural and Righteous Way of Living): kínai, Au Lac és angol nyelven.

Azért jöttem, hogy hazavigyelek (I Have Come To Take You Home): magyar, angol, német, orosz, koreai, spanyol, lengyel, olasz, bolgár, görög, indonéz, arab, Au Lac, cseh, kínai, francia, török, mongol és román nyelven.

Aforizmák (1) Az örökérvényű bölcsesség drágakövei a Mestertől (Aphorisms (1) Gems of eternal wisdom from Master): angol, kínai, Au Lac nyelven. Közös kiadásban francia/német, spanyol/portugál angol/koreai és angol/japán nyelven.

Aforizmák (2) Az örökérvényű bölcsesség drágakövei a Mestertől (Aphorisms (2) Gems of eternal wisdom from Master): kínai és angol nyelven.

Legfelsőbb Konyha [1] – Nemzetközi vegán konyhaművészet (The Supreme Kitchen (1) – International Vegan Cuisine): angolul/kínaiul, továbbá Au Lac és japán nyelven.

Legfelsőbb konyha [2] – Otthoni ízek kollekciója (The Supreme Kitchen (2) – Home Taste Selections): angol és kínai nyelven egy kiadásban.

A béke világa zenén keresztül (One World... of Peace through Music): angol/kínai/Au Lac nyelven.

Ching Hai Legfelsőbb Mester művészi alkotásainak gyűjteménye (The Collection of the Art Creation by Supreme Master Ching Hai): angol és kínai nyelven.

S.M. mennyei ruhák [6] (S.M. Celestial Clothes (6)): angol/kínai nyelven egy kiadásban.

A kutyák az életemben [1-2] (The Dogs in My Life (1-2)): Au Lac (1 kötet), kínai, angol (1 kötet), japán, koreai, spanyol, lengyel (1 kötet), német (1 kötet) nyelven.

A madarak az életemben (The Birds in My Life): arab, Au Lac, kínai, angol, francia, német, koreai, mongol, orosz és indonéziai nyelven.

A nemes vadak (The Noble Wilds): Au Lac, kínai, angol, francia, német és koreai nyelven.

Mennyei művészet (Celestial Art): Au Lac, kínai és angol nyelven.

Válságtól a békéig: A bio vegán út a válasz (From Crisis to Peace: The Organic Vegan Way Is the Answer): Au Lac, kínai, angol, holland, koreai, francia, magyar, indonéz, japán, norvég, spanyol, svéd, thai, portugál, lengyel, orosz és román nyelven.
<http://www.crisis2peace.org/tw/>

Gondolatok életről és tudatosságról (Thoughts on Life and Consciousness) A könyv szerzője Dr. Janez Drnovsek: kínai nyelven.

Versgyűjtemények

Csendes könnyek (Silent Tears) Kapható angolul, németül, franciául, kínaiul, Au Lac nyelven, spanyolul, portugálul, koreaiul és fülöp-szigeteki nyelven.

Wu Tzu költemények (Wu Tzu Poems) Kapható Au Lac, kínai és angol nyelven.

Egy pillangó álma (The Dream of a Butterfly) Kapható kínai, angol és Au Lac nyelven.

Előző életek nyomai (Traces of Previous Lifes) Kapható Au Lac, kínai és angol nyelven.

A régi kor (The Old Time) Kapható angol, kínai és Au Lac nyelven.

Kavicsok és arany (Pebbles and Gold) Kapható Au Lac, kínai és angol nyelven.

Elfeledett emlékek (The Lost Memories) Kapható Au Lac, kínai és angol nyelven.

Századok szeretete – Mester verseskötete (The Love of Centuries – A book of poems by Master) Kapható Au Lac, kínai, angol, francia, német, koreai, mongol és spanyol nyelven

Egyéb kiadványok

Az igazi szeretet (The Real Love) Egy különleges könyv, amely tartalmazza Ching Hai Legfelsőbb Mester díjnyertes zeneszerzők által “Az igazi szeretet” musicalhez megzenésített verseit, plussz egyebeket a művészekről és a produkcióról. Kapható kínai és angol nyelven.

Csendes könnyek szeretete (Loving the Silent Tears) A Csendes könnyek szeretete musical dalainak előadása kiváló művészek által, különböző nyelveken, továbbá a Mester előadásában a Beszélgetés egy kő Buddhával című remekmű: DVD, CD

Az igazi szeretet (The Real Love) Az igazi szeretet musical dalainak előadása kitűnő művészek által, valamint exkluzív interjú részletek: DVD

Előző életek nyomai 1, 2, 3 (Traces of Previous Lives 1, 2, 3) CD, video, audio kazetták, Au Lac nyelven

Út a szerelmi legendákhoz 1, 2, 3 (A Path to Love Legends 1, 2, 3) CD, video, audio kazetták, Au Lac nyelven

258 **Az azonnali megvilágosodás kulcsa** Ching Hai Legfelsőbb Mester

Az idő árnyéka – Az idő világán túl (Shade of Time (Beyond the Realm of Time) Dal előadások Au Lac nyelven: CD és DVD

Egy illat érintése (A Touch of Fragrance) CD, Au Lac nyelven

Az és ez a nap (That and This Day) CD, Au Lac nyelven

Álom az éjszakában (Dream in the Night) CD, DVD, Au Lac nyelven

Gyengéd szeretetet, kérlek (T-L-C, Please) CD, Au Lac nyelven

Légy szíves tartsd meg örökre (Please Keep Forever) CD, Au Lac nyelven

Ching Hai Legfelsőbb Mester dalai és szerzeményei (Songs & Compositions of The Supreme Master Ching Hai) CD, DVD, angol, Au Lac és kínai nyelven

A szeretet dala (The Song of Love) Ching Hai Legfelsőbb Mester örökzöld dalokat énekel angol és Au Lac nyelven. CD, DVD, angol és Au Lac nyelven

Ékszerrel díszített versek (Jeweled Verses) CD, DVD. Dal előadás és versmondás Au Lac nyelven Ching Hai Legfelsőbb Mester által, híres Au Lac költők műveiből.

Az aranylótusz (The Golden Lotus) CD, DVD, Au Lac költői versek

Ősi szeretet (An Ancient Love) CD, DVD. Versmondás Au Lac nyelven

Ching Hai Legfelsőbb Mester előadásai, zenéje és koncertek elérhetők DVD, CD, MP3 és MP4 formátumban az alábbi nyelveken: arab, örmény, Au Lac, bolgár, kantoni (kínai), kambodzsai, kínai, horvát, cseh, dán, holland, angol, finn, francia, német, görög, héber, magyar, indonéz, olasz, japán, koreai, maláj, mongol, nepáli, norvég, mandarin, lengyel, portugál, perzsa, orosz, román, szingaléz, szlovén, spanyol, svéd, thai, török és zulu nyelven. Kérésre katalógust küldünk. Minden közvetlen kérést szívesen fogadunk.

Kérjük, látogasson el könyvesboltunk honlapjára katalógusunk letöltéséhez, és a Mester legfrissebb publikációinak összefoglalóihoz.

<http://www.smchbooks.com/> (angol és kínai nyelven)

A Mester kiadványainak megrendeléséhez, online vásárláshoz kérjük látogasson el a <http://www.theCelestialShop.com> honlapra.

Vagy lépjen velünk kapcsolatba:

The Supreme Master Ching Hai International Association
Publishing Co., Ltd., Taipei, Formosa

Tel: (886) 2-87873935 / Fax: (886) 2-87870873

E-mail: smchbooks@Godsdirectcontact.org

ROC Postal Remittance Account No.19259438 (csak formozai rendelésekhez)

Postafiók: The Supreme Master Ching Hai International Association
Publishing Co., Ltd.

Ingyenes bemutató könyvecske letöltés

Az azonnali megvilágosodás kulcsa (80 nyelven)

<http://sb.godsdirectcontact.net/>

<http://www.direkter-kontakt-mit-gott.org/download/index.htm>

Kapcsolatfelvétel

The Supreme Master Ching Hai International Association

P.O. Box 9, Hsihu Miaoli Hsien, Formosa (36899), R.O.C.

P.O.Box 730247, San Jose, CA 95173-0247, U.S.A.

Ching Hai Legfelsőbb Mester magyarországi központja

E-mail: budapestcenter@gmail.com

Tel: +36 1 363 3896

Kapcsolattartó: Szóráth Edit

E-mail: editszorath@gmail.com

Tel: +36 30 855 1238

Supreme Master Television

E-mail: peace@SupremeMasterTV.com

Tel: 1-626-444-4385 / Fax: 1-626-444-4386

<http://www.suprememastertv.com/>

Könyv csoport:

divine@Godsdirectcontact.org

(Örömmel vesszük, ha csatlakozik a Mester könyveinek más nyelvekre való fordításához.)

The Supreme Master Ching Hai International Association Publishing Co., Ltd.

smchbooks@Godsdirectcontact.org

Tel: 886-2-23759688

Fax: 886-2-23757689

<http://www.smchbooks.com>

Spiritual Information Desk

E-mail: lovewish@Godsdirectcontact.org

Fax: 886-946-730699

Online boltok

Celestial Shop: <http://www.theCelestialShop.com> (angol)

Eden Rules: <http://www.edenrules.com> (kínai)

S.M. Celestial Co., Ltd.

E-mail: smclothes123@gmail.com; vegan999@hotmail.com

Tel: 886-3-4601391 / Fax: 886-3-4602857

<http://www.smcelestial.com/> <http://www.sm-celestial.com>

Loving Hut International Company, Ltd

Tel: (886) 2-2239-4556 / Fax: (886) 2-2239-5210

E-mail: info@lovinghut.com

<http://www.lovinghut.com/tw/>

Quan Yin honlapok

Közvetlen kapcsolat Istennel – A Ching Hai Legfelsőbb Mester

Nemzetközi Szervezet globális Internet hálózata:

<http://www.Godsdirectcontact.org.tw/eng/links/links.htm>

Ez a honlap linkek gyűjteményét biztosítja a különféle nyelvű Quan

Yin honlapokhoz, továbbá 24 órán át hozzáférési lehetőséget nyújt

az „Utazás esztétikus birodalmakon át” TV műsorhoz. Soknyelvű

kiadásban letöltheted „Az azonnali megvilágosodás kulcsa”

mintakönyvecskét is, letöltheted az eBook vagy nyomtatható

formátumban elérhető Ching Hai Legfelsőbb Mester Magazint, fel is

iratkozhatasz rá, vagy online böngészheted a honlap tartalmát.

A Ching Hai Legfelsőbb Mester Nemzetközi Szervezet magyar

nyelvű honlapja: <http://www.kozvetlenkapcsolatistennel.hu>